BINECUVÎNTAȚI ANIMALELE ȘI COPIII

GLOBUS

GLENDON / SWARTHOUT

Cunoscut publicului din țara noastră datorită unei izbutite transpuneri cinematografice, romanul Binecuvîntați animalele și copiii de scriitorul american Glendon Swarthout este o alegorie limpede despre puritate și inocență, constituindu-se într-un vibrant mesaj umanitar.

EDITURA UNIVERS

355

Lei 4.50

21

GLENDON SWARTHOUT

BINECUVÎNTAȚI ANIMALELE ȘI COPIII

1980

GLENDON SWARTHOUT

BINECUVÎNTAȚI ANIMALELE ȘI COPIII

Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECŢIEI DE ION STATE
Grafica de Viorel Popescu ; Ilustraţia de Peter Cschi

BLESS THE BEASTS AND CHILDREN
by
GLENDON SWARTHOUT
Secker & Warburg
London

GLOBUS

Glendon
Swarthout

Binecuvîntaţi animalele şi copiii

Traducere de
ZOE MANOLESCU

EDITURA UNIVERS
Bucureşti
1980

Lui Miles, care a fost acolo şi mi-a povestit

Dar unde-i băiatul
La oi ce am pus ?
Păi, lîngă-o căpiță,
Doarme dus.
Ei, haide trezește-l.
Eu nu pot, zău.
Că dacă îl scol,
O să plîngă rău.

1

LOCURILE ACELEA erau bîntuite de vînturi puternice. Mereu li se auzea vîjîitul. Canionul răgușise de atîta curent. Vîntul se înălța și trecea printre pini, apoi era prins între stînci. Pinii din acest loc erau neobișnuiți. Cînd vîntul amuțea, înghițit de o văgăună a canionului, și în urma sa nu mai rămînea nici o adiere, copacii tot nu se linișteau. Frematâseră în bătaia vîntului, iar acum parcă suspinau după el. Erau mîhniți. Păreau să jelească amintirea vîntului.

Cotton visa.

În zori, cei șase erau în așteptare, prinși într-un fel de țarc din stîlpi groși și scînduri ; stăteau înghesuiți unul în altul, nu pentru că le-ar fi fost frică, ci pentru că, neobișnuiți să fie închiși, erau agitați și, simțindu-se aproape, puteau să se miroasă mai bine. Se adulmecau unul pe altul. Cu nările dilatate, trăgeau în piept mirosul fierbinte, animalic care le trăda tulburarea.

Apoi apărură bărbații călare. Se deschise o poartă. Oamenii strigară la ei și ei încercară să

iasă buluc, deodată, dar poarta fu trîntită după primii trei ; Teft, Shecker și Lally 1 trecuseră. Ceilalți așteptau. Curînd văzduhul fu spintecat de focuri de armă. Detunăturile îi îngroziră pe ceilalți trei. Se învîrteau în cerc, îndoind scîndurile țarcului și frecîndu-se de stîlpi, fără frică, dar mai agitați acum, pentru că le suna în urechi ceva ce nu puteau desluși. În liniștea ce urmă, rămaseră din nou în așteptare.

Călăreții reveniră la țarc. Poarta fu deschisă și ultimii trei, Cotton, Goodenow și Lally 2 fură lăsați să iasă pe un drum îngrădit cu sîrmă. Era plăcut să ieși din țarc, să fii liber în minunăția dimineții. Dar cînd se opriră să bea dintr-o baltă, călăreții îi mînară înainte, fluturîndu-și pălăriile și strigînd.

Ajunși în cîmp deschis, se opriră. În fața lor, la o sută de pași depărtare, era un șir de mașini, iar în fața acestora, un șir de oameni. Cei eliberați mai înainte, Teft, Shecker și Lally 1, nu se zăreau nicăieri. Aceasta îi nedumerea, așa cum îi nedumeri și bubuitura urmată de căderea lui Goodenow ; mai întîi în genunchi, apoi îndoindu-și picioarele din spate și, în cele din urmă, greoi pe o parte. Nu se mișca. Cotton și Lally 2 adulmecau mirosul nou și ciudat care emana acum din trupul celui căzut.

La următoarea împușcătură, Lally 2 sări în sus și căzu pe pămînt cu picioarele țepene, iar în urma altor bubuituri îi zvîcni capul și se răsturnă ; ochii îi deveniră sticloși, picioarele i se strîngeau și i se întindeau convulsiv, în timp ce din gură și din nas îi țîșni ceva de un roșu aprins. Cotton adulmecă sîngele. Cunoștea mirosul acesta.

Se năpusti înainte cu toată viteza, gonind într-o parte, dar fu întors din drum de mașini ; se repezi în altă parte, dar fu încolțit de călăreți. Gîfîind, încercă o altă scăpare : se năpusti cu capul în gardul de sîrmă, dar căzu neputincios pe picioarele dinapoi. Sări din nou în picioare, înnebunit de obstacolul de oțel care trebuia să cedeze în fața lui.

Turbat de mînie, se opri. Stătea, puternic, privind fix la șirul de oameni ; se concentră asupra gurii unei carabine, ochii îi alunecară de-a lungul țevii spre fața unei femei care ședea pe prelată, țintindu-l. Femeia trase. O recunoscu. Recunoașterea fulgerătoare îi zgudui inima chiar în clipa cînd glonțul îi sfărîma creierul. Era chipul mamei lui.

Cotton se trezi țipînd.

Sudoarea i se prelingea pe frunte, pe palme și pe coapse. I se făcu silă de el însuși. Avea cincisprezece ani, era cel mai mare, prea mare ca să mai viseze urît.

Se uită la ceas. Era unsprezece și cinci. Dormise mai puțin de o jumătate de oră. Ridicîndu-se într-un cot, își verifică din obișnuință efectivul. Goodenow, Taft, Shecker, Lally 1 — dar unde era fratele lui ? Atunci își aminti : Lally 2 își mutase perna și sacul de dormit sub pat cînd sunase stingerea. În cel de-al șaptelea pat sforăia Wheaties, instructorul lor, de care oricum nu le păsa nici unuia dintre ei. Toți prezenți și numărați, să trăiți.

Cotton salută și se întinse pe spate, ascultînd vuietul jalnic al vîntului prin pinii de afară și murmurul tranzistoarelor din interiorul barăcii. Așa dormeau ceilalți cinci, cu radiourile, ca niște cățel care nu mai scheaună și adorm dacă le pui un ceas alături, să le fie ca bătaia unei inimi. Cînd se suna stingerea, ei se strecurau în sacii de dormit și își băgau radiourile minuscule sub braț, după ce le potriveau pe postul Prescott cu muzică populară și „western", sau pe postul Phoenix cu muzică din aceea care-ți merge la inimă. La început, întunericul se umplea de accentul nazal al lamentărilor după iubirea pierdută și după cai morți, sau de incoerența electronică cu „draga mea" și de „blues"-uri, dar în timp ce băieții se întorceau de pe o parte pe alta în somn, iar radiourile alunecau tot mai jos în sacii de dormit, muzica devenea neclară și se pierdea pînă cînd nu mai era muzică, ci o simplă prezență lîngă picioarele lor. Le țineau companie Eddy Arnold și Aretha Franklin. Radiourile murmurau în noapte, iar ei nu se mai simțeau singuri.

Diminețile și serile erau momentele cele mai grele. Dimineața nu aveau nici un chef să părăsească siguranța sacului de dormit. Goodenow gemea, Teft se scărpina, Shecker și frații Lally tîndăleau la îmbrăcat, de parcă realitatea de dincolo de pereții barăcii i-ar fi pîndit ghemuită, cu colții ascuțiți și ghearele scoase. Seara se temeau de venirea întunericului și, odată cu el, de emigrarea în țara visurilor, de alungarea conștientă în necunoscut a eului conștient. Amînau cît

puteau mai mult ora culcării. Teft se ducea la closet. Shecker vorbea. Goodenow citea romane și reviste la lumina lanternei. Lally 1 dădea de-a azvîrlita cu lucrurile. Mai beau cîte o gură de apă din gamelele atîrnate la capul patului. Shecker mînca bomboane. Goodenow scotocea colțurile întunecate după stafii, folosind lanterna în locul degetelor. Pe pereții goi, ca de peșteră, ai barăcii, Lally 2 proiecta hieroglife de lumină, mesaje indescifrabile către ziua de mîine. Cînd în somn eu mă cufund, / De-ar ține bateriile mult. Serile li se păreau mai plăcute acum decît la început. Cotton era mîndru de asta. Dar mai era încă destul de rău, iar în seara asta o încurcaseră. Fusese cea mai nenorocită seară din toată vara.

Se întorseseră după-amiază tîrziu, după ce înnoptaseră sub cerul liber în Pădurea Împietrită. După ce s-au spălat, s-au dus să mănînce în baraca de haleală, înghițind cu noduri. Îndată ce ieșiră din nou afară, Goodenow vomită în fața tuturor. Umplu locul de murdărie. *Goodenow făcea pipi în pat. Fusese dat afară din două barăci din cauza asta. Locurile în barăci nu se stabileau dinainte. Băieții se culcau unde voiau la început, sau unde puteau, întîmplător sau din intuiție, sau de nevoie. În cîteva zile, după teoria taberei, fiecare trebuia să-și găsească grupul, casa sa, departe de casa părintească, să-și stabilească nivelul de realizare, căci legitățile temperamentale și spiritul de competiție urmau să-i separe inevitabil pe cei neadaptabili de cei*

normali, pe cei destinați să fie învinși de învingători. Lasă-i în pace, și cei treizeci și șase de puștani se vor împărți în mod firesc în șase echipe, fiecare grup cu baraca și instructorul său. Dar chiar și la paisprezece ani, Goodenow încă se mai scăpa în pat. Era nătăfleț și stîngaci în toate, atît că știa să facă centuri și cordelușe indiene din mărgele. Îi mai era și dor de acasă, plînsese mult, iar atunci cînd, a doua zi dimineață, fusese alungat din cea de-a doua baracă, și-a pus chiloții de baie, s-a dus la bazin, de fapt un mic lac artificial, a intrat pînă la gît în apă și a stat așa smiorcăindu-se, cu gîndul să se înece. Nici instructorii și nici ceilalți băieți din tabără nu l-au luat în serios. Cînd i-au zis să se bage cu capul la fund și să rezolve treaba, el a răcnit că apa e prea rece. Spectatorii se tăvăleau de rîs. Cînd l-au întrebat de ce nu se sinucide în sacul de dormit, care oricum era mai ud decît bazinul, și în mod sigur mai călduros, el o luă pleoscăind prin apă, dispărînd printre canoe. Rămase în apă pînă cînd, după-amiaza, Cotton îl convinse să iasă din bazin, invitîndu-l să vină în baraca lui. Acolo, l-au asigurat, nimeni n-o să rîdă de el, iar dacă vreunul ar face-o, el Cotton, o să-l bată pînă l-or lua dracii. Cum și-au petrecut seara după ce Goodenow a vomitat, Cotton nu-și mai putea aduce aminte, decît că fusese o seară mai altfel decît toate celelalte din acea vară. Nimeni nu ardea gazul și nici nu făcea năzbîtii. Scena la care fuseseră martori în timpul zilei îi traumatizase. Nu îndrăzneau să discute despre ea. Umblau printre copaci, tîrșîindu-și picioarele ca

niște răniți, ascunzîndu-se unul de altul în amurg. Așteptau pentru prima dată cu bucurie să se lase întunericul.

Cînd se sună stingerea, baraca deveni un fel de celulă. Lally 2 se retrase sub pat. Ceilalți traseră fermoarele sacilor de dormit, închizîndu-se ca în niște vizuini, potrivind radiourile mai tare ca de obicei. În seara aceea n-a mai fost vorba nici de mers la closet, nici de discuții, nici de lucruri azvîrlite, ori de lectură, mîncare, băut din gamele sau jocul cu lanternele. S-au refugiat într-un somn ce nu era de fapt odihnă. Acum puteau vorbi. Acum toți puteau scoate din ei ce văzuseră în acea zi. Transformară noaptea într-o cameră sonoră. Goodenow se zvîrcolea. Teft scrîșnea din dinți. Frații Lally îngînau înfricoșați. Cotton visă că erau închiși într-un țarc și omorîți de propriii lor părinți. Toți se tînguiau într-o bîlbîială de miros, sînge și nebunie a oamenilor, în timp ce Dionne Warwick se lamenta într-un cîntec, iar Roy Acuff cînta despre păcat și izbăvire. Era o purificare prin glas, dar în zadar.

Cotton ascultă din nou. Ceva nu era în regulă. Numără patru radiouri, nu cinci. Strecurîndu-se încet din pat, se uită sub patul de lîngă el. Lally 2 dispăruse. Vîrîndu-și picioarele în tenişi, ieși afară doar în chiloți și o luă de-a lungul cărării spre closet. Luminile erau aprinse, dar buda era goală, la fel și dușul. Mai grăbit de astă-dată, alergă înapoi spre baracă și, aplecîndu-se din nou sub pat, descoperi că perna de cauciuc, pe jumătate arsă, pe care Lally 2 o adusese de acasă,

lipsea şi ea. Abia atunci se dumeri. Stătu pe loc un moment străbătut de un fior, ştiind de ce, dar fiind hotărît să nu recunoască, nici măcar în sinea lui, că ştia de ce.

Se apropie de Lally 1, îi acoperi bine gura cu palma, iar cu cealaltă mînă îi trase un pumn în coaste. Lally 1 se suci şi gemu.

— Unde-i frati-tu ? şopti Cotton, luîndu-şi mîna de pe faţa puştiului.

— A fugit.

— Ştiu. Unde ?

Lally 1 îi spuse, adăugînd :

— A zis că pleacă, şi-aşa a şi făcut. E bine ?

Cotton era furios. Lally 1 avea 14 ani, fratele său numai 12.

— Chiar nu-ţi pasă ? şuieră el.

— Nu, nu-mi pasă. Mă doare undeva.

— Dar mie-mi pasă şi mai bine ţi-ar păsa şi ţie. Cum a plecat — pe jos pînă acolo şi înapoi ?

— Spunea că pe jos pînă în oraş, iar de acolo cu autostopul.

— E nebun. Bine, ieşi din sac. Mergem după el, cu toţii.

— Eu nu.

— Ba da, şi tu, lua-te-ar dracu, sau te fac praf. Mişcă ! Eu îi trezesc pe ceilalţi.

Pat după pat, punîndu-le mîna peste gură şi şoptindu-le să-şi pună hainele pe ei şi să se mişte, că Lally 2 a luat-o din loc şi că trebuie să-l prindă, Cotton îi trezi pe Teft, Shecker şi Goodenow, care se năpustiră asudaţi din celula ferecată, chinuită a somnului. Acţiunea le oferea o scăpare. Păreau a şti, ca şi el, de ce şi unde

plecase Lally 2. După o zi ca asta, noaptea nu putea fi mai rea. Pînă îşi trase Cotton pantalonii şi îşi puse un tricou, ei erau gata, urmîndu-l tiptil afară, ca indienii, şi aducîndu-şi aminte chiar să lase radiourile deschise, cîntec de leagăn pentru instructorul Wheaties. Cotton era mîndru de el. În sfîrşit, dovedeau că nu sînt nişte nătăfleţi.

2

BARĂCILE ERAU CUIBĂRITE printre pini. La înălţimea de o mie de metri, păreau minuscule faţă de copacii uriaşi care le încadrau. Clădite din buşteni, acoperite cu şindrilă, răsăreau parcă direct din stîncă, străpungînd ici şi colo platforma de granit presărată cu ace de brad.

Cei cinci înaintau cu precauţie pe platformă, înconjurînd tabăra ca să ajungă la drumul nisipos care urca în sus, apoi cobora prin strîmtoarea canionului pînă la o pădure de pini, la o milă, o milă şi ceva de şoseaua ce ducea spre oraş. Ajungînd în drum se opriră în vîrful pantei. De aici puteau privi în jos şi înapoi spre barăci ; puteau vedea ţarcul şi magazia şi poligonul de tir şi terenul de sport şi şopronul cu camioane şi bazinul. Luminile erau aprinse în cele două latrine, dar nu şi în barăcile instructorilor superiori sau în cea a directorului. Văgă-

una canionului se închidea în spatele taberei. O baricadă de stînci întrerupea contactul cu lumea. Dar şi mai sus se înălţa un lanţ al munţilor din Arizona, după care venea unul şi mai înalt, şi încă unul, o cireadă de namile negre, uriaşe care îşi croiau cu răbdare drumul spre o graniţă încă nedescoperită, fornăind înspre nord, împingînd cerul cu spinările lor cocoşate, şi agăţînd stelele în coarne. Era buza prăpastiei Mogollon.

Se adunară în jurul lui Cotton.

— De cînd a plecat ? întrebă Teft.

— Douăj'de minute, juma' de oră. Trebuie să punem mîna pe el înainte să ajungă la şosea. Îl ia careva în maşină, şi dus a fost.

— Eram sigur că unul din noi o s-o şteargă, spune Goodenow, mai mult pentru el. Nu ştiam care.

Shecker căscă.

— N-o să se grăbească, nu-i el omu'. Acum cînd e de capul lui, ar cam trebui să-i pese de timp.

— Gata, gata, spuse Cotton, să nu ne mai cîrîim. Pas alergător pînă la şosea. Haideţi !

Porniră cu toţii în pas întins, în jos pe drumul nisipos ce şerpuia prin pădure, gîfîind şi dînd din coate la unison, cu excepţia lui Lally 1 care venea mai în urmă, întrucît cel pe care-l căutau era puştiul de frati-su. După cinci minute de pas alergător, trecînd prin porţiuni luminate şi pătrunzînd iar în întuneric, zgomotul paşilor răsunînd înfundat pe nisip, Cotton îi opri şi le spuse să fie atenţi dacă se aude radioul. Ştiau că îşi luase perna cu el, aşa că probabil luase

şi radioul. Ascultînd, îşi auziră doar propria respiraţie şi suspinatul pinilor.

— Degeaba, spuse Lally 1, ajungîndu-i din urmă. Oricum, e sărit de pe linie.

Goodenow începuse să gîfîie — era cel mai slăbuţ dintre ei.

— Am ajuns prea tîrziu. Vina-i a noastră. Trebuia să fi plecat cu toţii.

— Terminaţi, şuieră Cotton. Hai, mişcaţi-vă.

Îi conduse mai departe la trap, cu medalioanele zdrăngănindu-i la gît ; măriră pasul, alergînd şi mai repede. Cuvintele lui Goodenow îi biciuiau. Vinovăţia îi mîna din urmă. Galopară prin curba în formă de S şi se apropiau deja de poarta ce marca graniţa taberei cînd, deodată, îl văzură toţi, iar Lally 2, cum mergea agale prin mijlocul drumului, îi văzu şi el. O clipă rămase împietrit, apoi se năpusti în pădure.

— Puneţi mîna pe el, ordonă Cotton cu glas gîfîit. Risipiţi-vă.

Ferindu-se de copaci, se repeziră în pădure, luînd-o cînd într-o parte, cînd în alta, pînă cînd, ţîşnind din umbră într-un luminiş, se opriră brusc. Lally 2 era acolo, spăsit, cu perna urît mirositoare sub braţ şi radioul vibrînd în buzunarul jachetei ; stătea aşezat pe un bolovan, uitîndu-se la ei şi sugîndu-şi degetul mare. S-ar fi năpustit ei asupra lui, dacă n-ar fi fost Cotton care le ordonă să se potolească, să stea el de vorbă puţin cu puştiul, singuri. Se îndreptă spre el.

— Salut, spuse Cotton.

Lally 2 își strînse mai tare perna în brațe.

— Frumoasă noapte, ce zici ? întrebă Cotton.

Lally 2 avea doisprezece ani și nu era vorbăreț. *Din cele șaisprezece camere ale casei părintești din Kenilworth, statul Illinois, el o prefera pe a șaptesprezecea, camera Oomilor. De fapt, nu era o cameră, ci o saună pe care o construise tatăl său în interiorul casei, iar apoi uitase s-o folosească. Tatăl și mama sa erau tineri și frumoși, și moșteniseră „bani vechi", o avere de trei generații. În fiecare an se despărțeau o dată sau de două ori, înaintau acțiune de divorț, apoi se împăcau și plecau fuga la schi, la Chamonix sau în altă parte, ori se duceau cu iahtul în Insulele Virgine sau în altă parte. Aceasta le oferea un prilej de joacă. Cît erau ei plecați, casa părea pustie și goală. Mai rămîneau doar fratele lui mai mare, guvernanta, cameristele, majordomul, șoferul și bucătăreasa. Cînd visa urît și se trezea în casa pustie și goală, Billy Lally își lua perna de cauciuc și se furișa la parter în saună, unde dădea drumul la căldură și se ghemuia pe bancheta de lemn, cu capul pe pernă. Curînd, Oomii, omuleții care trăiau pe sub pietrele netede și făceau aburi, apăreau cu sutele, se ghemuiau lîngă el și-l ajutau să doarmă în siguranță și la căldură, pînă dimineața cînd îl găsea vreo cameristă sau majordomul. Deseori răcea după ce dormea în saună, dar merita să și răcești pentru o noapte la căldură și în siguranță. Billy Lally nu vorbise niciodată nimănui despre prietenii săi Oomii.*

Cotton se ghemui în fața lui. Ceea ce îndurase băiatul în acea zi îl afectase, probabil, mai tare decît pe oricare dintre ei, gîndi Cotton, căci era cel mai mic, și odată ce se băgase sub pat cînd s-a sunat stingerea, Lally 2 mai era tot sub pat, chiar și aici, în pădure. Va trebui luat cu binișorul.

— Măcar dă mai încet radioul, spuse Cotton, ca să mă poți auzi.

Lally 2 îl dădu mai încet.

— Ascultă, spuse Cotton, tot ce facem de acum înainte facem împreună, nu de unul singur. Vîrîndu-și medalioanele sub tricou, adăugă : Așa că, hai să mergem înapoi, ce zici ?

Lally 2 își scoase degetul din gură.

— Dacă mă duci înapoi, de îndată ce-o să adormiți am s-o șterg. Vorbesc serios.

— Și dacă-ți ordon eu ?

— Nu-mi pasă.

— Ai fi putut s-o pățești, Lally Doi, și încă rău de tot.

— Nu-mi pasă.

Cotton luă o pietricică, o zvîrli în sus, o prinse, apoi o aruncă. Uitîndu-se peste umăr, ridică un braț și le făcu semn celorlalți să se apropie. Copiii veniră și se așezară. Începuse să li se zvînte transpirația ; tremurau și se cuprindeau cu brațele, ca să le fie mai cald.

— Lally Doi și cu mine am stat de vorbă, îi lămuri Cotton. El spune că, dacă îl ducem înapoi, fuge iar. Am încercat să-i spun că e...

— Nu da vina pe mine, întrerupse Lally 2, acuzat pe nedrept. Trebuia să plecăm cu toţii ! V-aţi gîndit şi voi la asta, de cînd ne-am întors de acolo, azi după-masă. Trebuia să plecăm cu toţii, doar ştiţi şi voi !

Ştiau. Gîndul îi obsedase din momentul în care Goodenow vărsase, iar apoi, plimbîndu-se singuri, se tot gîndiseră ; închizîndu-se în văluri de puf, şi de lînă, şi de nailon, tot nu putuseră să scape, iar în somn acelaşi gînd li se desprindea de pe buze odată cu murmurul de supărare. Gîndul le clocotea în sînge. Le lansa imaginaţia de băieţandri în spaţiul extraterestru al imposibilului. Dar, mai mult decît o şansă, mai mult decît o probă de curaj, era în acelaşi timp o obligaţie, despre care nu erau siguri că au destulă experienţă, destui ani, ca să şi-o asume. Stînd ghemuiţi în pădurea de pini, cu braţele încolăcite în jurul celorlalţi, cîntăreau riscurile faţă de ceea ce înfăptuiseră în cele şapte săptămîni : un film la care se duseseră călare la miezul nopţii, un raid cîştigat împotriva întregii tabere, o cursă pînă la marginea Marelui Canion.

— Asta aşa e, recunosc, spuse Shecker.

— Dacă am reuşi, medită Teft, ar fi grozav.

— Aşa-i, dacă, spuse Lally 1.

— Trebuie să reuşim ! izbucni Goodenow. Eu unul sînt gata !

Cotton se ridică în picioare.

— Uşurel ! Să nu ne pripim. Puneţi-vă mintea la contribuţie. Cum ajungem acolo ? Călare ? O sută de mile ?

— Cu autostopul, spuse Lally 2. Eu aşa aveam de gînd.

— Toţi şase ? Cine ia şase puşti în mijlocul nopţii ?

— Luăm un camion, spuse calm Teft.

— Asta-i bună ! Cine-l conduce ?

— Eu.

— Ştii să conduci ?

— Îhî.

— Ai condus vreodată, pe lume ?

— Pe bune. Puneţi-mă pe roţi şi zbor ca vîntul.

Erau uluiţi. Că un băiat de paisprezece ani putuse ţine secret timp de şapte săptămîni că ştie să conducă — era de necrezut.

— Bine, spuse Cotton. S-a făcut. E-n ordine, cît timp ne ia, o sută de mile ?

— Cam două ore încolo, două ore încoace.

— Patru, socoti Cotton cu glas tare. Acum trebuie să fie unş'pe jumate. Douăş'pe, unu, două, trei... şi să zicem o oră ca să facem figura. La patru jumate sîntem înapoi. Cînd se luminează de ziuă, sîntem aici şi facem nani.

Începu să umble prin spatele lor.

— Ei, ce ziceţi ? întrebă Goodenow.

— Nu dăm greş, spuse Shecker.

— Trebuie să mergem, spuse Lally 2.

— Sîntem profesionişti, se lăudă fratele său.

— Pe dracu ! spuse Cotton.

Se aplecă, luă de jos altă pietricică şi, întinzînd braţul, ţinti cu o lovitură de maestru cel mai apropiat copac. Cirîind şi vîjîind, ceva zbură din copac pe deasupra lor, bătînd din aripi. Spe-

rietura a fost cît să-i țină un an de zile. Căzură pe spate, sau se apucară unul de altul, sau săriră în sus de groază, apoi își reveniră și rămaseră pe loc, zăpăciți, scormonind pămîntul și rînjind.

— Ei, vedeți ? spuse Cotton disprețuitor. Zboară o pasăre din pom, și ne pierdem capul. Nu cred că sîntem gata să ne apucăm de ceva atît de baban.

— Dacă nu sîntem acum, n-o să fim niciodată, spuse Teft.

— De acord, dar față de asta, tot ce am făcut pînă acum e floare la ureche. Cu chestia asta putem s-o pățim rău. Vorbesc serios.

Izbutise să-i pună pe gînduri. Acum tăceau. Lally 2 închise radioul. Îi rodea îndoiala. Acum puteau face minuni, dar Lally 1 își mai amintea de prima adunare, iar Shecker de raidul pe care îl ratase. Pe Cotton n-o să-l mai prindă nimeni pe post de aruncător la baseball. În cel mai bun caz, asocierea lor era temporară, ocazională. Dacă-i presezi puțin, dacă le ceri să ia o hotărîre cu cap, sau dacă țîșnește pe neașteptate o pasăre din copac — îi și apucă pe toți tremuriciul.

Recrutarea pentru tabăra de băieți „Box Canyon“ se făcea din suburbiile bogate ale marilor orașe din Est și din Vestul Mijlociu și se limita, cu rare excepții, la băieți între treisprezece și paisprezece ani. Taxa pentru o serie de opt săptămîni, de la sfîrșitul lui iunie pînă la sfîrșitul lui august, era de o mie șase sute de dolari, plus biletul de avion. „Trimiteți-ne un copil vioi — Și noi vă trimitem un cowboy !“ — așa suna

lozinca taberei. În acest scop toți cei din tabără primeau cîte un cal pe care să-l călărească și de care să aibă grijă. Adevăratul mijloc pentru atingerea scopului propus era însă spiritul de întrecere. Puteau să vină niște băiețandri necopți, cocoloșiți, ahtiați după televizor, cu un caracter nedefinit, dar la plecare erau bărbați în devenire. Spiritul competitiv trebuia să-i cizeleze și să-i înalțe. Puteau să fie prunci cu colici, dar în opt săptămîni și contra sumei de o mie șase sute de dolari, spiritul competitiv reprezenta garanția că marfa pe care părinții o cumpăraseră și o achitaseră va fi livrată : trei duzini de oameni din Vestul Sălbatic, trași ca prin inel, crunți la privire, tăbăciți, iuți la mînie, zgîrciți la vorbă.

La sfîrșitul primei săptămîni populația taberei se împărțise, într-adevăr, de la sine în șase echipe, pe șase barăci. Procesul începuse printr-o selecție naturală, ținînd seama de vîrstă, de gradul de îndrăzneală, regiune sau interese de rudenie. Testarea făcuse restul. Probele de călărie, de tragere cu arcul sau cu pușca, de îndemînare, de înot și sporturile în aer liber din primele zile au separat curînd grîul de neghină, pe cei reușiți de incapabili. Era de așteptat ca fiecare vară să dea la o parte unul sau doi inadaptabili, un izolat ici, un dezechilibrat colo, dar grupul lui Cotton era unic. Se mutaseră cu el pentru că nimeni altcineva nu voise să-i ia. Erau cunoscuți sub variate denumiri : Guguștiucii, Împleticiții, Sonații. Ei erau pleava.

Cînd au trecut la bătaie în primul lor meci de baseball, de exemplu, n-au reușit să înscrie nici

un punct. Nu erau în stare să nimerească nici măcar un fund de bou cu un tîrn de nuiele, darămite... Cînd au trecut în teren, Cotton servea, iar Shecker prindea mingea. Lally 1 juca pe postul de prima bază, Goodenow a treia, Teft preluase latura din stînga, iar Lally 2 latura din dreapta a terenului. A fost evenimentul sportiv cel mai hazliu pe care îl cunoscuse tabăra vreodată. În spatele gropii de nisip, Shecker mai mult se ferea de minge în loc s-o prindă, susţinînd că Cotton aruncă prea tare şi-l loveşte la mîini. Loviturile uşoare care ricoşau din teren treceau printre Lally 1 şi Goodenow ca prin sită. Teft aprecie greşit o minge care venea pe sus, la stînga, dispăru după ea printre pini şi nu se mai întoarse. Lally 2 scăpă o minge venită pe neaşteptate, se aşeză jos şi începu să-şi sugă degetul. Cînd scorul era 21—0 şi cei de pe margine începură să huiduie, Cotton se repezi în ei, se încăieră cu doi băieţi de două ori cît el, se alese cu un dinte aproape rupt şi cu nasul plin de sînge, şi meciul luă sfîrşit.

— De data asta nu vă silesc, le spuse Cotton. Votăm. Gîndiţi-vă, azi e marţi şi e ultima săptămînă, sîmbătă mergem acasă, ne întoarcem învingători. Aşa că, dacă încercăm şi asta, nimeni şi nimic nu ne va mai opri. Aşa că, hotărîţi-vă.

Le acordă un minut de gîndire, apoi îşi drese vocea.

— În regulă, votăm. Toţi trebuie să fim pentru. Toţi, sau nu mai plecăm nicăieri. Perfect, care sînteţi pentru ridicaţi mîna dreaptă.

Obţinu unanimitatea.

— Dar tu ? chiţăi Lally 2.

— Ei, spuseră ceilalţi, tu ce zici ?

Cotton veni printre ei, reţinîndu-se, iar ei se îngrămădiră în jurul lui, în pădurea întunecată, tremurînd, nesiguri, pînă cînd ajunseră atît de aproape, încît puteau să simtă în nări cît e de mîndru de ei, cît e de emoţionat şi de pornit pe fapte mari. Apoi le spuse, cu o voce joasă, dar atît de încărcată de ardoare, încît îi trecură fiorii :

— Al naibii care n-o face şi pe-asta. Să mergem, băieţi !

3

MUŞCAU ZĂBALA. Ar fi pornit iar în pas alergător, dar Cotton îi conduse înapoi la pas, pe drumul nisipos, spunîndu-le să-şi păstreze energia că vor mai avea nevoie de ea înainte de sfîrşitul nopţii. Îşi încerca cu degetul dintele ce se clătina ; chibzuia.

Pe dealul de deasupra taberei îi adună la un loc.

— E ca o acţiune de gherilă, spuse el, sau de patrulă, sau aşa ceva. Trebuie să plănuim bine, să cronometrăm totul şi fiecare să-şi îndeplinească rolul. Mai întîi ne îmbrăcăm, şi ne îmbrăcăm gros, pentru că acolo e mai sus cu o mie de metri şi e un frig de-ţi clănţăne dinţii. Luaţi lanterne şi ce mai aveţi nevoie ; cred că se poate,

dacă tot luăm o camionetă. Ocoliţi, să nu ne vadă nimeni. Vă dau cinci minute, băieţi, ca să ajungeţi la şopron, gata de plecare. Vreo întrebare ? În regulă, împrăştiaţi-vă şi luaţi-o din loc.

Lally 1 a încercat să trimită pe ascuns o scrisoare acasă. Oricum n-ar fi ajuns la părinţii lui, căci aceştia tocmai se împăcaseră, îşi expediaseră copiii în tabără şi plecaseră într-o călătorie în Kenya, cu aparatul de filmat. Cotton l-a prins şi i-a rupt scrisoarea. Stephen Lally, jr. a fost cuprins de furie. Răcnind cît îl ţinea gura, stătea în pat, în patru labe, izbindu-se cu capul de perete. Ceilalţi au plecat la masa de seară fără el. Cînd s-au întors, omorîse toate animalele lor preferate. Şopîrlelor, gîndacilor, păianjenilor şi şarpelui lui Goodenow, pe care acesta le ţinea în cutii de carton sub pat, Stephen Lally, jr. le dăduse drumul pe podea şi le strivise cu piciorul. Fratele său Billy avea o broască rîioasă şi un pui de iepure şchiop, cu unul din picioarele de dinapoi ologit probabil de muşcătura unui coyot. Strivise broasca rîioasă, încolţise puiul de iepure şi, cu sentimentul că loveşte în fratele său mai mic, îl bătuse cu o vergea de fier pînă îl omorîse.

Unul cîte unul se risipiră printre copaci, ocolind cantina ca să ajungă la baraca lor. Wheaties sforăia la fel de tare. Cotton ieşi tot primul şi alese un traseu pe lîngă baraca Comanşilor, ascunzîndu-se printre crengile pinilor ca să se ferească de un băiat care mergea ca un somnambul spre latrină, apoi prin spatele barăcii-atelier spre şopron unde aşteptă, trăgînd nervos de cureluşa căptuşelii de la casca pe care o cumpărase dintr-un bazar de echipament militar dezafectat din Cleveland. În cele din urmă, în lumina lunii se furişară şi ceilalţi. Erau îmbrăcaţi în ceea ce era aproape uniforma taberei : jachete albastre avînd înscrise pe spate cu alb iniţialele „B.C.“, cămăşi de lînă pe dedesubt, blugi Levi's înguşti jos şi strîmţi pe coapse, curele cu catarame concho, ciorapi flauşaţi şi cizme de cowboy. Puteau însă să fie deosebiţi după pălării. Era la modă în vara aceea să pui pe cap tot felul de năzdrăvănii. Goodenow purta o cordeluţă de indian Hopi pe care şi-o făcuse singur din mărgele ; Shecker o şapcă de golf, cu cozorocul într-o parte, pe care tatăl său o primise de la Arnold Palmer după un turneu la Palm Springs ; fraţii Lally aveau pălării texane identice, scumpe, cu boruri mari pleoştite de ploaie şi neglijenţă, care le atîrnau peste urechi, în timp ce Teft părea şi mai înalt cu o şapcă cu emblema „Africa Korps“, pe care o descoperise în Greenwich Village.

De îndată ce sosi şi Teft, Shecker începu iarăşi să-l imite pe actorul James Cagney, şuierînd printre dinţi :

— Ah, ticălosule de neamţ ! Neamţ ticălos, ticălosule !

Cotton îl făcu să tacă, apoi băgă de seamă că Lally 2 îşi luase cu el perna, care era de fapt cam inutilă, dar şi că Goodenow tîra după el capul de bizon, ceea ce era o prostie.

— Ce nevoie aveai să-l iei şi pe ăsta ?

Goodenow se bosumflă.

— Ai spus că luăm ce vrem. Şi-l mai putem ţine numai trei zile.

Cotton ridică din umeri. Îl întrebă pe Teft pe care dintre camionete s-o ia, Dodge-ul sau una din cele două Chevy. Teft îi şopti că pentru el era totuna, oricum toate aveau cheile înăuntru.

— Nu ştiam că lasă cheile în contact.

— Eu ştiam. Urmăresc întotdeauna cheile. Oricum, cine ar lua o camionetă ?

Se opriră la Dodge, băgară perna, capul de bizon şi lanternele pe platformă şi, cu Teft în cabină, care încerca ambreiajul şi schimbătorul de viteză la punctul mort, împinseră camioneta afară. Se înţeleseseră s-o împingă printre pini şi apoi în sus, pe drumul nisipos, pînă cînd se putea porni motorul fără să trezească pe cineva.

Le-a fost uşor să treacă pe lîngă cantină, pe lîngă barăcile instructorilor şi directorului, şi cei cinci reuşiră să prindă destul avînt ca să poată împinge Dodge-ul pînă la jumătatea pantei, dar mai departe nu mergea. Teft sări jos să dea o mînă de ajutor. Împingeau gîfîind, cu capul în piept, cele douăsprezece mîini proptite în oblonul din spate ; cizmele se afundau în nisip, dar nu puteau s-o pornească nici măcar cu cîţiva centimetri. Shecker fu de părere să pornească motorul, şi să o şteargă — or să fie departe înainte să se dezmeticească cineva. Cotton mormăi că e o tîmpenie, căci vor fi în mod sigur urmăriţi, sau va fi chemată poliţia, sau ceva tot se va-ntîmpla. Minute în şir îşi încordară puterile împingînd camioneta, sau cel puţin aşa li se părea şi, pe măsură ce se istoveau, pe măsură ce

desperarea îi măcina mai repede chiar decît efortul, începură să cedeze, unul cîte unul, cu respiraţia tăiată, pînă cînd numai intransigenţa lui Cotton mai ţinea maşina pe loc.

Aşteptau şi nu spuneau nimic, urmărind lupta tăcută dintre voinţa lui şi tona de fier. Ştia că ei renunţaseră, în mod rezonabil, dar el nu vroia să accepte. Corpul i se încorda, tremurînd, încovoiat ca un arc între camioneta încăpăţînată şi pămîntul nemişcat. Căptuşeala de la cască îi căzuse din cap. Le era cam teamă de Cotton în momente ca acestea. Era un apucat. Îl apucau năbădăile. I se bloca autocontrolul, îşi asmuţea agresivitatea asupra unor zei prea indiferenţi ca să fie înfrînţi, iar refuzul său de a ţine seama de realităţile nopţii şi ale zilei, de slăbiciune şi tărie, de viaţă şi de moarte şi de principiul gravitaţiei era vecin cu nebunia. Avea părul roşu.

Competiţia continuă pe parcursul celei de-a doua săptămîni pe baza unui sistem de marcare a punctelor. Punctajul obţinut de cele şase echipe la călărie, la tragerea cu arcul, cu puşca, la orele de atelier, la înot şi la sporturile de cîmp era afişat zilnic pe o tablă la cantină, iar sîmbăta după-amiază se făcea scorul total. În acea seară s-a ţinut prima adunare, între pinii de lîngă poligonul de tir. În jurul focului de vreascuri, care răspîndea un miros usturător, se adunaseră băieţii şi instructorii, iar directorul taberei le explică denumirile triburilor şi sistemul de acordare a trofeelor. Urma să se ţină scorul în continuare şi pe parcursul celor

6 săptămîni cît mai dura încă seria. La adunarea din fiecare sîmbătă seară echipele, cunoscute de acum înainte ca triburi, vor fi botezate și li se vor înmîna trofeele pe baza punctelor înregistrate în acea săptămînă. Tribul cu punctajul cel mai mare va fi cel al Apașilor și, pe lîngă acest nume și rang, vor mai fi și alte cîștiguri suplimentare: o excursie seara în oraș ca să vadă un film, de exemplu, și pepene roșu la desert. După Apași, în ordine descrescătoare, urma tribul Sioux, tribul Comanșilor, tribul Cheyenne și tribul Navajo. Numele ultimei echipe, sau al tribului de pe locul șase, îl va dezvălui mai tîrziu.

El, adică directorul, dorea să sublinieze faptul că rangurile și, prin urmare, numele triburilor și trofeele puteau fi obținute săptămînal. Cu destulă voință și cu efort, orice trib putea să detroneze alt trib, și invers, orice trib care se lăsa pe tînjală putea să coboare cu un loc sau două în clasament. Stimulentul era propriu sistemului, așa cum era dealtfel propriu întregului mod de viață. Dacă doreai destul de tare să ajungi printre Apași, puteai. Dacă doreai să eviți rușinea de a face parte dintre băieții de pe rîndul de jos al totemului, se putea și asta. Depindea de tine. Și acum, spuse el, conducătorul echipei fruntașe, de data asta Apașii, să pășească în față, pentru a i se înmîna trofeul.

Unul dintre băieții cei mai mari și mai voinici apăru în lumina focului. Din spatele unui copac, directorul aduse capul unui bizon uriaș, cu

coarne și barbă, cu ochi de sticlă roșii și fioroși, cu nările dilatate, și i-l înmînă.

Tribul Sioux primi capul unui leu de munte, tribul Comanșilor capul unui urs negru.

Triburilor Cheyenne și Navajo li se înmînă capul unui linx și, respectiv, al unei antilope.

Directorul chemă apoi pe reprezentantul echipei de pe ultimul loc. Cotton păși înainte și i se înmînă o oală de noapte mare, albă. Potrivit obiceiului taberei, anunță directorul, echipa de pe ultimul loc nu avea onoarea să poarte un nume indian. În schimb, pentru a-i stimula înaintarea pe scara realizărilor, echipa era numită tradițional Pișăcioșii.

Trupul lui Cotton se destinse. Ridică deodată capul. Teft intră în cabină și băgă motorul în viteză tocmai cînd Cotton plecă de lîngă camionetă, își luă căptușeala de la cască și și-o puse pe cap.

— Cotton ?

— Îhî.

— Ce-ai zice să punem șeile pe cai să mergem călare pînă în oraș, sugeră Teft cu prudență.

— Și după aia ?

— Fac rost de patru roți.

— Cum ?

— Șterpelim.

— Să furi o mașină ?

— O închiriez. Adică o folosim cîteva ore, o aducem înapoi și lăsăm niște bani în ea. Pentru benzină și kilometrii parcurși.

Toți aveau bani de buzunar.

— Ar trebui să te închidă.

Dar ideea avu darul să însenineze atmosfera. Se îngrămădiră în jurul lui Cotton, vociferînd în șoaptă, făcînd pe proștii.

— Ce-ai zice să șterpelim două și să ne luăm la întrecere ?

— Spuneai că nimic nu ne oprește !

— Teft ăsta, ce pungaș !

— Hai Teft, să te punem la volan, he-he, glumi Shecker.

— Tacă-ți fleanca ! șuieră Cotton. Teft, chiar poți să furi o mașină ?

— Sigur. Zi-mi numai Clyde.

Chicotiră cu toții.

— Gura !

Cotton își frecă barba imaginară.

— Să șterpelim o mașină și s-o aducem înapoi. Probabil că e singura cale. Perfect, hai să ducem hodoroaga asta înapoi în șopron.

N-a fost greu deloc să lase camioneta să coboare panta, iar după aceea, cu Teft la volan, s-o împingă la locul ei. Lally 2 își luă perna, Goodenow capul de bizon și, în grup, se îndreptară spre grajd să pună șeile pe cai. Tabăra părea lipsită de viață, cu excepția luminilor de la latrine. La jumătatea drumului însă, în timp ce ocoleau unul dintre pinii cei mari, peste șuieratul vîntului auziră o ușă scîrțîind și trîntindu-se la închidere. Încremeniră. Mijindu-și ochii, deslușiră silueta unui om care stătea pe prispa unei barăci, și un licurici. Era directorul taberei, fumînd o țigară. Nu știau că fumează. Părea că se uită drept la ei. Nu putură să se clintească pînă cînd licuriciul nu descrise un arc în aer ; ușa scîrțîi iar și se trînti la loc. Li se muiaseră genunchii.

4

ÎN NEGURA GRAJDULUI orbecăiră printre baloturile de fîn, printre găleți și harnașament în căutarea frîului, păturilor și șeilor, pe care le duseră în țarc. Animalele îi cunoșteau și nu făcură tărăboi.

Cotton strînse chinga, stînd destul de aproape de Teft ca să-i poată șopti :

— Nu te-apucă toți dracii ?

— Dar pe tine ?

— La naiba, ai dreptate. Dacă nu s-ar fi întîmplat să vedem semnul ăla astăzi și să o cotim. Și apoi fuga lui Lally Doi. Și camioneta. Nu vreau s-o facem de oaie cînd sîntem atît de aproape de plecarea acasă. Am votat cu toții, desigur, dar ei nu știu ce-i așteaptă. Putem să dăm peste cap întreaga vară.

— Oricum e dată peste cap. Afară de cazul că ne reușește figura.

Cotton coborî scările șeii.

— Ai scrîșnit din dinți al dracului de tare în noaptea asta.

— Și eu te-am auzit țipînd. Ai visat urît ?

Cotton se făcu că nu aude.

— Cred că e timpul s-o pornim.
— Da.
Ieşiseră pe poarta ţarcului, cînd Teft îi opri, făcîndu-le semn cu mîna să aştepte, îi dădu lui Lally 1 hăţurile şi se îndepărtă, bîţîindu-se pe picioarele-i lungi ca de păianjen. Lipsi cîteva minute, întorcîndu-se, spre surprinderea lor, cu o puşcă de calibru 22, cu închizător, luată din poligon. Apoi, în şir indian, duseră caii somnoroşi printre pini în jurul taberei, cu grijă, peste grohotiş şi peste stratul de ace de brad, pînă ajunseră la drumul nisipos, şi tot pe drum încă vreo sută de metri, cînd Cotton îi opri.
— Teft, de ce-ai adus arma ? întrebă el.
Ceilalţi chicotiră.
— Ca să jefuim bănci, Bonnie, drăguţo !
— Ucide-l ! Ucide-l !
— N-ai să mă prinzi viu niciodată, curcane !
— Ai luat şi muniţie ?
Teft zdrăngăni o cutie cu cartuşe.
— Credeam că ăia ţin raftul închis, spuse Cotton.
— Îl ţin.
Cotton clătină din cap şi se uită la ceas.
— Unşpe patruşopt. Sîntem în întîrziere. Hai, încălecaţi şi daţi-i drumul.
Încălecară, băgară mîinile în buzunarele jachetelor, dădură drumul la tranzistoare şi o porniră în şir, la trap. Nu erau nişte cowboys. Nici unul din ei nu se născuse călare. Dar în şapte săptămîni de practică învăţaseră să călărească, chiar dacă nu prea elegant, chiar dacă trăgeau

prea scurt din hăţuri şi strîngeau prea tare genunchii, chiar dacă plesniturile fundurilor pe şei răsunau ca nişte aplauze. Mersul călare le puse sîngele în mişcare. Drumul presărat cu pietriş le păstra taina. Să călăreşti contrar regulamentului, să călăreşti pe o noapte cu lună şi mister avînd ţeluri înalte, în ritm de copite şi cu scîrţîit de piele în contrapunct, şi Johnny Cash cîntînd „Nu vă luaţi armele în oraş“ — pentru un băiat toate acestea însemnau vin şi pepene roşu, primele sărutări şi focuri de artificii, balsam şi desfătare.

Apariţia cea mai măreaţă din istoria taberei de băieţi „Box Canyon“ a fost a lui Sammy Shecker. A venit din Las Vegas într-o limuzină împreună cu tatăl său, Sid Shecker, vestitul actor de comedie, care avea un angajament de o lună în Las Vegas şi o lună la Tahoe, şi care hotărîse că o vară petrecută în munţii Arizonei va fi mai sănătoasă pentru fiul său decît una petrecută într-o cameră de hotel cu aer condiţionat. În vreme ce şoferul avea grijă de lucrurile băiatului, Sid şi Sammy au cercetat condiţiile din tabără, Sid pufăind dintr-un trabuc, iar Sammy rozîndu-şi unghiile. Sid rămase chiar la prînz, făcînd glume în legătură cu mîncarea „cuşer“ în Vestul Sălbatic, iar după masă dădu o reprezentaţie gratuită de o jumătate de oră, timp în care Sammy, şi aşa destul de gras, primea al doilea şi al treilea supliment din fiecare fel. Toţi cei veniţi în tabără îl văzuseră pe Sid Shecker la televizor şi, deşi subiectele lui erau preluate de la alţi comici evrei, glumele obiş-

3*

nuite despre mămici, nazişti şi alte aiureli, spuse cu accent din Brooklyn, îi dădură gata pe toţi. Lăsîndu-i rîzînd, Sid se duse la bucătărie, dădu bucătarilor cîte un bacşiş de 20 dolari de căciulă pentru ca Sammy să nu moară de foame, îl luă deoparte pe unul dintre instructori, îi dădu şi lui 50 de dolari pentru ca Sammy să aibă întotdeauna un prieten, şi îi oferi directorului 100 de dolari pentru ca Sammy să primească cel mai bun cal din ţarc. Directorul refuză, dar n-a fost cu supărare, şi după ce mai spuse cîteva glume seci ca să-şi încheie vizita cu glorie, actorul dispăru în limuzina sa închiriată, stîrnind un nor de praf.

Trecură de curba în formă de S, unde îl ajunseseră cu puţin înainte pe fugar, şi se pomeniră în faţa porţii de lemn ce închidea drumul spre tabără. Ceilalţi îşi strunină caii în timp ce Cotton, aplecîndu-se, descuie zăvorul şi deschise poarta. Ei, însă, nu-l urmară. Îşi oferiră o clipă de răgaz. Era ca şi cum ar fi aşteptat o revelaţie.

Pe sub casca militară, Cotton îşi trecu în revistă efectivul. De sub cordeluţă, de sub şapca de golf, de sub chipiul cu emblema „Afrika Korps" şi de sub borurile pălăriilor texane de vagabonzi, ei îl măsurau ; apoi se uitară la perna arsă de sub braţul lui Lally 2, la capul de bizon ţinut pe şa de Goodenow, la ţeava puştii întinse peste oblîncul şeii lui Teft, şi apoi, lung, unul la altul. Erau impresionaţi. Unul avea 15 ani, patru aveau 14, şi unul 12. Dar erau teribil de

impresionaţi de ei înşişi şi de ceea ce erau pe cale să înfăptuiască.

Erau înnebuniţi după filmele western. Se dădeau în vînt după poveştile cu surle şi trîmbiţe, care sfîrşeau cu o căldare de bani, o găleată de sînge sau cu imnul naţional intonat în cor. Cel mai bun film pe care îl văzuseră în ultima vreme, de fapt singurul din acea vară, era *Profesioniştii*. Fusese grozav, merita dolarul, o legendă despre nişte bărbaţi, mari meşteri în mînuirea armelor, o mînă de personaje pitoreşti, eroice, care au intrat călare în Mexic să îndeplinească o misiune de caritate. — să scape o fetişcană voluptoasă din ghearele banditilor care o răpiseră cu scopuri, desigur, odioase. Era un film de bază, o ştiau în străfundul sufletului, o poveste nevinovată şi scabroasă, brutală şi principială, adevărată şi mincinoasă, veche de cînd lumea şi nouă ca generaţia următoare. Nu priviseră filmul. Îl sorbiseră. Căci acesta este tîlcul oricărei poveşti de aventuri americane : nişte bărbaţi cu pistoale, care merg undeva ca să facă ceva periculos. Fie că cercetează un continent într-o căruţă cu coviltir, fie că făuresc ţara în neagra sălbăticie, cutreieră mările sau desţelenesc jungla, aceasta a fost întotdeauna esenţa melodramei noastre : nişte bărbaţi cu pistoale, mergînd undeva ca să facă ceva periculos.

Tot aşa făceau şi ei.

Se uitau unul la altul. Cotton rînji cu gura pînă la urechi. Teft, Shecker, Goodenow şi fraţii Lally rînjiră şi ei. Atunci dădu din cap şi îşi îmboldi calul să le iasă înainte. Îşi îndesară

pălăriile pe cap. Deodată, ca un singur om, plesniră hăţurile şi loviră cu călcîiele în burta cailor înnebuniţi. Şi „Pişăcioşii" o porniră la drum, într-o adevărată şarjă pe poartă, prin perdeaua de argint, intrînd în istorie.

— Ee-he ! Eehee ! răcniră. Eehee !

5

DĂDURĂ PINTENI CAILOR şi o luară la galop pînă cînd mîrţoagele, neobişnuite cu astfel de escapade, erau gata să se prăbuşească. În plus, lui Lally 2 îi căzuse perna şi nu vroia să meargă mai departe fără ea. Îl aşteptară lîngă şoseaua asfaltată care ducea spre oraş, mulţumind cerului că mai aveau braţe şi picioare, apoi întoarseră la dreapta şi porniră iar în pas legănat, pe rigola de griblură a şoselei ; caii fornăiau şi făceau spume.

Într-o dimineaţă, toamna trecută, pe Goodenow l-a apucat fobia faţă de şcoală. Nu mai putea să intre în clasă. Sufla greu, era într-o stare de groază extremă. La întrebările directorului, şi-a dezvăluit teama pentru siguranţa mamei sale, rămasă singură acasă, fără el. A fost trimis la psihologul şcolii, care i-a pus rapid diagnosticul de relaţie de tip oedipian. Cînd Gerald avea patru ani, tatăl său a murit şi timp de opt ani băiatul a dormit cu maică-sa. Cînd a

împlinit 12 ani, mama s-a recăsătorit cu directorul unei companii de maşini-unelte din Cleveland, un inginer care avea copii mari. Psihologul a recomandat tratamente şi pentru Gerald, şi pentru amîndoi părinţii. Prea bătrîn şi prea ocupat ca să joace rolul de tată al unui băieţandru, tatăl vitreg refuză ; dar, consultată în particular, mama dovedi o bivalenţă majoră, o fragmentare între ostilitate şi iubire, între nevoia firească de a se îngriji de fiul ei şi cea de a avea un nou tovarăş de viaţă. Fobia lui Gerald se intensifică, şi de asemenea dependenţa faţă de mamă. Internat într-o şcoală specială pentru copii cu tulburări emoţionale, în Shaker Heights, unde locuia, a urmat un tratament. La primul semn de ameliorare, tatăl său vitreg îl înscrise din nou la o şcoală obişnuită. Problema reapăru. Nu putea să stea în clasă. Cînd tatăl vitreg descoperi că băiatul făcea pipi în pat, îl pedepsi aspru.

S-au ciondănit ce fel de maşină să şterpelească. Shecker şi Lally 1 erau de părere că, dacă tot o fac, măcar să şterpelească un Cadillac sau un Imperial, sau cel puţin un Lincoln, dar Cotton spuse că nu, pentru că şase băieţi într-o maşină mare ar cam bate la ochi. Aveau nevoie de o maşină pe care nimeni să n-o remarce, de o rablă.

— Am stat de vorbă cu directorul a doua zi după ce am şters-o la cinema, spuse el. Mi-a zis că sîntem consideraţi delincvenţi minori din momentul în care părăsim tabăra fără aprobare. Putem fi prinşi şi băgaţi la pîrnaie.

Băieţii vroiau să ştie cum devine chestia asta.

— Pentru că, după lege, delincvent minor este considerat orice copil sub 16 ani care încalcă legea sau care a fugit de acasă. Aici e buba. Directorul ţine locul părinţilor noştri pe timpul verii, ca un fel de înlocuitor. Dacă fugim, înseamnă că am fugit de acasă. Mi-a spus că tabăra a aranjat toată treaba cu poliţia. Cîini poliţişti şi toată panarama.

O maşină trecu pe lîngă ei şi, în strălucirea farurilor, se înfofoliră mai bine şi îşi traseră şepcile pe ochi.

— Pe toţi dracii, înjură Cotton. Trebuie să facem rost de o maşină cît mai repede.

Lovi calul cu călcîiele să pornească la trap, iar ceilalţi îl urmară pe şoseaua de bitum cu două benzi care se încolăcea ca un şarpe, ducîndu-i spre oraş. Primul prilej se ivi la un bar, în faţa căruia erau parcate trei maşini. Opriră caii să analizeze situaţia.

— Alegeţi ! spuse Teft, generos.

Cotton clătină din cap.

— Nu prea merge. Barul se închide într-o oră. Dacă înhăţăm una din astea, iese tipul, vede că a dispărut, cheamă poliţiştii şi gata — pornesc după noi. Prin radio.

Îşi continuară drumul. O altă maşină se apropie, de această dată din faţă şi, prinzîndu-i în plin în raza farurilor, frînă brusc, încetinind ca să vadă parada de coşmar de lîngă drum. Cînd maşina porni mai departe, Cotton înjură din nou şi dădu ordin ca toţi să descalece şi să meargă pe jos ducînd caii de căpăstru ; trebuiau să se descotorosească de animale. Ţinîndu-se după el, părăsiră şoseaua şi dădură din întîmplare peste un mărăciniş şi un pîlc de copaci pitici. Legară aici nobilii armăsari şi-şi luară rămas bun de la ei — oricum, caii adormiseră de-a-n picioarelea — apoi orbecăiră mai departe. Curînd dădură de civilizaţie, de marginea comercială prăpădită a oraşului Prescott ; treceau pe lîngă panouri şi magazine de obiecte de artă sau de discuri, benzinării, bazaruri cu tot felul de fleacuri şi depozite de fiare vechi, pînă ajunseră în cele din urmă la un motel cu un parcaj în care era o herghelie de automobile.

— Asta e ! spuse Teft, trecîndu-i altuia carabina. Maşinile astea stau aici pînă dimineaţa.

Cotton se declară de acord.

— În regulă, aici ne împărţim. Tu şterpeleşti maşina, iar noi stăm de pază pe-acolo, dincolo de benzinărie. Şi închideţi cu toţii blestematele alea de radiouri.

Traversară strada şi se ghemuiră în spatele unui stativ de cauciucuri vechi, în timp ce Teft umbla de colo pînă colo printre maşinile călătorilor, fără grabă, apreciind diversele modele cu cinismul unui negustor. Dar cînd se opri lîngă o limuzină, aruncîndu-şi privirea la cauciucuri, o maşină cu număr de California se ivi pe neaşteptate şi coti spre intrarea motelului ; un bărbat se dădu jos din maşină, se apropie de uşă şi sună ; se aprinseră luminile la recepţie şi individul intră să-şi comande camera, moment în care Teft dispăru, pentru ca în clipa următoare să traverseze tacticos strada, de parcă ar fi ieşit să ia aer. Se înghesuiră cu toţii în spatele stativului de cauciucuri.

— Vrei să aşteptăm ? îl întrebă el pe Cotton.
— Nu. Trebuie să parcheze şi să-şi descarce lucrurile, iar noi nu mai avem timp. Al dracului ghinion !
— Găsim noi ceva în josul străzii.
— Mai bine.
Găsiră. Tot mergînd de-a lungul străzii, dădură la mai puţin de o sută de paşi peste un festin al mijloacelor de transport : un bazar de maşini de ocazie. De data asta îl însoţiră pe Teft, dar descoperiră că maşinile erau încuiate, iar iscusinţa lui, după cum recunoscu singur, nu includea şi ştiinţa de a sparge o maşină. Se împrăştiară în susul şi-n josul şirurilor de maşini, încercînd uşile, căutînd un geam puţin lăsat şi ajunseseră la capătul parcajului cînd, fără nici un avertisment, singura maşină a poliţiei din Prescott îşi vîrî botul la intrare şi îşi plimbă reflectorul de la un capăt al bazarului la celălalt. Se pitiră, se băgară pe sub maşini, lipindu-se de barele din spate, iar cînd, liniştită, maşina poliţiei o luă din loc, ţîşniră din bazar ca nişte amatori, mai fugiră vreo sută de paşi şi se adunară iar sub un felinar. Speriaţi, supăraţi pe ei înşişi că sînt aşa de speriaţi, săriră întîi pe Teft.
— Asta da, escroc !
— Marele zulitor de maşini !
— Nu i-ai putea fura nici măcar unui copil bomboana din gură !
— Ce-ţi mai trebuia ? Cheile ?
Erau asaltaţi de nelinişte ca de un roi de ţînţari. Şi din moment ce Teft nu se apăra, echipa începu să se destrame pe la cusături ; fiecare

apărea aşa cum era, cu grămada lui de preocupări şi temeri. Tocmai acest model dezintegrant de comportament, această reacţie exagerată faţă de greşeală, sau obstacol, sau un dram de nenoroc, tocmai această prăbuşire bruscă din încredere în desperare era lucrul de care se temea cel mai mult Cotton. O scurtă perioadă de timp, ştia sigur că Pişacioşii pot face faţă, dar nu erau încă pregătiţi temperamental să tragă din greu vreme mai îndelungată. Era şi defectul lui, o ştia.
— Sîntem grozavi, nu ? Chiar grozavi sîntem ! rosti el în batjocură, fără să vrea.
— Mi-e foame, spuse Shecker.
Goodenow era gata să plîngă. Puse jos capul de bizon.
— Nu mai pot să-l car, mi-a amorţit mîna. E al tuturor, aşa că trebuie să-l ducem pe rînd.
— Cum facem şi ce ne facem dacă nici măcar nu putem ajunge pînă acolo ? întrebă Lally 1.
— Eu fac autostopul, anunţă Lally 2, ţinîndu-şi strîns perna. O să mă ia cineva, pentru că sînt doar un băieţel.
— Ora sugerii deştului ! îl tachină fratele său.
— Nu, e ora să ne strîngem în cerc, spuse Cotton. Haideţi !
Cuvintele avură un efect magic. Îl urmară bucuroşi, în afara conului de lumină, pe trotuar, sub copertina unui supermagazin.
Acolo formară un cerc, prinzîndu-şi mîinile, grămadă, străini de restul lumii.

Închiseră ochii.

Cu brațele încolăcite în jurul mijlocului sau pe după umeri, se strînseră tare la un loc.

Cu capetele apropiate, cu ochii închiși, își apropiau obrajii și nasurile, atingîndu-și fețele cu degetele.

Se regăseau ca orbii unul pe celălalt și, prin fluidul magnetic al cărnii, își transmiteau unul altuia impulsuri de curaj și afecțiune.

Se strîngeau adesea în cerc în împrejurări critice.

— Hei, spuse Teft, întrerupîndu-i.

Stătea cu fața spre stradă. Pe cealaltă parte a străzii se afla clădirea joasă, întunecată, de formă cubică, a unui atelier de caroserii, iar lîngă el, în umbră, era garată o autofurgonetă Chevy, veche probabil de vreo 10 ani, năclăită de noroi, cu barele îndoite, paradită de atîta mers prin băltoace, foarte asemănătoare cu cele din tabără.

— Merge ? îl întrebă pe Cotton.

— Și încă al dracului de bine. Orice-i bun care ne duce pînă acolo. Își izbi pumnul în palmă, provocîndu-l : Acum să te vedem. Ia arată ce poți !

— Gata !

Teft îi dădu lui arma.

— Voi, gagiilor, așteptați mai în josul străzii. Mă prezint cît ai clipi.

Dar ei vroiau să vadă cum se șterpelește o mașină. În plus, mai vroiau să creadă în Teft, să fie iar uluiți de isprăvile lui și, decît să aștepte în josul străzii, preferau să se posteze în spatele unui panou de reclame ; le ieșeau capetele de după panou ca niște verze.

Bătrînul Teft trecu țanțoș strada liniștită, de parcă ar fi purtat un Colt la șold și o stea de șerif în piept. Se învîrti în jurul camionetei, se convinse că era descuiată și că nu avea cheile în contact. Lovi cu piciorul vreo două cauciucuri. Constatînd că totul era în regulă, se duse spre botul mașinii și ridică cu pricepere capota.

Scoase dintr-un buzunar al jachetei un cablu cam de jumătate de metru, cu cleme-crocodil la fiecare capăt. Cu capul și umerii sub capotă, prinse un crocodil la borna pozitivă a bateriei, iar pe celălalt la legătura bateriei cu bobina. Coborî capota, deschise ușa cabinei și se strecură înăuntru.

La camionetele atît de vechi, butonul de pornire era la bord, la stînga coloanei de direcție. Degetele sale pipăiră butonul, apăsară.

Teft îi uluia adesea. Era înalt, subțire, avea paisprezece ani, destul de înalt ca să pară de șaisprezece, un băiat sucit care umbla cu un zîmbet sucit pe față și care spunea și făcea puțin, pentru ca la un moment dat, deodată, să facă o groază de lucruri. Exista la Teft ceva reprobabil. La început îl cam suspectai. Ducea o viață sucită. Teft fusese cel care îi scăpase de instructori ; un mălai-mare de nouăsprezece ani, pe nume Wheaties, care fusese eroul unei echipe de fotbal american într-un pîrlit de orășel din Arizona, călărea bine, țintea bine cu pușca și

încercase să-i convingă să intre în formă — ca el, desigur, şi care în general reuşise, înţepat cum era, să se facă stimat precum coada vacii. Îi ura, şi îl urau şi ei, dar Teft îl ura ceva mai mult. Pentru Teft autoritatea însemna tiranie şi într-o noapte, în timp ce Wheaties era în oraş, într-una din serile lui libere, Teft i-a pus o şopîrlă în sacul de dormit. Cînd s-a întors, către unu noaptea, şi s-a băgat în pat, Wheaties a sărit pînă-n tavan. A urlat de spaimă, apoi de furie. A aprins luminile. Le-a confiscat radiourile. Ceilalţi instructori apreciară că băieţii aveau tulburări emoţionale. El spuse că aveau aiureli emoţionale. Că, de fapt, erau nişte nasoi. Un nasol, spunea el, este ceva sau cineva care nu se potriveşte nicicum, nicăieri. Un obiect care ocupă loc în spaţiu, dar altfel n-are nici un rost. Nimeni n-are nevoie de aşa ceva şi nici nu ştie ce să facă cu el. Prin urmare, un nasol n-are nici o justificare să existe sau să trăiască. Iar cei şase erau cea mai jalnică adunătură de nasoi, pişăcioşi, mucoşi, palavragii şi bîzîiţi care se pomeniseră vreodată în tabără şi singurul motiv pentru care se ocupa de baraca lor era că nici un alt instructor nu o vrusese, dar acum era sătul pînă-n gît şi de acum înainte ori se vor supune regulilor ori, dacă nu, le va zdruncina atît de al dracului starea emoţională, încît vor veni oamenii în halate albe să-i ia pe sus la balamuc, acolo unde le era de fapt locul.

— O să faci pe dracu ! spuse Teft.

Sări din pat, trase lada de sub patul lui Wheaties şi o deschise. Înainte ca Wheaties să-l poată opri, scoase la iveală conţinutul : pe lîngă haine, mai era acolo o sticlă de jumătate de whisky, două cartoane a cîte 6 sticle de bere, un cartuş de ţigări şi un teanc de reviste sexy. Wheaties urlă că lădiţa e încuiată şi îi aparţine personal. Teft îi răspunse că e expert în materie de lacăte.

— Aşa că asta e, Wheaties, spuse el. Pentru început, ne dai radiourile înapoi. După aceea, poţi să faci pe instructorul, dar practic n-ai să mai fii. Decît dacă vrei să-l informez pe director ce fel de poamă eşti de fapt, ce influenţă proastă ai asupra noastră şi cum prezenţa ta în preajma noastră poate să ne distrugă moralitatea. Şi o să-i mai spun şi ce este în lădiţă.

Teft zîmbi, zîmbetul ăla al lui, sucit.

— Aşa că, de acum înainte, drăguţule, te-am pupat şi n-am cuvinte. Poţi să stai aici, te lăsăm fiindcă sîntem noi aşa, generoşi, dar asta e baraca noastră şi o administrăm cum vrem noi. Iar dacă nu-ţi place, poţi să-ţi lipeşti un afiş pe partea posterioară.

Motorul hîrîi, porni, tuşi, se opri, porni din nou şi se domoli. Ascultîndu-l aproape ca un medic, Teft puse tocul cizmei pe ambreiaj, băgă în viteză pe ghicite şi la nimereală şi o zbughi de lîngă atelier.

Ajunse aproape la capătul străzii cînd îi zări ieşind de după panou, urmărindu-l ; frînă, schimbătorul trecu scrîşnind în marşarier ; dădu înapoi pînă la ei, în mijlocul străzii, frînă din

nou şi, în momentul cînd îl ajunseră din urmă, scoase braţul pe fereastră, rînjind :

— *Achtung !*

Erau în al nouălea cer. Toţi cinci încercară să se urce lîngă el.

— Hei, Teft, cum făcuşi ?

— Întîi doamnele !

— Fantomas dă o nouă lovitură !

— Hai mai bine să mergem în Disneyland.

— Tăceţi odată, lua-v-ar dracu ! strigă Cotton. Unde naiba vă treziţi ? Bine, Lally Doi şi cu mine în faţă, ceilalţi în spate ; mai tîrziu facem schimb. Hai, grăbiţi-vă şi tăceţi din gură !

Se căţărară înăuntru, Lally 2 în cabină cu el, Shecker, Goodenow, Lally 1 şi capul de bizon în spate.

— Acum fiţi atenţi, ascultaţi la mine, le spuse Cotton celor din spate. Aşezaţi-vă jos. Culcat. Am şterpelit o maşină şi sîntem înarmaţi, aşa că dăm de dracu dacă ne opreşte cineva. Aţi văzut maşina poliţiei. Aşa că băgaţi capul la cutie, ţineţi-vă gura pînă ieşim din oraş. Nici măcar să nu respiraţi.

În timp ce ei se culcau, îi ordonă lui Lally 2 să se dea jos şi el de pe banchetă şi să se aşeze pe podea, pentru că voia să se vadă numai şoferul, iar cînd Lally 2 se aşeză jos, puse arma pe banchetă şi se înghesui lîngă ea, aplecîndu-şi capul sub bord şi închizînd uşa.

— Teft, spuse apoi, chiar ştii să conduci chestia asta ?

— Învăţ.

— Bine. Ia-o încetişor, dar nu prea încet. Totul e să trecem prin oraş fără ca cineva să se mai uite a doua oară după noi. O camionetă cu o persoană la volan care nu deranjează pe nimeni. Ei, Teft, ce-ai zice să aprinzi farurile ?

— Farurile, ia te uită, am uitat !

Teft găsi butonul de jos şi aprinse faza mică.

— Vă credeţi grozavi, dar nu prea vă duce mintea, strîmbă din nas Lally 2 de sub bord, cu pălăria pe nas. Pe nici unul din voi.

— Cum aşa ?

— Nici măcar nu pot să văd, dar pun pariu că Teft mai are încă pe cap şapca de neamţ.

Teft se strîmbă, şi-o scoase şi ambală motorul.

— Gata, căpitane ?

— Dă-i bice, spuse Cotton.

Teft porni camioneta mai lin de astă-dată, întrebîndu-l pe Cotton dacă s-o ia pe străzile lăturalnice, sau să atace frontal prin strada principală. Drept înainte, fu de părere Cotton, ca să cîştige timp şi pentru că ar putea părea suspect dacă s-ar fi aventurat prin străzi dosnice. Asta se numea strada Montezuma. O urmară spre centru, pe porţiunea cunoscută în vremurile bune sub denumirea de Whiskey Row; un şir de tarabe cu uşi batante, unde băutura tare se vindea la juma' de dolar o duşcă, berea cinci cenţi, mîncarea gratis pentru indigestie, muzică la pian pentru dureri de cap, o mînă la pocher pe un dolar de argint, şi nu trebuia să plăteşti nimic ca să-ţi zboare în jur gloanţe de calibru 44 : Kentucky, Wellington, Del Monte,

Cobweb Hall şi Palace. A ars totul în 1900. Acum cînd vin vilegiaturiştii ageamii pînă în Prescott ca să petreacă timp de o oră, o dată la două săptămîni, se bagă într-un „drugstore", se urcă pe scaunele de la bar şi oferă publicaţii decadente de pe coasta de est în schimbul unor băuturi răcoritoare din malţ sau îngheţate cu alune sau cocteil cu lapte sau „banana split".

— Am bulit-o !

— Ce e ?

— Mîna legii. Iar e maşina poliţiei.

— Stai drept, spuse Cotton.

Rămaseră încordaţi pe podea, pînă cînd Teft îşi dezumflă obrajii şi fluieră a uşurare.

Camioneta se opri la un stop, la intersecţia străzilor Montezuma şi Gurley. La dreapta era piaţa oraşului, un scuar de gazon cu o grămadă de iarbă la mijloc şi turnul cu ceas al tribunalului comitatului Yavapai. Un cal şi-un călăreţ se înălţau pe o lespede de granit. Era monumentul ecvestru al lui Bucky O'Neill, flăcău vesel, şerif, mare cartofor, primar al oraşului Prescott şi căpitan al Escadronului A, din regimentul de cavalerie voluntară, zis Călăreţii Duri, imortalizat de un glonte spaniol în San Juan Hill şi înnobilat acum în bronz. Piaţa era frumoasă. Arbuştii dădeau o umbră plăcută vara, iar pe băncile de sub copaci se aşezau în fiecare zi nişte bătrînei trăsniţi, veniţi de la spitalul veteranilor şi de la clubul pionierilor Vestului. Erau numiţi „pacienţi la domiciliu", căci nu erau destul de bolnavi sau de schilodiţi sau de ramoliţi ca să zacă în pat, dar erau totuşi prea prăpădiţi ca să şonticăie cu bastonul printr-o societate ce-i onorase cu o pensie, dar uita să se mai prezinte la înmormîntare. În umbra arbuştilor şi în dangătul clopotului de la tribunal, se adunau în fiecare zi, aceşti oşteni fragili, şezînd pe bănci ore în şir, pălăvrăgind, ocărînd şi dezbătînd o ordine de zi care cuprindea danturi false şi generali, operaţii şi fiice nerecunoscătoare, impozite şi Vechiul Testament, politică şi locuri de veci, împrospătîndu-şi memoria cu jurăminte şi argumentînd pe baza unei bibliografii de ramoliţi. Scuipau pe jos. Ciopleau cîte ceva. Se mai legau de cîte o fată drăguţă, făcîndu-i semn cu cutiile de tutun. Pe băieţi îi îndepărtau cu o fină mizantropie. Măreţi şi plini de ei, stîrneau pînă la urmă mila. Erau ca nişte goarne prăfuite tînjind după alte buze. Erau răvaşe din trecut purtate de valuri în nişte sticle crăpate, rugîndu-se să ajungă sub un cer senin pe ţărmuri primitoare.

— Teft !

Vorbise Cotton, după ce cotiră în strada Gurley şi acum urcau dealul spre ieşirea din oraş.

— Zi-i !

— Ai zulit bine rabla. Execuţie a naibii de corectă.

— Mulţumesc.

Camioneta mergea înainte. Se cam încălzi, dădu rateuri la vreo doi cilindri, roţile din faţă erau cam descentrate şi lanţurile de siguranţă ale oblonului zornăiau ca toţi dracii, dar mergea. Lăsînd în urmă ultima lumină de neon, in-

trară în autostradă și cotiră spre nord, pe lîngă spitalul veteranilor, clădit pe locul unde fusese cîndva fortul Whipple, iar apoi mai departe, printre spinările stîncilor ce se înălțau în jur. Cînd o luară pe bifurcație, la dreapta, se treziră deodată în preria larg deschisă ; acum adio polițiști, somn ușor tabără de băieți „Box Canyon“, *adios* Prescott, erau în siguranță. Cei trei care stătuseră culcați în spate se treziră la viață și începură să bocănească cu exuberanță în fereastra cabinei, iar Cotton și Lally 2 se descolăciră de sub banchetă și bocăniră și ei din partea cealaltă. Pișăcioșii urlau de bucurie.

6

ERA 12 ȘI 35 DE MINUTE după ceasul lui Cotton. Teft își îndesă pe cap șapca „Afrika Korps“ și le spuse că pot ajunge în două ore.

— Și chiar mai repede, dacă trag tare.

— Să vedem. La două și jumătate sîntem acolo, jumătate de oră pentru ce avem de făcut, se face trei, iar la cinci dimineața sîntem acasă. Cam strîns al naibii programul, spuse Cotton. Trage tare !

Goneau nu glumă. După o șosea cu două benzi, la fel de albe și de precise ca o cărare în părul unui filfizon, traversară o cîmpie întinsă cît puteai cuprinde cu ochiul. douăzeci de mile

de teren fără copaci, fără case, fără oameni. Dar totul era scăldat în lumina lunii. Undeva, în depărtare, aripile morilor de vînt scînteiau rotindu-se, iar la baza fiecărei mori, în preajma bazinului de adăpat, se zăreau grupuri de puncte întunecate : cirezi de vite păscînd în lumina lunii și meditînd la iarba bună, la drobul de sare, la faptul că totul e trecător, la dragoste.

Lally 2 adormi, cu borul pălăriei mototolit, pe umărul lui Cotton. În jacheta sa se tînguia formația „Temptation“.

Sprijinită între genunchi, carabina îl deranja pe Cotton. Era prea conștient de existența ei. Era prea palpabilă. În vreme ce în tabără nu fusese decît un mijloc pentru realizarea unui scop, obiect util, ca scara șeii sau bastonul de baseball, aici, în noaptea asta, dobîndise o identitate rece și unsuroasă care era numai a ei. Parcă cobea. Ar fi dorit ca Teft să n-o fi luat cu el. Chiar cu și mai multă înverșunare ar fi dorit să fie cu toții în paturile lor și ca ziua de ieri să nu fi existat niciodată.

Lîngă el băiatul adormit se mișcă, mormăind nemulțumit. Lally 2 se reîntorsese în vis la masacrul care se abătuse asupra întregii barăci după ce sunase stingerea, se întorsese la lovitura care îl silise pe un copil de doisprezece ani să pornească la drum de unul singur prin pădurile de pini. Acum toți șase erau la drum, pe același traseu, trecînd prin aceleași orașe, revenind fizic la locul unde se produsese inițial

oroarea. Erau nebuni de legat, fir-ar să fie, se asigură Cotton pe sine însuşi, dar şi mari, se asigură tot el. Ar trebui să se lase de înjurat. Nici el nu mai avea nevoie, nici ei. Păstra un gust acru în gură, rămăşiţă a scîrbei de ieri. Închise ochii. În grădina Domnului un unicorn cînta, un hipogrif dansa, iar Goodenow vomita.

Teft urca muntele Mingus. Roţile scrîşneau la curbele strînse, iar aerul din apropierea stelelor era rece. Sub ei Rîul Verde tăia o enormă tranşee fertilă, iar în josul rîului, printre plopi, se întindea Tabăra Verde, unde Crook fusese comandant. Mulţi indieni au muşcat ţărîna pentru această vale.

Teft îi trecu peste muntele Mingus. Conducea ca un nebun, dar toţi erau apucaţi. Hotărîrea fusese unanimă.

Coborîră în zig-zag prin Jerome, populat cîndva de cincisprezece mii de oameni, redus acum la cincizeci de suflete chinuite. Aici munţii semănau cu pîntecul gol al unei femei, al unei femei moarte, mutilate. În acest pîntec, fecundat de Phelps, de Dodge şi de Douglas, se aflau o sută de mile de galerii, guri de aer şi abataje ; şi din acest pîntec fusese scos cu tîrnăcopul şi hîrleţul, printr-o operaţie cezariană, un prunc de un miliard de dolari din cupru, aur şi argint, fărîmat, curăţat şi topit. Camioneta cobora în jos, tot mai în jos, cu eşapamentul trosnind, peste cenuşa minerilor, peste mormintele tîrfelor şi cartoforilor, departe de duhoarea înţepătoare a lăcomiei, intrînd în neprihănirea nopţii.

— Trage pe dreapta ! ordonă Cotton. Cred că li s-a bătucit fundul ălora din spate.

Cînd ieşiră din şosea, undeva dincolo de Clarkdale, şi se opriră, iar el sări afară să schimbe locurile, i se puse un nod în gît cînd văzu scena din spatele camionetei. Aşezat cu spatele la cabină, Shecker ţinea braţele strînse în jurul lui Goodenow, care şedea între picioarele lui, în timp ce braţele lui Goodenow îl strîngeau pe Lally 1, aşezat între picioarele lui, cu capul de bizon peste propriile picioare. Şedeau aşa ca să se încălzească un pic în frigul din munţi. Din cele trei radiouri se auzea Jimmie Rodgers gîlgîind despre culesul piersicilor în Georgia. Dormeau tun, vîrîţi unul în altul ca ouăle într-un suport de mucava. Cotton rămase locului uitîndu-se la ei. Îşi aminti de o secvenţă pe care o văzuse la televizor într-o emisiune de ştiinţă pentru copii : un cuib cu ouă filmat cînd puişorii spărgeau cu ciocul coaja ca să iasă şi să vadă ce naiba se întîmpla afară, ouăle clătinîndu-se şi ciocurile cioc, cioc, ciocănind, iar apoi apăreau ochii mici, atenţi, în căpşoare delicate şi umede. Trebuie s-o facem în noaptea asta, îşi spuse, este ultimul lucru pe care trebuie să-l facem. Cel mai grozav. Dar putem oare ? Poate că oul nostru era stricat. Sau a crăpat în cuib. Simţea parcă izbiturile unui cioc minuscul. Îl cuprinse senzaţia de fericire umedă, delicată din interiorul oului. Era, poate, compasiunea. Da, vom reuşi, le spuse în sinea sa celor trei care dormeau. Vom reuşi, orice s-ar întîmpla, vă făgăduiesc. Ne întoarcem acasă oameni

adevăraţi, jur pe ce-am mai sfînt. Supărat, îşi şterse nasul cu mîneca şi lovi cu putere marginea camionetei.

— Treziţi-vă, ce dracu ! strigă el. Doi dintre voi în cabină. Executarea !

Dacă vreţi destul de tare să ajungeţi Apaşi, îi consolase directorul, atunci se poate. Dacă vreţi să evitaţi umilinţa de a fi echipa cea mai slabă de pe totemul realizării, se poate. Totul depinde de voi. Culmea e că era şi adevărat, căci, indiferent cît de stîngaci sau de nehotărît ai fi pe terenul de baseball sau la tragerea cu arcul, obiceiul taberei îţi mai acordă o şansă ; exista mereu o cale de a te sălta de fundul pantalonilor. Puteai organiza raiduri. Dacă, în timpul nopţii, reuşeai să furi trofeul oricărui trib mai mare în grad, era al tău pînă la următoarea adunare, împreună cu titlul şi cu recompensa.

La început au fost multe raiduri, în special pentru a pune mîna pe trofeele Apaşilor şi Siouxilor, agăţate la loc de cinste pe pereţii barăcilor şi păzite cu străşnicie. Raiduri nereuşite, deşi tribul Navajo a avansat cu un grad ştergelind capul de urs al Comanşilor. Fără nici un avertisment, strigătele de luptă trezeau din somn întregul canion, în momentul în care atacurile erau lansate şi respinse cu pumnii, cu pocnitori şi cu găleţi de apă, în timp ce ceilalţi membri ai taberei ieşeau împleticindu-se şi căscînd din barăci ca să privească distracţia. Instructorii nu se amestecau niciodată. Raidurile erau bune pentru băieţi. Îi învăţau să fie curajoşi. Le întăreau caracterul, dezvoltîndu-le dibăcia.

Pişăcioşii ştiau că nu vor fi niciodată nevoiţi să-şi apere oala de noapte, şi mai ştiau că nu se pot aştepta niciodată să urce pe scara de valori a taberei prin propria lor performanţă fizică. Dezorganizaţi, dar avînd simţul datoriei, intrară în joc, punînd la cale un raid în noaptea următoare. Ţinteau sus. Apaşii tocmai respinseseră o incursiune a Cheyennilor şi tabăra abia se liniştise, cînd Pişăcioşii, în chiloţi şi în picioarele goale, se furişară printre pini cu gîndul să captureze premiul cel mai mare dintre toate : capul de bizon.

Bineînţeles, au făcut-o de oaie. Aveau un avantaj, pentru că Apaşii nu mai puseseră santinele după atacul Cheyennilor şi sforăiau plini de îngîmfare. Încet, cu grijă, Pişăcioşii se furişară prin umbră, de la un pin la altul. Lui Goodenow îi scăpă un chicotit. Lally 2 se poticni de o rădăcină şi căzu lat. Ajunseră la baraca duşmanului şi deschiseră uşa, centimetru cu centimetru. Teft şi Shecker, cei mai voinici, urmau să intre primii şi să dea jos trofeul, dar au fost mai neîndemînatici decît puii de urs ; nu se ştie din ce motiv tîmpit, Shecker îşi agăţase radioul de elasticul chiloţilor şi nu se ştie cum, pe întuneric şi din nervozitate, îi dădu drumul. Muzica urlă.

Au fost imediat placaţi şi capturaţi. Tîrîţi afară de Apaşi, cei mai mari şi mai puternici băieţi din tabără, au fost legaţi de trunchiul unui pin, în timp ce unul dintre învingători

aduse oala de noapte din baraca lor. Goodenow începu să plîngă. Tot aşa făcură şi ceilalţi, chiar şi Cotton, toţi în afară de Teft. Celelalte triburi ieşiră afară în chiloţi şi pijamale să privească şi să rîdă. Aşa le trebuia Pişăcioşilor. Erau meniţi să piardă, din născare. Iar în timp ce ei plîngeau şi tabăra rîdea, Apaşii puseră oala pe pămînt, triumfători şi, pe rînd, o umplură.

Trecură huruind prin Sedona, incredibila ţară a Tehnicolorului, unde au fost filmate atîtea westernuri şi unde stele de cinema ca Henry Fonda, Glenn Ford, James Stewart şi John Wayne au făcut atîtea fapte extraordinare pentru camera de luat vederi şi pentru un procent din încasări. Cotton îl puse pe Teft să tragă pe dreapta, ca să poată schimba iar locurile. Îl băgară din nou pe Lally 2 în cabină, împreună cu Goodenow, dar cînd Shecker, care rezistase eroic pe platformă la amîndouă schimburile, se oferi să mai reziste o dată, Cotton îl lăsă. Evoluţia în bine a lui Shecker într-o singură vară fusese formidabilă.

Cauza lor era acum pierdută. Nu mai puteau nici să fure o poziţie în clasament, nici să cîştige respectul cuiva. Nu vor putea niciodată să capete pepene roşu la desert şi nici să meargă la film în timpul săptămînii. Erau condamnaţi pentru restul verii să rămînă Pişăcioşii, cea mai grozavă adunătură de nasoi care a bîntuit vreodată tabăra de băieţi „Box Canyon". În dimineaţa de după umilinţa suferită din partea Apaşilor, au refuzat să se scoale şi să iasă la lumină, au refuzat să înfrunte batjocura celorlalte triburi. Văzînd că nu poate să-i urnească, Wheaties s-a dus singur la micul dejun. Cu excepţia lui Lally 2, care s-a băgat sub pat, se cuibăriră în căldura sacilor de dormit, cu ochii închişi sau întinşi pe spate, uitîndu-se în tavan, în timp ce radiourile vibrau. Aerul în baracă era înăbuşitor din cauza încordării, a ciorapilor murdari, a desperării şi a murdăriei făcute de micile lor animale.

Cotton stătea culcat, gîndindu-se. Acum este momentul. Cu cine trebuie s-o facem ? Unul scrîşneşte din dinţi. Altul se dă cu capul de pereţi. Doi fac cu adevărat pipi în pat. Unul îşi roade unghiile şi mănîncă prea mult. Iar unul îşi suge degetul şi visează urît. Toţi dorm cu radiourile deschise şi vorbesc în somn. Din şase, eu sînt singurul normal. Sînt singurul care poate reuşi. Iar dacă n-o fac acum, va fi prea tîrziu. Aşa că, să spargem buba. Să începem reprezentaţia.

Cu picioarele pe podea, fluierînd ca să atragă atenţia, începu să scotocească prin lădiţă. În ea erau cîteva obiecte pe care le păstrase pentru orice eventualitate. În jurul gîtului îşi puse o salbă de medalioane, pe care o cumpărase de la un magazin de surplusuri ale armatei, din Cleveland. Zdrăngănea. Teft şi Goodenow îl pîndeau. Apoi scoase un aparat de ras electric, îl puse în priză şi îl plimbă pe obraji şi pe bărbie. Avea numai cincisprezece ani şi nu prea trebuia să se radă, dar aparatul stătea pregătit pentru ziua cînd va fi nevoie. Acum îl mai priveau şi Shecker şi Lally 1, iar Lally 2 îşi scoase

capul de sub pat ca o broască țestoasă. Pe urmă, punînd aparatul de ras deoparte și cotrobăind în continuare, scoase un trabuc și una dintre cele patru sticluțe de whiskey de cîte o sută de grame, pe care le șterpelise de pe cărucior în timp ce însoțitoarele din avion erau ocupate pînă peste cap încercînd să-l liniștească pe Teft pe care îl apucaseră năbădăile. Se așeză pe pat, rupse sigiliul de la sticlă, trase o dușcă, apoi își aprinse trabucul și pufăi de cîteva ori. Li se făcură ochii cît cepele. Îi dăduse gata. Acum era momentul.

Cotton le-o spuse pe șleau. Le spuse că felul în care au ratat raidul din noaptea trecută a fost lucrul cel mai cumplit care i se întîmplase vreodată, că nu-și mai dorea să treacă prin așa ceva și că știa că nici ei nu mai vor. Wheaties nu se mai ținea de capul lor, și asta era bine, dar dacă vor să ajungă undeva sau să fie cineva în vara asta, trebuie să aibă un șef care să le înțeleagă problemele, dar în același timp să-i poată ține în frîu. Spuse că el ar putea fi omul potrivit. Dacă cineva vroia să se bată cu el pentru această cinste, el e gata, dar, dacă nu, preia comanda. Asta-i situația.

— Și-acum, iată primele mele ordine, spuse el.

Mai trase o dușcă, tuși și încercă să scoată un rotocol de fum, tuși iar, dar nimeni nu zîmbi.

— De acum înainte nimeni nu mai scrie și nici nu mai telefonează acasă. Mamele și tații noștri n-au decît să ne lase-n pace. Doi : ne adresăm după numele de familie, Lally 1, Goodenow, și așa mai departe. Dacă îmi mai spune careva John Cotton, îi rup gura. Acum, ultimul ordin : mișcați-vă fundurile din pat și luați-o din loc spre cantină : să nu vă prind că clipiți, orice ar spune unul sau altul. Executarea !

Se scurseră prin Oak Creek Canyon ca ceaiul prin ciocul ceainicului, apoi încetiniră pe măsură ce Teft schimba vitezele de la a patra la a treia, la a doua și în cele din urmă la a-ntîia, ca să poată urca. Ajunseseră la Rîpa Mogollon. Era o eroare a pămîntului, inimaginabilă, paleozoică. Era o ruptură de calcar, o trambulină în partea de sud a platoului înălțat dintr-un fund de mare în epoca dinozaurilor și a peștilor cu armură, formînd acum zone întinse în patru state ale Statelor Unite. Trebuiau să ajungă sus. Camioneta se trudea cînd încoace, cînd încolo, în sus de-a lungul peretelui, înghițind ulei și cutremurîndu-se. De la o mie două sute de metri urcară la o mie șapte sute, apoi la două mii, două mii trei sute ; acum aerul era rarefiat și rece, camioneta sufla din greu, și deodată luă viteză. Ajunseră pe culme.

Shecker, Lally 1 și Cotton erau în spate, îngrămădiți unul în altul. După ce străbătură cam cincisprezece kilometri de platou și pădure, Cotton se depărtă de Lally 1, își strînse sub bărbie cureaua de la cască, așa ca să nu-i zboare, se așeză în genunchi și își înălță capul în bătaia curentului care venea pe deasupra cabinei.

Linia orizontului se desena ca o lumină palidă. Dincolo de ea, proiectate în negru pe cerul vînăt, se înălțau cele trei vîrfuri cunoscute ale muntelui San Francisco, la peste patru mii de

metri. Dar licărirea de la orizont fu cea care îl făcu să se lase în jos și să bată în fereastra cabinei, ca să le-o arate. Teft și Goodenow își reveniră brusc, iar Lally 2 se trezi și privi înainte, în timp ce Cotton țipa pe mutește :

— Flag-staff !

7

— MI-E FOAME, scînci Shecker. Pastramă fierbinte cu murături, și suc de căpșuni.

— Nu oprim, spuse Cotton. Nu avem timp, știi doar.

— Și eu sînt lihnit, se băgă și Lally 1.

— Burta mea nu știe de vorbă, spuse Shecker. Ce-aș mai mînca, mîncărică-mîncărea.

Trecu peste marginea oblonului și rămase în mijlocul străzii, rozîndu-și o unghie.

— Mergeți mai departe fără mine și distrați-vă.

— Și fără mine, spuse Lally 1. Nu poți să ne ții mereu în șuturi, mă Cotton.

Pe Cotton îl apucaseră pandaliile. Se opriseră la un stop chiar la marginea orășelului Flagstaff, iar acum semaforul trecuse pe verde.

— Urcă dracului înapoi.

— Pe dracu ! răspunse Shecker. Am stat în spate tot drumul, trebuie să îmbuc ceva.

— O să facem ce-o să vrem ! strigă Lally 1.

În ceea ce-l privea pe Cotton, asta punea capac la toate. Teft și Goodenow își scoaseră capul pe fereastra cabinei.

— Bine, lasă-i aici ! îi ordonă el lui Teft. Hai, lasă-i aici !

Teft se supuse, camioneta o luă din loc și răzvrătiții începură să meargă pe jos ; nici unuia nu-i prea venea să creadă ce se întîmpla, că Pișăcioșilor li se spărgea gașca, țac, pac, și gata, dintr-un fleac, tocmai cînd erau atît de aproape de țintă. Dar după nici o sută de pași, Cotton bătu cu pumnul în geam și-i ordonă lui Teft să tragă pe dreapta ; într-un minut Shecker și Lally îi ajunseră din urmă. Cotton spuse că e-n ordine, să urce, tuturor le era probabil foame și o să fie mai bine după ce-or îmbuca ceva, așa că să urce și să bage capul la cutie pînă găsește el un loc, că se părea că-s mai mulți sticleți aici, în Flagstaff, decît fuseseră în Prescott.

Îl plasă pe Goodenow în spate împreună cu ceilalți, iar el se strecură lîngă Lally 2 în cabină și o porniră din nou.

Traversînd strada principală, Teft o luă la dreapta. Era drumul național 66, artera care trece prin centrul țării, pe direcția est-vest. În vremurile bune de odinioară, orientîndu-se după un pin înalt curățat de crengi, cunoscut pe atunci sub numele de catarg de steag [1], șirurile de căruțe cu emigranți opriseră să ia apă din izvoare și să înnopteze. Acum orașul era la distanță de o zi cu mașina de Los Angeles, iar strada principală, drumul național 66, era un caravanserai cu

[1] Flagstaff (de unde numele orașului).

hoteluri de 10 dolari camera, mirosind a motorină, cu pisoare înfundate, chelnărițe tuberculoase, pilule contra somnului, plăcinte vechi, cauciucuri sparte, șervețele murdare, chiștoace și cafea sleită, pe cît de țipător noaptea, pe atît de deprimant ziua.

Cotton îi spuse lui Teft să se abată puțin, ca să scape de înghesuială, și s-o ia pe o stradă lăturalnică .Era ora 1 și 51 noaptea.

Pe fondul unui mediu familial intermitent, care era și stimulator și imprevizibil pe deasupra, stratagema lui Billy Lally era să se retragă într-o lume imaginară, creată de el, într-o izolare în care nu mai lăsa pe nimeni. Cazul i se agravă și după ce descoperise că, cu cît regresa mai mult, cu atît obținea avantaje mai mari față de Stephen, fratele său mai mare, astfel încît retragerea era pentru el atît o necesitate, cît și un mod de acțiune. Devenise acum o obișnuință, pe lîngă practicile infantile, adiacente. În afară de faptul că făcea în pat și își sugea degetul, visa urît și avea coșmaruri în timpul nopții. Părinții îl dăduseră de două ori la școli speciale, scoțîndu-l apoi ca să călătorească cu ei. În diferite perioade a început tratamente cu patru medici curanți diferiți, o dată chiar în Elveția, numai că tatăl și mama iar s-au împăcat și și-au făcut valizele. La doisprezece ani, era cel mai mic copil din tabără, și sub limita de vîrstă acceptabilă, dar părinții săi nu puteau pleca în Kenya fără să se descotorosească cumva de amîndoi băieții, așa că directorul a fost convins să facă o excepție. Baraca lui Cotton era a doua în care nimerea. Cînd, în prima, s-a băgat sub pat cu perna de cauciuc adusă de acasă și s-a făcut ghem în sacul de dormit, ceilalți băieți l-au tras afară ; țipa de parcă atunci îl scoteau din pîntecele mamei. Se băgă din nou în bîrlog. Ei iar îl traseră afară. Distracția a continuat pînă cînd Cotton a trecut pe acolo și s-a oferit să-l ia pe Billy Lally la el. Cotton afirmă că, la el, putea să se ascundă, ori de cîte ori simțea nevoia, sub pat sau într-un copac, sau într-o peșteră, sau unde dracu o vrea, că lui tot nu-i pasă.

— Stai așa ! spuse Cotton. Oprește-acolo. Parchează pînă ce fac o recunoaștere.

Ieși din mașină, trecu prin semiîntunericul străzii și iscodi cu grijă o vitrină luminată, apoi se întoarse și le spuse să vină, că e-n regulă ; coborîră cu toții lăsînd motorul să meargă și ascunzînd carabina pe podeaua cabinei.

Localul era de fapt un fel de bufet deschis toată noaptea, unde puteai să bei o bere și să mănînci o fasole, cu o plită în spatele tejghelei și o popicărie mecanică înghesuită între scaunele și mesele șubrede. Doi tineri beau bere și jucau popice, iar pe podea, cu capul sprijinit de perete, moțăia un bătrîn Navajo cu părul argintiu, îmbrăcat într-o cămașă de catifea verde. Pișăcioșii se cocoțară în rînd pe scaunele de la bar și comandară din meniul limitat afișat pe perete : cîte doi cîrnați de căciulă și cîte un pahar mare de lapte. Barmanul era un tip osos, cu ochii de culoarea sucului de roșii și bărbia în formă de lopățică. Pe perete, lîngă meniu, se afla următorul anunț pătat de muște : „Directorul firmei

noastre în probleme de credit este Helen Waite. Pentru credit adresați-vă la Helen Waite". Mingile se rostogoleau pe culoar, popicele pocneau, clopoțeii sunau, iar cînd jocul s-a sfîrșit, singurele sunete din local erau sfîrîitul grăsimii pe plită și miorlăitul lui Grandpa Jones venind din două buzunare de jachetă și cel al lui Gladys Knight cu formația Pips din alte trei buzunare.

Cu paharele în mînă, cei doi jucători de popice veniră în spatele celor șase băieți de la bar. Erau tineri de 20 de ani, sau cam așa, îmbrăcați în blugi strîmți, cămăși țipătoare, cu curele cu catarame mari și perciuni lungi.

— Ce-i cu voi, băutori de lapte, la ora asta, așa singurei ? întrebă unul din ei.

Așteptîndu-și cîrnații, Pișăcioșii sorbeau laptele cu paiul din paharele de carton.

— Cum reușiți să ascultați toate radiourile deodată ? întrebă celălalt.

— Sîntem muzicieni, spuse Shecker. Formație rock. Baterie, patru chitare și un solist. Din Los Angeles.

— Muzicieni, ha. Aveți un nume ?

— Grupul Terapia, spuse Teft.

— După aia ne-am schimbat numele în După Moarte, spuse Goodenow, dar era prea deprimant.

— Și-acu ce sînteți ?

— Boboci Căscați, spuse Shecker.

— Boboci Căscați ?

— Vezi și tu ce scrie pe spate, mă frate.

Perciunații examinară inițialele B.C. cusute pe spatele jachetelor. Apoi examinară colecția heteroclită de șepci aliniată pe tejghea.

— Vreți o poză cu autograf ? întrebă Lally 1.

— Să ne ascultați pe programul Demișto, spuse Goodenow.

Perciunaților nu le căzu bine deloc.

— Am întrebat ce-i cu voi la ora asta, spuse unul din ei. Hai s-auzim.

— În vest, spuse Teft fără nici o legătură, totul pocnește, plesnește sau putrezește.

— Sîntem în turneu, spuse Shecker. Mai sîntem și căutători de talente. Căutăm tinere talente vocale pe plan local.

— Așa-i, spuse Lally 1. Cîntați-ne ceva. Dacă ne place, s-ar putea să vă imprimăm.

— Sîntem dintr-o tabără de băieți de lîngă Prescott, spuse Cotton repede. Am făcut o excursie, iar acum ne întoarcem înapoi.

— Pe jos ?

— Cu o mașină.

Perciunații rîseră în bătaie de joc.

— Măi copilași, prea sînteți țînci ca să conduceți o mașină.

— Învață să cînți la chitară și-ai să ajungi la fel de mare ca Simon și Garfunkel, spuse Shecker.

— Dacă e ceva ce nu-mi place, vorbi unul din perciunați, întinzîndu-se după laptele lui Shecker și turnînd bere din paharul său prin pai, apoi ăla-i un iepuraș de la oraș la gură cu caș.

— Vreți să știți cine-i taică-meu ? întrebă Shecker.

— Gata, băieți, spuse Cotton care se dăduse jos de pe scaun. Gata, băieți, plecăm.

Își scoase portofelul, lăsă o hîrtie de cinci dolari pe tejghea și făcu semn spre ușă :

— Hai să mergem, sîntem în întîrziere.

— Dar mi-e foame ! se văită Lally 2.

— Am spus că mergem ! țipă Cotton cu o voce stridentă, încît îl trezi pe bătrînul indian Navajo în cămașă de catifea verde, barmanul scăpă borcanul cu muștar, iar ceilalți cinci fură în picioare și o luară spre ușă ca niște pisici opărite.

— Mergeți încet, nu fugiți, spuse el, cu o voce groasă de astă-dată. Luați-o înainte, urcați în drăcovenia aia de camionetă și să-i dăm drumul ; nu vă uitați înapoi, purtați-vă cît mai natural și nu vă opriți.

Chiar cînd ajunseră la camionetă și săriră înăuntru sau se urcară în cabină, ușa bufetului se deschise și cei doi localnici ieșiră afară să se uite, în timp ce Teft se desprindea de trotuar.

— De ce-a trebuit să plecăm ? întrebă Goodenow, care stătea în față cu Cotton. Ce i-a apucat pe caraghioșii ăia ?

— Fac pe pistolarii, spuse Cotton. Au ieșit să se distreze și să facă pe nebunii. Iar noi nu ne putem permite să riscăm.

— Of, of, spuse Teft.

O luă la stînga și ajunse din nou pe drumul național 66 ; așteptînd la stop să se facă verde, se uită în oglinda retrovizoare a camionetei.

— Am dat de belea ! Cred că ei sînt, Mafia locală.

— Uită-te dacă se țin după noi, cînd o cotim.

Semaforul se schimbă și Teft coti pe șosea.

— Ne urmăresc ?

— Îhî.

Cotton ciocăni în fereastra cabinei și țipă la cei din spate să țină capul la cutie, apoi trînti cu casca de bord.

— Ei, drăcia dracului, aproape c-ajunseserăm și a trebuit să dăm peste golanii ăștia, iar pe Shecker l-a apucat să facă pe șmecherul cu accent de New York. Oricum, păstrează viteza legală pînă ieșim din oraș ; nu ne putem permite să mai avem și poliția după noi.

Merseră ca melcul, cu cincizeci pe oră, printre moteluri și benzinării, apoi încă o jumătate de milă cu 65 pe oră, uitîndu-se după semnul de ieșire din oraș. Cotton întrebă ce fel de mașină conduc pistolarii, iar Teft îi spuse că au ghinion, că-i un Plymouth model 63, o mașină nemaipomenită, iar ăștia sigur că au mai aranjat-o, cel puțin cu niște carburatoare noi și alte drăcovenii și i-au și tăiat din bot. Cu un asemenea bidiviu, ăștia n-au treabă cu rabla lor de camionetă.

— Ce vor ? întrebă Goodenow, pierit.

— Să ne pună la punct, îl lămuri Teft. Cum ieșim din oraș, ne depășesc și ne silesc să oprim.

— Și p-ormă ?

— Ne arată cît sînt de talentați.

— Talentați ?

— Sigur, or să ne cînte.

Brusc farurile din spatele lor clipiră o dată, de două ori, de trei ori, și automobilul ajunse în dreptul lor, rămase în rînd cu ei, deși Teft apăsă pe accelerator, apoi o luă ușor înainte și începu

să țină spre dreapta, chiar la bara camionetei, lăsîndu-le numai două alternative : ori să oprească, ori să se ciocnească. Teft continuă să conducă atît cît mai avu curaj.

— Cotton, vorbi el în cele din urmă, n-am mai făcut niciodată așa ceva. Mi-e frică.

— Oprește, spuse Cotton.

Goodenow își acoperi fața cu mîinile.

— Și-acum, acum ce ne facem ?

Teft frînă ușor, părăsi șoseaua, ajunse pe griblură și se opri în timp ce Plymouth-ul le tăie calea prin față și stinse farurile. La lumina farurilor, puteau vedea roțile late și netede, lucioase ca la curse, și cele patru țevi de eșapament care ieșeau de dedesubt, pufăind la ei ca niște animale de pradă.

Cei doi veneau tacticos spre ei. Chiar și la a doua privire nu păreau a fi răi sau amenințători. Erau, de fapt, tot atît de curați, bărbieriți și arătoși ca și bătrînul Wheaties. Dar mai era ceva care te băga în sperieți. Bătrînul Wheaties era un tîmpit. Ăstora, pur și simplu, nu le păsa de nimic. Wheaties avea un cufăr umplut cu vicii și gușa plină de banalități. Ăștia păreau să n-aibă teamă de nimic.

Cotton puse arma de calibrul 22 pe podeaua cabinei și le spuse băieților să stea pe loc, apoi scoase capul pe fereastră și le spuse și celorlalți trei din spate să stea nemișcați și să nu-i mai apuce cheful de glume tîmpite.

— Ia te uită ! vorbi unul dintre localnici. Am dat de Bobocii Căscați. Salutare.

— Stingeți farurile, îi porunci celălalt.

Teft le stinse.

— Nu v-ați mîncat păpica, spuse unul.

— Toată lumea afară, le ordonă celălalt.

Cu degetele vîrîte în centuri, așteptară în marginea șoselei cît cei șase băieți coborîră și se înșiruiră în dreptul lor, pe latura camionetei.

— Cum se face, dacă sînteți de la o tabără de lîngă Prescott, că vă îndreptați spre Albuquerque ? întrebă unul.

Nu răspunse nimeni.

— Hai să oprim motorul, spuse unul din perciunați vîrîndu-și capul și brațul în cabină.

Se retrase brusc.

— Ei, fir-aș al naibii. N-are cheie.

— Aha, ați cuplat-o cu sîrmă ? rînji celălalt.

— Ce vreți, măi băieți ? întrebă Cotton.

— Ia-o binișor, spuse unul. Hai să vedem ce mai aveți p-aici.

Se aplecă peste oblon.

— Ce dracu... ?

Se uitară amîndoi, apoi se întoarseră rînjind spre șirul de băieți din partea cealaltă a camionetei, la fețele lor dîrze, încăpățînate, luminate din cînd în cînd de farurile mașinilor ce treceau pe șosea.

— Chiar că e ceva ce n-am mai văzut noaptea. Șase băutori de lapte într-o mașină de furat, cu șepci hazlii, o jumătate de pernă și un cap de bizon cu o gaură de glonte în el.

— Zi ce vreți, ceru Cotton.

Unul dintre localnici se scărpină în cap.

— Nu știu.

— Nici eu, spuse celălalt.

— Îți spun eu, zise primul. Hai să-i anunțăm pe oamenii legii din Flagstaff ce-am găsit noi aici. Vor fi siliți să ciulească urechea cînd or auzi despre o mașină de furat. Așa că or să ne rămînă îndatorați.

— Ai dreptate, aprobă celălalt. Văd că ai talent.

— Vreți să mai vedeți și altceva ? întrebă Teft.

— Ba bine că nu.

Teft stătea lîngă cabina camionetei. Portiera era deschisă. Făcînd un pas în întuneric, dispăru vreo cinci secunde. Auziră un țăcănit. Cînd reapăru, avea țeava puștii proptită pe marginea capotei.

— Ai o pușcă cu doape, spuse unul dintre perciunați.

— Zîmbește cînd spui asta, străine, zise Teft.

— Nu cred că ai destul curaj.

Teft mai făcu un pas înapoi și, întorcîndu-se, ridică pușca, ținti și trase. Se auzi o explozie stridentă după pocnitura puștii, apoi un suspin lugubru și Plymouth-ul se lăsă vizibil pe dreapta. Teft găurise unul din cauciucuri.

Îl instalaseră la bordul avionului pe aeroportul Kennedy ca pe un deținut. Tatăl său pusese totul la cale. S-a urcat cu el și l-a păzit pînă s-a luat scara de la avion. Mai erau optsprezece băieți la bord care mergeau pînă la Phoenix, și încă vreo doisprezece urmau să urce la escala pe aeroportul O'Hare din Chicago. Nimeni nu trebuia să coboare din avion. Totuși Teft reuși. Personalul de serviciu l-a prins după o urmărire spectaculoasă prin toată incinta

aerogării și l-a transportat, cînd la pas, cînd tîrîș, pînă la bordul avionului. În continuare, pînă la Phoenix au mers fără oprire, iar Teft a avut grijă ca nici echipajul, nici pasagerii să nu uite vreodată călătoria. A încercat să deschidă o ieșire de siguranță, la înălțimea de aproape 12.000 de metri, și atunci copilotul l-a legat cu centura de siguranță în fotoliu. Deasupra Kansas-ului, stewardesa i-a dat voie să meargă la toaletă. În drum spre coada avionului, Teft a deschis un capac și a smuls cu totul o mască de oxigen, băgînd în sperieți cîteva babornițe care erau convinse că în acest fel se va produce o decompresie în cabină și erau gata să facă o scenă de isterie. La toaletă s-a încuiat înăuntru și a refuzat să mai iasă. Pînă să forțeze secundul broasca cu o șurubelniță, Teft a îndesat șervețelele, hîrtia igienică, săpunul și prosoapele în closet și a dat drumul la apă să curgă în chiuvetă pînă cînd a inundat podeaua toaletei. Echipajul l-a legat într-un fotoliu la fereastră și a postat o stewardesă lîngă el. Dar, de îndată ce jos a apărut statul New Mexico, el a încetat să se mai războiască și a rămas pironit la geam, urmărind cu gura căscată peisajul. Lawrence Teft III era din Mamaroneck, statul New York. Văzuse ținuturi ca acestea în filme western, dar nu crezuse niciodată că nemărginirea de stînci arămii poate exista în realitate.

Nici unul din ei nu înțelegea ce se întîmplase. În spatele baricadei formate de camionetă, Pișăcioșii stăteau în poziție de drepți ca niște soldați de plumb. Înainte ca cei doi localnici să poată

reacţiona, Teft aruncase cartuşul gol, vîrîse un cartuş nou, clănţănise levierul închizătorului şi proptise iar ţeava carabinei pe marginea capotei şi îi luase la ochi.

— Ba am destul curaj, spuse Teft, vorbind cam prea tare. Am aici încă un plumb de 5,6. Acum, ori o luaţi spre Flagstaff, ori vi-l agăţ în ureche. La distanţa asta nu pot greşi ţinta. Valea, sau vă agăţ cercei de gloanţe în urechi, caraghioşi prăpădiţi ce sînteţi !

Perciunaţii se holbară la el.

— Aţi auzit, caraghioşilor ? strigă Teft. Am spus : mişcă ! Hai, luaţi-o din loc !

— Ai să ne-o plăteşti, amice, spuse unul.

Totuşi porniră. Pietrişul scrîşnea sub cizme. Siluetele lor luau proporţii în lumina farurilor care măturau şoseaua, şi iar se micşorau cînd întunericul îi readucea la mărimea adevărată. Cînd erau la vreo sută de metri, Cotton se repezi în băieţi :

— În camion, repede ! Hai, dă-i drumul !

Săriră în spate şi în cabină, iar Cotton smulse puşca lui Teft şi o descărcă ; de îndată ce camioneta luă viteză, gonind, pe şosea, îşi dădură drumul :

— Aiiii-ai, Teft !

— Mă, ce curaj ai avut !

— Şi-am ieşit la drumul mare !

— Auzi tu, cercei !

— Nimic nu ne mai poate opri !

— Teft, fir-ar să fie, nici nu pot să-ţi zic ! murmură Cotton. Dar a fost minunat ! Minunat !

8

— AH, AH !

Un gînd îl străfulgerase pe Cotton. Tot entuziasmul i se topi într-un oftat.

— Or să le telefoneze sticleţilor din Flagstaff, urmă el îngrijorat, şi-or să le dea semnalmentele noastre şi-ale rablei ăsteia. Iar sticleţii or să comunice prin radio dincoace, poliţiei statului, să ne pregătească o ambuscadă. Aşa fac şi la televizor. Atunci chiar c-am păţit-o. Decît dacă o cotim noi mai întîi. Cît mai e pînă la cotitură ?

Teft spuse că vreo zece-doişpe kilometri, cel mult.

— Atunci, dă-i bătaie.

— Să-i dau bătaie ?

Teft se văzu în rolul unui pilot de curse, îşi trase pe ochi cozorocul chipiului „Afrika Korps" şi strînse bine volanul.

— *Jawohl !*

Urmăreau indicatorul de viteză. Trecu de 100 de kilometri pe oră şi se menţinu aşa, iar peste zdrăngăneala motorului şi şuieratul cauciucurilor, Teft le strigă că asta era tot ce putea scoate din vechitura aia ; dacă nu le punea nimeni beţe-n roate, mai puteau scoate încă zece kilometri. Goneau înainte cu teama în suflet să nu-i zboare pe cei trei din spate, hipnotizaţi de rîul cenuşiu de beton ce curgea pe sub ei, de camioanele, maşinile, dubele şi rulotele care pluteau înapoi ca nişte fluturi de noapte pe cealaltă bandă a şoselei.

Cotton ţinea strîns carabina.

Goodenow încremenise ; îşi mişca degetele pe cordeluţa cu mărgele Hopi, de parcă ar fi deşirat-o.

— Iuhuu ! răcni Teft.

Shecker fusese dat afară din patru barăci în două zile. În a treia zi, Cotton l-a lăsat în baraca lui, dar în a patra a şi regretat. Shecker era la fel de greu de suportat ca şi taică-său, vestitul Sid, a cărui victimă răsfăţată şi al cărui imitator supus devenise. Era ca un scîrţîit de cretă pe tablă. Era la fel de gălăgios, de nervos, de băgăcios şi de lăudăros ca New Yorkul. Îşi rodea unghiile cu înverşunare, mînca cu înverşunare, repeta cu înverşunare banalităţile lui taică-său, era mereu „în priză". În cele din urmă, Cotton trebui să-l înfrunte.

Cei din baracă avuseseră de înghiţit destule, spuse Cotton, dar acum trebuie să pună punct. Nu voiau să mai audă bancurile lui taică-său, nici de barurile în care s-a „produs", nici de spectacolele în care a jucat, nici de grangurii pe care-i cunoştea şi nici cîţi bani cîştigă. Pe scurt, ori te pui la punct, ori îţi iei valea. Shecker spuse că ştia el ce era în capul lor : aveau ce-aveau cu el fiindcă era evreu. Cotton oftă şi spuse că nu, nu de asta, iar dacă le mai lipsea ceva, păi era, colac peste pupăză, unul cu mania persecuţiei. Shecker strigă la ei că sînt nazişti. Asta îl scoase din răbdări pe Cotton. Nu, spuse el, nu sînt. Au şi ei problemele lor şi nu doresc decît ceva mai puţină gălăgie şi mai multă linişte ca să şi le rezolve. Shecker îşi pierdu controlul. De ce nu-i spuneau pe nume, urlă el, că nu-i tabără, ci lagăr de concentrare ? Dacă vor să scape de el, de ce nu fac o cameră de gazare, şi cu asta basta ? Cotton gemu exasperat şi făcu greşeala să-i întoarcă spatele, iar Shecker sări la el. Era mai mare şi mai gras cu vreo douăzeci de kile ; curînd îl doborî pe Cotton şi se aşeză deasupra lui ca un buştean, lovindu-l pînă cînd se repeziră ceilalţi să-i despartă.

Incidentul însenină atmosfera. Shecker se linişti şi începu să se poarte omeneşte. Cînd i se mai întîmpla să bată cîmpii, că cică a fost la Miami, sau îl apuca iar mania persecuţiei, tot ce aveau de făcut era să răcnească la el : „Gazaţi-l !" şi termina bîlciul numaidecît.

Cu litere mari, galbene pe lemnul cafeniu, semnul de pe partea dreaptă se ivi în lumina farurilor pe neaşteptate. Teft frînă şi trecu pe pietriş ; apoi cotiră şi trecură prin poarta deschisă, departe de cinematografele pline, de popicăriile mecanice, departe de civilizaţie. Brusc, ca prin minune, se întoarseră din nou în noapte, în Vest. Era ora două şi treizeci şi şase. Plecaseră din tabăra de băieţi „Box Canyon" la unsprezece şi patruzeci şi opt, iar acum, după trei ore, după o camionetă furată, puţin lapte băut şi nişte împuşcături, erau practic la destinaţie. Ultimii cinci kilometri îi vor face însă mai încet, căci drumul de ţară, îngust, plin de şleauri şi gropi, era atît de brăzdat, încît caroseria camionetei zăngănea din cauza vibraţiei. Avea aici senzaţia de spaţiu şi de înălţime, senzaţia nimicniciei vehiculului lor care, ca o insectă patru-

pedă, explora marginea pămîntului adormit, pipăind cu antenele farurilor după ceva comestibil şi găsind numai stegărişuri, cedri pitici şi tufe de manzanită. Ca să-şi facă simţită prezenţa şi importanţa, dădură drumul la radiouri, producînd o cacofonie între „Cele zece porunci ale dragostei“ cu formaţia Peaches and Herb, şi „Mă simt de parc-aş fi gata să mor“ cu Country Joe şi formaţia Fish.

Coborîră într-o albie uscată şi traversară pe un pod de lemn ; tocmai treceau scrîşnind peste cealaltă margine, cînd motorul începu să tuşească.

Dar tocmai personalitatea nesuferită a lui Shecker i-a stimulat pe Pişăcioşi la prima lor ispravă. În a patra săptămînă de tabără, la cinematograful în aer liber din Prescott rula un film pe care ţineau grozav să-l vadă — „Profesioniştii“, cu Burt Lancaster şi Lee Marvin. Apaşii trebuiau să meargă, bineînţeles, ei erau tribul fruntaş, dar Pişăcioşii aveau tot atît de multe şanse să-l vadă cîte aveau să cîştige un meci de baseball. Trei seri la rînd Sheker, obişnuit să se comporte în stilul lui newyorkez, se jură că, după ce se dă stingerea, o şterge şi face autostopul pînă în oraş ca să prindă ultimul spectacol. Bineînţeles că nu-şi puse planul în aplicare. Dar în a treia seară, Cotton nu mai putu de gura lui. Bine, spuse el, la naiba, mergem cu toţii ; sistemul de ţinere a scorului e împuţit şi nedrept, şi nici nu ne pasă de el. Zis şi făcut. După ce a adormit, Wheaties, s-au îmbrăcat, s-au furişat în ţarc, au pus şeile pe cai, i-au scos afară din

tabără şi au călărit trei kilometri pînă la intrarea la cinematograful în aer liber, la marginea oraşului Prescott. La început responsabilul n-a vrut să-i lase înăuntru călare, dar era în timpul săptămînii şi era şi ultimul spectacol, şi înăuntru erau numai cîteva maşini cu perechi de îndrăgostiţi, aşa că, după ce Shecker i-a strecurat o bancnotă de douăzeci de dolari, responsabilul le-a vîndut biletele. Au intrat înăuntru, au legat caii de stîlpii difuzoarelor, au cumpărat floricele, îngheţată, crenvurşti, fulgi de porumb şi coca-cola, s-au aşezat şi s-au distrat de minune. În timp ce rula ultima bobină, a apărut şi directorul taberei — probabil că-i telefonase făţarnicul de responsabil — şi a făcut cîteva remarci nedelicate despre delincvenţa juvenilă. Dar în timp ce el îşi ţinea discursul, ei o tot lungiră cu încălecatul şi astfel reuşiră să prindă şi sfîrşitul filmului. Întorşi în tabără, directorul îi preveni : încă o astfel de ispravă şi îi dă afară. Pişăcioşii îl ascultau şi se uitau unii la alţii văzîndu-se în rolul lui Lancaster şi Lee Marvin.

Teft apăsă pe accelerator pînă la fund şi trase de mai multe ori şocul. Motorul învie şi mai parcurseră încă vreo sută de metri, dar nu mai mult, apoi tuşi din nou, de data asta cu o ultimă gîfîire a carburatorului. Cei şase rămaseră stană de piatră.

— Să nu-l pună dracu pe vreunul să spună ceva, zise Teft.

Nici unul nu spuse nimic.

— Nici măcar să nu se gîndească !

Dar cu toţii numai la asta se gîndeau.

— Poate că s-a desfăcut cablul, își dădu el cu părerea.

Coborî, se duse în fața camionetei, săltă capota și, scoțînd o lanternă din buzunar, o aprinse și aruncă o privire înăuntru — degeaba. Stinse lanterna, o puse la loc în buzunar și lăsă jos capota, încet, ceremonios.

Prin parbriz, Cotton și Goodenow se holbau la el. Din remorcă, Shecker și frații Lally se holbau și ei.

Teft stătea ca pe scenă, conștient de sine în lumina farurilor. Pe șapca sa, vulturul de argint strălucea. Începu cu un zîmbet de vagabond :

— Ei, ce ziceți de asta ? și parcă apela la clemența lor. Pur și simplu, n-am observat indicatorul. Mă credeți sau nu, am mai șterpelit mașini și înainte, le-am condus liniștit pînă se golea rezervorul, dar n-am avut dureri de cap. Zîmbetul îi pieri, și adăugă : Sînt distrus. Asta chiar că m-a distrus.

Se predă. Întinzîndu-și brațele lungi, se pocni peste picioare, amărît. Își descheie jacheta, dezgolindu-și pieptul.

— Așa că acum vă ofer viața mea. Jertfă pe altarul Zeului Benzină.

Și, cu o adîncă plecăciune, cu o expresie de martir pe față, se răstigni peste altarul alb al capotei.

— Acum puteți să-mi smulgeți inima, spuse el, și s-o mîncați.

Deodată scena se întunecă. Teft dispăru. Cotton stinsese farurile. Era lucrul cel mai nefericit pe care-l putea face. Căci noaptea coborî

asupra lor. Și noaptea îi turti, la fel cum îi turtiseră urmările unui rezervor gol. Rămaseră împotmoliți în tăcerea prin care se mai auzeau numai pocniturile slabe ale motorului în răcire. Întunericul și această nouă și jalnică dovadă a propriei lor neputințe îi lăsau fără grai.

— Oh, îmi pare atît de rău, spuse Teft. Al naibii de rău îmi pare.

9

— AȘA ? ÎȚI PARE RĂU ! răbufni Cotton. Grozav ne mai consolează asta !

Shecker și frații Lally săriră din camionetă, iar Goodenow alunecă de pe banchetă și ieși din cabină. Însă Cotton îi dădea înainte :

— Nasoi ! Nasoi ! Wheaties avea dreptate : sîntem niște nasoi ! Nu sîntem în stare să facem nimic cum trebuie, n-avem nici un rost pe lumea asta...

Se înecă în mijlocul propoziției. Curioși, ceilalți se adunară la geamul cabinei. Dar el n-avea nimic, decît că-l apucaseră iar pandaliile. Stătea țeapăn la volan, cu bărbia ieșindu-i în afară de sub casca militară, cu mîna ținînd strîns schimbătorul de viteză, de parcă ar fi condus el camioneta, ca și cum, prin forța voinței și energiei generate de furie, ar fi putut s-o alimenteze cu benzină și s-o propulseze înainte. *Maică-sa fu-*

sese măritată de trei ori și divorțase de trei ori, iar acum ținea un bărbat cu zece ani mai tînăr ca ea. Din cei patru, ea îl prefera pe bărbatul al doilea, un bogat fabricant de rulmenți, cu aere de bunic, pentru că de pe urma generosului aranjament financiar la divorț, se alesese cu casa din Rocky River, devenise membră a Yacht-Clubului din Cleveland și obținuse o avere considerabilă. Fabricantul era, desigur, și preferatul lui John Cotton, pentru că făcea parte dintr-un club de pescuit din Quebec, și odată, cînd John avea 10 ani, îi luase pe mamă și pe fiu la munte, sus, după păstrăvi. Călătoriseră pînă acolo de la North Bay, statul Ontario, cu hidroavionul și aterizaseră pe un lac, chiar lîngă cabană. În dimineața următoare, John și cu tatăl său vitreg se duseseră la pescuit, băiatul aruncînd undița iar bărbatul manevrînd canoea. Băiatul izbuti să prindă păstrăvi roșii, numiți astfel deoarece culoarea cafenie a apei face ca burta să le pară de un stacojiu intens. Curentul îi purtă pînă aproape de o ciută de elan și de puiul ei, care se ospătau cu frunze de nufăr. Era o dimineață senină, senzațională. Era locul cel mai minunat în care fusese vreodată, înțelese deodată băiatul, și niciodată nu se distrase mai bine, și ar fi vrut să nu se sfîrșească niciodată.

Tatăl său vitreg zîmbise.

— Ești un băiat pe cinste, Johnny. Aș dori să te pot păstra.

— Divorțați, tu și cu mama ? întrebase băiatul.

— Probabil. Maică-ta dorește să se mărite cu un bărbat mai tînăr. Și poate că are nevoie să aibă propriii ei bani.

— N-aș vrea să divorțați.

Tatăl vitreg scormonise adînc cu padela în apa neagră a lacului.

— S-ar putea să obțin de la ea să rămîi la mine.

— Ar fi bine, spusese băiatul.

Cînd se întorseseră la cabană, maică-sa, care se și plictisise de Quebec, vroia să ia hidroavionul înapoi spre Cleveland chiar în dimineața următoare. Băiatul și soțul obiectară. Ea făcu o scenă și cîștigă.

În noaptea aceea, John Cotton, doar un puști de zece ani, luă un ciocan și o daltă, înotă în pielea goală prin apa rece ca gheața pînă la hidroavionul ancorat în larg, își ținu respirația, se băgă cu capul la fund și făcu cu ciocanul o gaură în fundul unui papuc plutitor.

Dimineața, avionul zăcea pe-o rînă, sprijinit în vîrful unei aripi. Pilotul trebui s-o ia pe jos prin pădure pînă la Deux Rivières și să telefoneze la North Bay după un mecanic. Le-au trebuit trei zile ca să facă reparațiile, și John Cotton mai prinse încă treizeci și unul de păstrăvi.

Știind că nu pot să-l desprindă nici cu ranga de volan și de schimbătorul de viteză, cei cinci din afara cabinei se întoarseră cu spatele pînă cînd avea să-i treacă criza.

Cînd îi trecu și își veni în fire, Pișăcioșii începuseră să se izoleze unul de altul. Ceea ce fusese numai cu cîteva minute înainte o unitate în

stare de funcționare devenise acum o gloată. Se răspîndiseră în jurul camionetei ca ciulinii în bătaia vîntului. Nomazi în sălbăticia îndoielii, rătăceau de colo pînă colo, cufundați fiecare în sinea sa ; cauza era uitată și fiecare se îngrijea de turma propriilor sale neliniști. Cotton ar fi putut să lege noduri cu ei, atît erau de încordați. Dacă i-ar fi ars de glumă ca să apese pe claxon, ei ar fi zburat spre lună ca niște păsări zăpăcite, aruncate pe o orbită aiurită. Trase cu urechea la ce spuneau. Gata, iar începem, oftă el, iar adunăm potcoave de cai morți noaptea.

— Am obosit, spuse pălăria mai mică de cowboy, cu perna sub braț și cu degetul mare în gură. La urma urmei, eu sînt cel mai mic.

Șapca de golf Arnold Palmer, care tocmai făcea pipi într-un tufiș de menzanita, spunea :

— Uf, mor de foame. Trebuia să fi înghițit cîrnații. Așa ar fi fost o pagubă mai mică.

— Mie mi-e cel mai foame, se văita cordeluța Hopi. Voi, cel puțin, ați luat cina, dar eu n-am mai prins-o.

Șapca „Afrika Korps" se tot învîrtea în jurul camionetei.

— V-am făcut rost de rabla asta și am și condus-o. De ce trebuia tot eu să mă îngrijesc și de benzină ?

— Eu nici n-am vrut să mă bag în chestia asta, încă de la început, se văicărea pălăria mai mare de cowboy. Numai pentru că mi-a fost sortit să am un frate într-o ureche.

— Aș vrea să mă uit la televizor, spuse pălăria mai mică de cowboy, ignorînd-o pe cea mare.

E nesănătos s-o duci prea mult timp fără televizor.

— Aș vrea să fiu în Las Vegas acum, spuse șapca de golf, încheindu-și nasturii. Ce mai fripturi îi fac acum lui taică-meu.

— Cînd ajung acasă, hotărî pălăria mai mare de cowboy, vreau să stau o săptămînă întreagă la televizor. La televizorul meu în culori.

— Hei, ce zici, nu le-am spart bine cauciucul ? Buum ! se lăudă șapca „Afrika Korps". Cum de nu nimeresc la tir deloc ?

Obosiseră, li se făcuse silă, iar pe Cotton îl cam durea în fund. Bine, își spuse, bine, să mai vedem. Să le închidem blestematul de televizor și să vedem dacă mai pot supraviețui cînd dau cu nasul de realitate. Ia să băgăm la loc în cutie lumea de ficțiune, și să vedem dacă sînt destul de maturi ca să trăiască în lumea asta. Dacă nu, dacă se moaie, la dracu cu întreaga acțiune, la dracu și cu ei, pentru că dacă n-au învățat nimic în vara asta, după tot ce-am făcut pentru ei, atunci într-adevăr sînt niște prăpădiți sortiți mereu să piardă, atunci chiar că nu sînt decît niște nasoi. Dar dacă pot, dacă cel puțin încearcă să se descurce și fără mine, înseamnă că au trecut pragul, că au cîștigat lozul cel mare, iar cînd își vor lua zborul spre casă, totul va fi bine, vor fi în stare să nu le pese de nimic, nici chiar de cei de acasă.

Ieși din cabină. Ocolind botul camionetei, își scoase casca și își sprijini o cizmă de bară. Imediat, echipa se adună ; în liniște, se așezară cu

toții pe vine în jurul lui, la fel cum făcuseră mai devreme în pădurea de pini.

— Să fie clar, spuse el. Că am rămas fără benzină n-a fost vina lui Teft, ci a tuturor. Da, într-adevăr, asta ne cam paradeşte acţiunea.

Mai aveau numai o milă de mers — spuse el — dar acum, fără maşină, trebuiau să se gîndească bine ce-o să facă după aceea şi la ce consecinţe o să aibă de făcut faţă. Existau două alternative. S-o ia pe jos pînă la şoseaua naţională 66, să facă autostopul pînă la Flagstaff, să şterpelească altă maşină şi să gonească înapoi la Prescott, unde rămăseseră caii ; în felul ăsta vor ajunge, probabil, în tabără şi în pat înainte de a se lumina de ziuă. Nimeni n-o să ştie. Nimeni n-o să se gîndească la ei. Dar dacă continuă, dacă merg pînă la capăt, atunci e sigur că pierd timp şi au să ajungă în tabără după ce se face ziuă ; directorul o să-i întrebe unde au fost şi chiar dacă îşi ţin gura, cînd isprava lor va apare în vreun ziar, directorul tot va bănui ceva — autocamionul furat din Prescott şi părăsit aici, localnicii din Flagstaff care vor identifica maşina şi îi vor recunoaşte şi pe ei — iar atunci Pişăcioşii vor da de necaz, chiar pe bune, şi cu cei din tabără, şi cu oamenii legii, şi cu părinţii. Aşa că — asta este. O pornim spre casă acum şi poate reuşim să ajungem la timp, sau continuăm şi în mod sigur dăm de dracu ; întrebarea este : merită oare ?

— Aşa că o să votăm din nou, spuse el. V-am anunţat că de acum înainte n-o să mai fiu eu buricul pămîntului. Dar înainte de a vota, vreau

să vă spun ceva la care probabil că nu v-aţi gîndit. Sigur, ştiu ce-am văzut azi, adică ieri. Ştiu şi ce-am simţit cu toţii. Şi am hotărît să facem ceva în noaptea asta, că altfel n-am fi aici. Dar dacă ne închipuim că asta va face din noi nişte eroi, sau alte prostii ca-n filme, să ştiţi că nu-i aşa. Nimeni în afară de noi nu dă doi bani pe chestia asta. De fapt, pe mulţi are să-i înfurie al dracului. Aşa că, să fie clar, nu contează pentru nimeni decît pentru noi. Iar peste trei zile, să nu uitaţi, ne despărţim, tabăra se sfîrşeşte. Probabil că n-o să ne mai vedem niciodată.

Îşi lăsă jos piciorul de pe bară.

— Aşa că votăm. Trebuie să fim toţi de acord. Cei care zic să renunţăm la toată nebunia asta, să ne întoarcem în tabără şi să scăpăm de belea, să ridice mîna dreaptă.

Şi imediat, ridică mîna dreaptă.

Nu le putea vedea feţele, dar efectul gestului său asupra lor, şocul, era aproape palpabil. Ţinea mîna tot sus. Nici unul nu vorbi, nici unul nu mişcă.

— Şi aşa, Cotton, ai lăsat-o mai moale, ai ?

Era Lally 2 ; se ridicase în picioare, dînd cu perna de pămînt.

— Plecasem singur şi m-ai întors din drum, iar acum ne-ai adus pînă aici ca s-o laşi mai moale, hai ?

— Du-te să te culci, rosti batjocoritor frate-său. Bagă-te sub maşină.

— Tu să taci. Hai să mai votăm o dată. Să ridice mîna în sus cei care vor să continuăm, așa cum ne-am înțeles, orice s-ar întîmpla !

Și Lally 2 ridică în sus mîna dreaptă.

Ceilalți patru erau descumpăniți. Rămăseseră jos, pe vine, sub cele două mîini ridicate deasupra lor, contemplîndu-și propria încurcătură și drumul plin de gropi de sub ei.

Lally 2 își lăsă mîna în jos. Plin de dispreț, își luă perna arsă, și tot cu dispreț o scutură de praf.

— Ce adunătură de nasoi, spuse. Nu puteți face nimic fără Cotton. Cum o să vă descurcați cînd o să ajungeți acasă, iar el n-o să fie în preajmă ?

Strîngînd perna sub braț, își îndesă bine pălăria de cowboy peste urechi.

— Bine, n-am nevoie de nimeni. Am pornit-o singur, și singur voi merge mai departe, iar dacă mai vrea careva să vină în urma mea, n-are decît.

Și plecă în întuneric, în josul drumului, cu aceeași încăpățînare cu care pornise pe drumul din pădurea de pini. Cotton mai ținea încă mîna în sus și începuse să obosească. Îl treceau sudorile. Unul a plecat, gîndi el, și mai sînt încă cinci.

— Stai așa ! strigă Goodenow după Lally 2.

— Ce vrei ?

— M-ajuți să car capul de bizon ?

— Să văd.

Goodenow se duse pînă la camionetă și se întoarse trăgînd după el capul de bizon, cu coarne cu tot.

— Îmi pare rău, Cotton, spuse el, dar e prea mic ca să meargă singur.

Lally 1 scuipă.

— Ei, fir-ar să fie, ce nevoie aveai să spui asta ? Acum trebuie să merg și eu. Dacă i se întîmplă ceva, ai mei mă fac bucățele. Habar n-aveți cît îl răsfață.

I se alătură lui Goodenow și, împreună, o luară din loc.

— Hei, ați auzit povestea cu cele trei berze ? întrebă Shecker, ridicîndu-se în picioare și frecîndu-și mîinile cum făcea cînd își pregătea un monolog. Mama-barză l-a întrebat pe tata-bărzoi ce făcuse toată ziua, iar el a răspuns : Am dus la lume trei gemeni. Atunci, el a întrebat-o, ea ce-a făcut, iar ea a răspuns : Am adus pe lume doi gemeni. Atunci mama-barză și tata-bărzoi l-au întrebat pe bărzuțul cel mic — el ce-a făcut, iar el a zis că n-a făcut mare lucru, decît că i-a băgat în sperieți pe un băiat și o fată.

Își mușcă o pieliță de la deget, și apoi zise :

— Cum e o vorbă, cînd trebuie s-o iei din loc, o iei din loc.

Se legănă înainte și înapoi pe călcîie, și adăugă:

— Ei bine, să ne vedem la ziar. Sau la pîrnaie, ha-ha.

După ce plecă Shecker, Cotton lăsă mîna în jos. Teft se îndreptă de spate, simulă un căscat, se prefăcu că se întinde, ridică apoi capota camionetei, desfăcu cablul, îl înfășură și-l băgă în buzunar, lăsă capota în jos, se duse pînă la

cabină, scoase încet puşca, şi merse alene înapoi spre Cotton.

— Pe curînd, colega, declamă el cu accentul acela special din ultima bobină cînd soarele asfinţeşte. Am călătorit multe mile împreună, dar acum mă tem că avem alte oi de păscut. Cu capul plecat, îşi şterse o lacrimă de crocodil : *„Auf Wiedersehen“*.

Făcu stînga-mprejur şi îl lăsă pe Cotton singur lîngă camionetă, pornind pe drum aplecat un pic pe umărul de care sprijinea puşca, topindu-se încet în întuneric. Gîndul că pierduse ceva îl înţepă ca un ghimpe pe Cotton, şi ochii i se umeziră. Era adevărat : nu mai aveau nevoie de el. Stînd acolo, îşi trecu mîna prin părul roşu, încîlcit. Dar, după clipa de durere, bucuria explodă în el ca un ciorchine mare şi copt şi trebui să-şi înfrîneze dorinţa de a porni în goană după ei, chiuind şi ţipînd că nu asta avusese de gînd, că n-o lăsase mai moale : doar v-am pus la încercare să văd ce-o să faceţi, iar acum ştiu ! Sînteţi mari, fraţilor, mari ! Acum chiar că puteţi spune că nu vă pasă, că nu vă pasă de nimic, pentru că, în sfîrşit, nu mai aveţi nevoie de mine sau de oricine altcineva ! Ne-am angajat, să fie al naibii care minte, să cîştigăm ceva mai de preţ decît oliţa de noapte, şi uite că am reuşit, singuri şi fără ajutorul nimănui !

Aşa că, înainte, pe toţi dracii, fie ce-o fi : iad sau potop, sau tabără, sau poliţie, sau părinţi, sau orice-o fi, înainte ! Dar mai întîi îşi îndesă casca, şi apoi porni după trupă. Mergea în pas de marş, nu alerga, numărînd cadenţa încet, demn, luptînd împotriva impulsului frivol de a fluiera. După un minut sau două îi observă în întuneric, după iniţialele albe B.C. de pe spatele jachetelor. Ajunse printre ei, în mijlocul lor, iar ei îşi dreseră glasul în semn de salut şi de uşurare, strînseră rîndurile în jurul lui şi, plini de delicateţe, pentru care le fu recunoscător, nu spuseră ceea ce, oricum, era evident. Dar tot mai era stînjenit, şi la fel erau şi ei, şi după un timp, izbucni : Măreşte pasul, se răsti cu glasul unui sergent, alinie-rea ! Stîng, drept, stîngu' !

10

PĂŞEAU VOIOŞI în cadenţă, din nou plini de energie. Dar după vreo patru sute de metri se opriră, consternaţi. Ceea ce-i oprise era bocănitul cizmelor lor, mersul cadenţat, amplificat — singur bocănitul acela şi nimic altceva.

Alt sunet nu se mai auzea. Îşi scoaseră radiourile din buzunare, le pocniră, învîrtiră butoanele, dar degeaba. Toate posturile îşi încetaseră emisiunea ; tăceau toţi cei care cîntaseră pe nas şi zdrăngăniseră la ghitară. Erau acum singuri pe lume.

Ca să le distragă atenţia de la această demoralizantă lovitură sub centură, Cotton îşi lumină

cu lanterna ceasul de la mînă. Era 3,02. Perfect, şopti el, ar trebui să fim foarte aproape de destinaţie, aşa că, de acum înainte, fără lanterne aprinse, fără trăncăneală, fără tîndăleală, şi nu vă depărtaţi unii de alţii.

Indicaţia din urmă era de prisos. Cînd el o porni înainte, conducîndu-i, se bulucirā în spatele lui, aproape călcîndu-l pe călcîie. Cînd încetinea, încetineau şi ei. Cu fiecare pas se transformau din voluntari în recruţi. Nu pentru că nu puteau comunica între ei ! În răcoarea şi în liniştea de la două mii şi ceva de metri, li se părea că sînt mai slabi, mai mici şi mai vulnerabili. Pînă şi înfăţişarea nopţii se schimbase. Timp de trei ore, prin păduri, prin oraşe, peste munţi, luna le fusese de bun augur. Acum îi părăsise. Coborîse undeva, spre apus, printre cîteva dintre stelele obosite ale lunii august. Din cînd în cînd, cîte un nor îşi arunca umbra întunecată asupra ei. Pierzînd şi găsind din nou drumul, Pişăcioşii se strecurau prin noapte, îndrumaţi pe cărări zăpăcite de o vagă adiere bătrînă. Descoperiseră o taină — îşi dădură seama că poate vremea s-a născut în altă parte, că poate îşi făcea de cap cu băieţii sau cu naţiunile în altă parte, dar aici sus, pe platou, pe această înălţime singuratică, vremea îmbătrînea, se şubrezea, o lăsau puterile. Aici sus, pe scăfîrlia chealā a Arizonei, vremea dădea ortul popii.

Apoi, printr-o spărtură a norilor, lumina le arătă calea. Ajunseseră. Încă cincizeci de metri,

şi aveau să dea de o poartă închisă. Dincolo de poartă, drumul de ţară o cotea pe lîngă campingul plin de maşini, excursionişti, rulote, camionete, jeep-uri şi camioane frigorifice, pe lîngă focurile mocnite, pe lîngă corturile înălţate de cei care preferau să nu doarmă în maşină, pe lîngă şopronul unde se jupuiau vitele şi pe lîngă clădirea de piatră a fermei de vite şi, mai departe, spre păşune. Erau mai multe maşini de cît păruseră a fi în ziua precedentă, iar mica armată de pasiuni, crime şi indiferenţă, care, odată stîrnită, i-ar fi înfruntat, părea acum şi mai fioroasă.

Cotton îi opri în dreptul porţii. Dincolo de ea începea poteca îngrădită care ducea la ţarcuri şi la locul de tăiere a vitelor unde, în visul său, Goodenow căzuse primul, apoi Lally 2, agăţat în plasa de sîrmă asupra căreia se năpustise înainte de a recunoaşte figura mamei sale şi înainte ca glonţul ei să-i fi sfărîmat ţeasta.

Îi ţinu pe loc pînă cînd norii acoperiră iar luna. Apoi se căţărară pe poartă, trecură dincolo puşca, perna, capul de bizon cu coarne cu tot şi o porniră spre locul de tăiere.

Deodată simţiră pămîntul fugindu-le sub picioare. Alunecau şi se împleticeau. Goodenow căzu. Încercînd să nu-şi piardă şi ei echilibrul, îl aşteptară să se ridice, dar el nu se mai scula. În schimb, începu să verse. Stînd sprijinit în genunchi şi-n braţe, simţea cum îl trag în jos nişte spasme groaznice, în gol. *Goodenow îi ameninţă că se sinucide, a doua oară după ce Cotton îl*

prinsese într-o seară că-i telefona mamei sale, îi smulsese receptorul și întrerupsese legătura. Goodenow izbucni în plîns, lucru pe care-l făcea la cel mai neînsemnat pretext. Cotton îi aminti de ordinele sale inițiale : fără telefoane sau scrisori acasă. Sughițînd printre lacrimi și amenințînd că o să se spînzure, Goodenow fugi în întuneric spre grajd.

— Du-te de mai înșiră mărgele pe-o curelușă, spuse Cotton în silă, amintindu-și cum stătuse prostănacul în bazin cu apa pîn-la gît o zi întreagă, făcîndu-se de rîs, și îl lăsă să plece.

Zece minute mai tîrziu, gîndindu-se mai bine și ținînd seama și de faptul că amîndoi erau din statul Ohio, se duse în grajd, unde-l găsi pe Goodenow stînd pe o iesle cu frînghia agățată de un căprior și cu lațul de gît, gata să sară. Pierdu o jumătate de noapte ca să-l convingă pe Goodenow cît de înțeleaptă și de echitabilă era regula pe care o stabilise. Păi, dacă era vorba să se poarte ca niște băieți de vîrsta lor, și Goodenow avea 14 ani, păi, dacă era vorba să ajungă vreodată să stea pe propriile lor picioare și să scuipe viața între ochi, trebuiau să înceapă chiar acum, în vara asta. Goodenow coborî în cele din urmă de pe iesle și, mergînd spre baracă, îi povesti lui Cotton ce făceau ei la școala specială din Shaker Heights, la care fusese trimis. Îi zicea „strîngerea în cerc". Atunci cînd simțeau că se prăbușește cerul pe ei, că nu mai pot îndura și aveau nevoie de ajutor, rapid, profesorul îi punea să se îngrămădească unul în altul, cu ochii închiși, să se apuce cu brațele pe după umeri și să se atingă unul pe altul timp de un minut, și după asta era bine. Goodenow spuse că i-ar face bine, din cînd în cînd, dacă s-ar strînge „în cerc", tuturor le-ar prinde bine, iar Cotton zise că-i în regulă, or să-ncerce. N-a știut niciodată dacă Goodenow s-ar fi spînzurat atunci cu adevărat sau nu.

Nu putură să-l ridice pe Goodenow din poziția în care stătea, în genunchi, sprijinit în mîini, iar el era prea chinuit de spasme ca să le poată spune ce s-a întîmplat. Îngenuncheară în jurul lui ca să-l ajute, dar atunci atinseră și ei pămîntul cu mîinile și imediat, într-un gest reflex, se feriră. Călcaseră, puseseră mîna pe ceva umed, rece și vîscos. Încercară să-și șteargă mîinile pe jachete și pe blugi, dar în zadar. Încercară să se ridice și să fugă, dar tot în zadar, căci își pierdeau echilibrul și alunecau. Se împotmoliseră. Arătau ca niște copii mici care se bălăcesc într-un noroi îngrozitor.

Și atunci oblonul de nori se ridică. Acum vedeau. Acum știau. În paloarea unei lumini ciudate, Pișăcioșii înțepeniseră, în genunchi, chirciți, prinși într-un bîlci al groazei, cu fețele contorsionate, unii gemînd, toți șase ca în transă. O licărire a lunii demască jocul și puse capăt aventurii. O singură privire scoase la iveală ce anume le mînjise mîinile, pantalonii, bărbiile și cizmele. Era sînge.

11

REZERVAŢIE DE BIZONI. DEPARTAMENTUL VÎNĂTORII ŞI PESCUITULUI DIN ARIZONA. FERMA ROSCOE. 4 MILE SPRE SUD. VIZITATORII SÎNT BINEVENIŢI.

ACEASTA ERA INSCRIPŢIA cu litere galbene de pe marele panou cafeniu postat la marginea şoselei naţionale 66, la doisprezece kilometri est de Flagstaff. O văzuseră din camionetă ieri dis-de-dimineaţă, în timp ce se întorceau în tabăra de băieţi „Box Canyon", după ce făcuseră o excursie de două zile cu corturile în Pădurea Împietrită. Wheaties conducea, doi băieţi erau cu el în cabină, iar ceilalţi patru stăteau în spate cu sacii de dormit şi cu bagajele.

Ideea le-a venit în acelaşi timp Pişăcioşilor. Cei din spate au bătut cu pumnii în geamul cabinei, cei din faţă au argumentat că, oricum, nu erau aşteptaţi în tabără decît după-amiază, că ar putea fi unica lor şansă de a vedea o cireadă de bizoni adevăraţi ; dezbaterea dură pe parcursul a doi-trei kilometri, şi pînă la urmă Wheaties cedă, conducînd maşina înapoi spre indicator, iar de acolo pe poartă, de-a lungul drumului de ţară ce trecea peste platou.

Se opriseră în faţa unei porţi închise. De partea cealaltă drumul continua pe lîngă clădirea fermei, o îngrămădire de maşini, cele mai multe parcate una lîngă alta formînd o baricadă, şi o mică armată de bărbaţi, femei şi copii care

şedeau pe capote, pe aripi sau pe bare, aşteptînd. Lîngă poartă erau cîţiva călăreţi, drepţi în şa, aşteptînd.

Deschiseseră poarta, trecuseră dincolo, o închiseseră la loc şi continuaseră drumul. Wheaties trăsese maşina în linie cu celelalte. Aveau în faţă un pogon de teren golaş, pe care nu era nimic decît nişte pete întunecate. Terenul era împrejmuit cu un gard de sîrmă în partea opusă ; o cărare îngrădită ducea mai departe, pe lîngă un mic iaz. La vreo nouă metri în faţa baricadei de maşini, camionete şi rulote, fusese întinsă o prelată. Pe ea şedea o femeie tînără în blugi, ţinînd în braţe o carabină grea cu lunetă, aşteptînd.

Tinerii vizitatori aşteptau şi ei. Era o dimineaţă strălucitoare. Soarele se reflecta pe suprafaţa metalului. Din cauza încordării, aerul tare, uscat părea de cristal.

Apoi bărbaţii, femeile şi copiii murmurară. Pe cărare veneau în salturi caraghioase trei patrupezi cafenii, trei animale ce păreau din depărtare de jucărie. Zăbovind la marginea iazului ca să se adape, fură mînaţi spre terenul deschis de alţi călăreţi care-şi fluturau pălăriile şi strigau.

Dînd cu ochii de baricada de maşini şi oameni, se opriră cu toţii, un taur şi două vaci voinice. Curioase, animalele împungeau cu capul. Erau bizoni domesticiţi pe jumătate, între patru şi zece ani. Născuţi în această rezervaţie, crescuseră fără frică de oameni. Vaccinaţi împotriva bolilor, erau în cea mai bună formă. Hrăniţi cu fîn atunci cînd zăpada iernii acoperea

pădurea, umblau după camionul cu furaje ca oile. Nu cunoscuseră niciodată săgeata sau sulița, fulgerul sau focul care pe vremuri îi scoteau din minți pe strămoșii lor, silindu-i să se arunce în prăpastii sau rîuri umflate, și nici nu cunoscuseră pînă ieri zgomotul și urmările unei carabine.

Acum distanța dintre tînăra femeie de pe prelată și cei trei bizoni era mai mică de o sută de metri. Ea ridică pușca, sprijinind-o pe genunchi, și ținti spre taur. Trase. Praful se împrăștie pe coasta dealului, dincolo de gard, și cele trei animale se năpustiră în goană spre poarta principală. Alergau cu o iuțeală de neînchipuit. Întorși din drum lîngă poartă de călăreții care galopaseră după ei, bizonii ocoliră în goană cuprinși de groază clădirea fermei și ajunseră iar în spațiul de sacrificare, unde alți călăreți le barau calea.

Rușinată de lipsa ei de dibăcie, tînăra își îngropă fața în mîini. Sub cămașa întinsă pe umeri, trupul i se cutremură. Dar, de îndată ce animalele se adunară din nou, bătînd din copite și suflînd din greu după goană, ea ridică iarăși capul, ochi și trase. Din pielea bizónului se înălță un norișor de praf. Animalul zbură parcă în sus, desprinzîndu-se de pămînt cu toate cele patru copite, și în cădere fu lovit a doua oară, apoi a treia oară. Totuși, nu se prăbuși. Era masiv și frumos, de parcă ar fi fost de marmură, tocmai bun să împodobească și să întregească o fîntînă din Renaștere. Își plecă supus capul și coarnele, scoase limba groasă, cenușie,

și deodată, din botul deschis îi țîșni un șuvoi sinistru de lichid purpuriu ; la fiecare suflare i se formau bășicuțe roșietice în jurul nărilor, dilatîndu-se, lucind în soare, pînă cînd izbucni un fel de spumă. La vederea acestei prime ofrande de sînge, un lung suspin scăpă din piepturile bărbaților, femeilor și copiilor care o așteptau, un tremurat „amin“ de plăcere.

Femeia mai trase două focuri în bizon, și acesta se prăvăli. Izbucni un ropot de aplauze. Claxoanele sunau. Ridicînd sus carabina în semn de victorie, ea sări în picioare. Obrajii îi luceau de lacrimi. Fața îi era transfigurată de descoperirea unei plăceri aproape carnale.

Un bărbat cu părul cărunt, trecut de șaizeci de ani, despre care ziceau că-i doctor, îi luă imediat locul pe prelată, se lăsă într-un genunchi și ținti. Cele două vaci stăteau aproape într-o poziție ideală de tras. Se opriseră lîngă taur de parcă l-ar fi jelit, băgîndu-și botul în cocoașa și în capul lui, adulmecînd un miros ce le era necunoscut. Doctorul trase. Vaca mai mare fu împușcată în burtă. Picioarele i se înțepeniră și, arcuindu-și coada, se bălegă. El trase din nou și vaca se prăvăli, ridicîndu-se numai ca să primească un alt glonte. Căzu de două ori și iar se ridică clătinîndu-se, scuturîndu-și capul, cu pielea tremurînd pe ea. Dar nu sîngera. Cînd în cele din urmă căzu, picioarele i se îndoiră și se întinseră cîteva minute, de parcă ar fi alergat trîntită pe o rînă, fugind din moarte spre viață.

Cealaltă vacă rămasă fugi de frica morții de-a lungul baricadei de mașini, urmărită de călăreți,

trecu de şopronul pentru jupuit, ocoli ferma numai ca să dea de alţi călăreţi, care o hăituiră înapoi spre terenul de sacrificare.
Atunci fu chemat cel de al treilea ţintaş. Un băietan de paisprezece sau cincisprezece ani se aşeză cu stîngăcie pe prelată, în poziţia culcat. Se auziră strigăte de încurajare şi sfaturi : să tragă rapid, s-o lovească după ureche, să se ţină tare şi să nu se pripească. Carabina părea la fel de mare ca şi el. Proptit în coate, nu reuşea să stăpînească mişcarea ţevii. Şi, pentru că era prea nerăbdător, trase înainte de a ochi ca lumea. Greşi ţinta şi, înfricoşată, vaca se avîntă să ocolească a doua oară ferma. Mînată din nou spre hoiturile taurului şi primei femele, ea îşi pierdu suflul. Îşi lăsă capul într-o parte, ochii îi ieşeau din orbite, limba îi atîrna afară, aproape să atingă pămîntul. Băiatul trase. Picioarele din spate se îndoiră sub ea, încît rămase ţeapănă, sprijinită numai pe picioarele de dinainte. Scos din sărite, băiatul începu să tragă foc după foc. La a cincea împuşcătură, ca printr-o minune, animalul se ridică şi, năpustindu-se spre gardul de sîrmă din spate, încercă să sară peste el. Se prăbuşi deasupra lui şi îl dărîmă pe jumătate sub greutatea lui, cu picioarele din faţă de o parte şi cu cele din spate de cealaltă, mişcînd copitele în gol, neajutorat ca un mamifer al mării prins de reflux undeva pe uscat, gemînd în agonie în timp ce băiatul, reîncărcînd puşca, trase în el pînă cînd sîngele începu să-i ţîşnească în valuri din urechi, din bot, de sub coadă.

În aşteptarea apropiatei ceremonii, îl trecuseră sudorile în fiecare noapte, cu săptămîni înainte. Totuşi, nu pierdu din greutate, pentru că mînca tot timpul. Poţi să cumperi sau să împrumuţi o cuvîntare gata făcută, dar tatăl său, Sid, insistase să-i scrie el însuşi cuvîntarea, cu ajutorul textierilor săi, apoi o tărăgănă atît de mult încît Sammy nu mai avu destul timp ca s-o înveţe pe dinafară. Veni şi dimineaţa ceremoniei de „bar mitzvah". Plecară din casa de pe strada nr. 64, îndreptîndu-se către sinagogă. Şase sute de oameni erau în aşteptare, mai mult de jumătate din ei prieteni de-ai lui Sid, nume ilustre din lumea spectacolului de revistă. Urmau să fie o mie la petrecerea din acea seară, la hotelul Taft, ceea ce îl va costa pe Sid — că abia aştepta s-o spună — zece mii de dolari. Sammy citi în ebraică din „Torah" şi „Haftarah", iar rabinul spuse cîteva cuvinte de bun-venit. Apoi, îmbrăcat în costumul cel nou, Sammy îşi luă locul în amvon şi începu : „Iubite rabin, minunaţii mei părinţi, scumpe rude şi dragi prieteni. În această zi, cea mai importantă din viaţa mea, sînt onorat de prezenţa dumneavoastră. Iar acum, cînd păşesc în vîrsta maturităţii, voi păstra în inimă urările dumneavoastră şi gîndul dumneavoastră bun. Mi-aţi dat tăria şi sprijinul, sprijinul..." Uitase. Nu putea să-şi amintească nimic. Îl trecură năduşelile de sus pînă jos. Faţa tatălui său era lividă. Mama îşi lăsă capul în jos. Fără să-şi dea seama ce face, Sammy spuse unul din bancurile tatălui său despre cei doi „goi" în vacanţă la Miami Beach. Nu rîse ni-

meni la poantă. Desperat, zorindu-se, trecu la gluma cu evreul care călătorea clandestin la bordul vasului „Mayflower", înainte ca Sid Shecker să pună mîna pe el.

De fapt, tinerii vizitatori nimeriseră întîmplător în cea de-a doua zi a „vînătorii" anuale, cu durata de trei zile, aranjate sub supravegherea Departamentului Vînătorii și Pescuitului din statul Arizona. Din cele șaizeci de milioane de bizoni, cît se estima că trăiau în Vestul american cu un secol în urmă, rămăseseră acum doar cîteva mii care supraviețuiau în cirezi mici, închise în rezervații, aflate fie în grija diferitelor state, fie a guvernului federal. Pentru a se menține un raport științific optim între creșterea naturală a numărului de animale și întinderea zonelor limitate, artibuite exclusiv ariei lor de viețuire, era necesar să se „rărească", sau să se „recolteze" periodic fiecare cireadă. Cele două cirezi din Arizona, una la Kaibab, la nord de Marele Canion, și cea de aici, aproape de Flagstaff, erau reduse din doi în doi ani de la 250 la aproximativ 150 de „capete" de vaci sănătoase, bune reproducătoare, și un număr suficient de tauri. Nouăzeci fuseseră repartizate în vara asta, treizeci pe zi, timp de trei zile, ca să fie „recoltate" de vînătorii sportivi din Arizona.

Nu i se zicea „vînătoare". Vînătorii erau numiți „trăgători". În mod invariabil, erau mai mulți trăgători decît bizoni ca să-i poată mulțumi pe toți. În fiecare an, cîteva sute de persoane înaintau cereri prin poștă pentru a obține permis, adăugînd și un cec în valoare de patruzeci de dolari. Se trăgea la sorți, iar primii nouăzeci de solicitanți primeau permise și erau împărțiți în trei grupe, cîte una în fiecare zi. Norocoșilor li se indica unde și cînd să se prezinte și erau informați că cea mai mare parte a cărnii urma să fie distribuită la cantinele instituțiilor de stat, dar pentru cei patru zeci de dolari plătiți li se permitea să păstreze pentru uzul lor personal capul, pielea, o pulpă dinainte, inima și ficatul animalului pe care-l omorau. În ziua fixată, numele deținătorilor de permise erau strigate în ordinea în care fuseseră trase la sorți. La fiecare jumătate de oră erau eliberați din țarc trei bizoni și începea tragerea.

În această zi, a doua, primii trei bizoni erau acum morți. După ce trăgătorii se duseră să-și admire trofeele, animalele sacrificate fură ridicate în remorca unui camion, cu ajutorul unui vinci pe trepied, duse în șopronul de jupuire, săltate, iar cu niște vinciuri cu manivelă și cabluri agățată de glezna unui picior din spate, iar apoi trei echipe de măcelari, cu șorțuri de cauciuc, se apucau de treabă cu cuțitele și cu fierăstraiele electrice. În acest timp, un alt trăgător era gata pregătit pe prelată, călăreții își reluau locul și alți trei bizoni erau mînați afară din țarc.

Ca să împuști treizeci de bizoni era nevoie de șase pînă la șapte ore. La distanță atît de mică, un singur foc de armă în ureche ar fi lichidat bizonul tot atît de rapid și de uman cum sînt sacrificate vitele la abatoare ; dar, fie că erau bărbați sau femei, bătrîni sau tineri, buni tră-

gători sau amatori de ocazie, americanilor li se întîmpla ceva ciudat cînd încercau să prindă în crucea lunetei cea mai americană dintre toate speciile de animale. Trăgînd de la mai puţin de o sută de metri în ţinte fixe enorme, trăgînd cu arme grele, de calibru .30—06 şi .30—30, ei erau, nu-se-ştie-cum, din punct de vedere emoţional sau psihic, incapabili să ucidă cum trebuie.

Trăgeau în burtă.

Nimereau în coarnele de pe cap.

Îi orbeau.

Îi schilodeau, zdrobindu-le genunchii şi gleznele.

Îi ciuruiau, făcîndu-i să sîngereze, înainte de a lovi vreun organ vital.

Măturau terenul de sacrificare cu o canonadă pe cît de nemiloasă, pe atît de inutilă.

Atmosfera deveni festivă. Vînătoarea era acum un picnic de şcolari, o întrunire religioasă, o petrecere la iarbă verde, o ceremonie patriotică, un carnaval al masacrului. Fusese depăşit orice simţ : văzul, auzul, mirosul, decenţa. Aerul pur, străpuns de bubuituri şi de ecoul lor, se viciase din cauza prafului de puşcă. Claxoanele răsunau victorios. Radiourile din maşini zbierau muzică şi reclame. Se înălţau hecatombe de cutii de bere goale. Copiii se hîrjoneau să strîngă tuburile de cartuşe. Ferăstraiele electrice şuierau tăind oasele, iar podeaua şopronului unde se jupuiau animalele se înroşise toată.

Şiroind de sînge, calde încă, pulpele din faţă erau aduse la camioanele frigorifice. Se specifica grosimea fripturilor ce urmau a fi tăiate

din cocoaşă. Se achita transportul şi depozitarea hălcilor alese.

Nu numai carnea, dar nimic altceva nu se irosea. Capetele erau date la împăiat, din copite se făceau scrumiere, din cozi apărătoare contra muştelor, din piei huse auto. Un portofel de mare fineţe pentru bani mărunţi se putea confecţiona, după cum s-a aflat, din scrotul taurului.

Şi aşa, una cîte una, epuizate, încolţite între gard, călăreţi şi propia lor groază, piereau sub un cer imaculat aceste creaturi de mit. Nu mureau în pace, nu cu măreţia care li se cuvenea, ci ca ultimele tîrîturi ale pămîntului, blestemate de natură. Mureau în ţărîna înjurăturii şi în scuipatul glonţului.

Era aici ceva mai mult decît o profanare a ochiului, a urechii, a simţului olfactiv, ori a inimii. Era aici cu mult mai mult decît simpla manie a distrugerii. Însuşi sufletul american, însăşi antropologia sa, erau implicate.

Ne-am născut cu mîinile pătate de sînge de bizon. În preistoria noastră, a tuturor, se regăsesc atavic aceste animale. Ele pasc pe cîmpurile subconştientului nostru, ne tropăie prin somn, ne bîntuie visurile, amintindu-ne de blestemul sub semnul căruia am fost zămisliţi. Ştim ce am făcut, noi, oamenii violenţi. Ştim că nici o specie nu a fost creată pentru ca să extermine altă specie, iar priveliştea rămăşiţelor acesteia stîrneşte în noi cele mai profunde pofte, ura cea mai persistentă, vinovăţia cea mai de neiertat. Cît trăieşte, bizonul îşi bate joc de noi. El

n-are nici loc, nici țintă. Este o făptură blestemată, un monstru cu care nu putem trăi împreună și fără de care nu putem trăi. De aceea ucidem și iar ucidem, căci atîta timp cît mai rămîne un singur bizon, păcatul părinților noștri, și deci și al nostru, nu este pe deplin făptuit. Dar măcelărirea bizonilor este doar o parte dintr-un întreg mai mare. Este ca și cum țara Canaan în care am fost duși ar fi prea divină pentru noi, și pînă cînd nu comitem toate actele de violență împotrivă-i, pînă nu prădăm, nu ucidem și nu mînjim toate binecuvîntările sale, pînă cînd nu ștergem chiar și ultimele urme ale silniciei de care dintru început ne-am făcut vinovați, pînă cînd nu ne spălăm mîinile de sîngele fiecărui miel ucis în sîngele altor miei nevinovați, nu vom găsi pocăire. De parcă sîntem prea trufași pentru a ne înfățișa Domnului. Nici nu putem suporta bunătatea lui.

12

DIN FRAGEDĂ COPILĂRIE, Stephen și Billy Lally se luptaseră între ei pentru a cuceri afecțiunea părinților. Precum cățelușii de salon, lătrau și făceau frumos, cerșind cîte o bucățică aruncată unuia, oferită din mînă altuia. Dacă unul din vlăstare învăța o șmecherie și era răsplătit, celălalt învăța și el un alt șiretlic. Iată ce-au primit frații Lally de Crăciun, cînd Stephen avea 11 ani, iar Billy 9 : tancuri de jucărie identice, cu tot armamentul necesar ; costume și căști de astronauți identice ; seturi identice de jocuri de interior și în aer liber ; undițe și mulinete identice ; costume de cow-boy, revolvere cu șase focuri, pălării și cizme identice ; picupuri portabile identice ; labe, măști și tuburi respiratoare identice pentru pescuit subacvatic ; cîte o colecție identică de mașini de curse de jucărie ; echipamente suplimentare identice pentru trenurile lor electrice identice ; și biciclete de curse identice, doar că una era roșie și alta aurie. Apoi tata și mama s-au dus la o petrecere. Stephen primise bicicletă roșie, dar o vroia pe cea aurie. Billy nu vroia să facă schimb. La reîntoarcerea părinților, Stephen a făcut un scandal nemaipomenit, a zbierat, s-a tăvălit pe jos și s-a dat cu capul de pereți. Ca să-l consoleze, mămica i-a promis să schimbe bicicleta roșie pe una aurie, iar tăticu luă întreaga familie cu avionul la Aspen, la schi. După aceea, părinții îi lăsară cu majordomul, cameristele, șoferul, bucătarul și guvernanta și plecară să-și petreacă iarna în Maroc.

După ce fusese ucis primul bizon, îi spuseră lui Wheaties că sînt gata de plecare, că au văzut destul. După cel de-al doilea, au insistat. După al treilea, l-au implorat, Dar Wheaties rîdea de ei. Nici nu se gîndește să plece. Fusese ideea lor, nu a lui. Ei îl convinseseră să-i ducă prin ținutul Coconino, ca să vadă bizoni adevă-

rați, că era unica lor șansă ; ei bine, i-a dus, au văzut, iar dacă nu le place, n-au decît să se spele pe cap. Lui nici nu-i pasă. Le-a spus că era lucrul cel mai grozav peste care a dat vreodată, mai grozav decît un spectacol de circ cu trei arene și că avea de gînd să stea pînă cînd toți blestemații ăia de bizoni au să fie ciuruiți de gloanțe și jupuiți.

În pauza de la prînz n-au putut să mănînce nimic. Wheaties înfulecă resturile de mîncare rămase din excursie.

Abia pe la mijlocul după-amiezii, cînd ultimul bizon căzuse și agoniza, porniră spre tabăra de băieți „Box Canyon". N-a vrut nici unul să stea în cabină cu instructorul. Toți șase au călătorit în remorcă, îngrămădiți unul în altul, tăcuți, trași la față, șezînd printre sacii de dormit făcuți sul. Călătoria li s-a părut fără sfîrșit, prin Flagstaff și Jerome, peste muntele Mingus ; în cele din urmă, în timp ce se opriseră la un stop, lîngă judecătoria din Prescott, Lally 2, cel mai mic, rupse sigiliul scîrbei.

— Cîți au mai rămas ?

Ceilalți știau ce vroia să spună.

— Treizeci, răspunse Teft. Pentru mîine.

— Unde-i țin ?

— Jos, în țarcurile alea, spuse Shecker.

Își continuară așa drumul pînă la tabără ; reveniră printre pinii fremătători, în tumultul gălăgios al celorlalți băieți, dar ei nu aveau nimic de spus nimănui și se țineau la o parte. După ce descărcară camioneta, se duseră direct la țarc să se îngrijească de cai ; îi țesălară, le dădură de mîncare, vorbiră cu ei, tot trăgînd de timp

pînă cînd se auzi gongul pentru cină. Părea că nu le pria compania altor oameni.

Lawrence Teft III era, dintre toți, cel care scrîșnea cel mai tare din dinți. Cotton l-a auzit în mai multe nopți, mirîndu-se că nu i-a tocit pînă la rădăcină și întrebîndu-se ce luptă interioară sălbatică o fi exprimînd acest obicei. Lui Teft i se mai întîmpla să țipe prin somn, protestînd vehement și inintelіgibil. Cînd avea 12 ani furase portofelul mamei sale. Nu pentru bani, că primea destui. Nici n-a putut, sau n-a vrut, să dea vreo explicație. Anul trecut, cînd împlinise 13 ani, plecase într-o noapte la plimbare cu automobilul Imperial al lui taică-său, mergînd de la Mamaroneck pînă la White Plains, unde s-a ciocnit, la o intersecție pe autostrada Westchester, cu alte două mașini. Din nou, n-a putut sau n-a vrut să explice de ce a făcut asta ; stătea mut, cu mîinile în buzunare, cu zîmbetul lui sucit. Tatăl său a plătit daunele și de atunci a avut grijă să nu lase mașinile în garaj cu cheile în contact. Două luni mai tîrziu, Lawrence Teft III meșteșugise un contact cu cablu și furase mașina unui vecin. Cînd rămăsese în pană de benzină în Queens, furase alta. Poliția îl prinsese în a treia mașină, pe autostrada New Jersey, lîngă Elizabeth, în ziua următoare la amiază. A fost inculpat pentru depășirea vitezei legale, conducere periculoasă, conducere fără permis, furt calificat de mașini, ultima acuzație fiind redusă pe motive de iresponsabilitate. Ca să lămurească motivele escapadei și s-o

ferească de publicitatea ziarelor, pentru a nu ajunge în fața unui tribunal pentru minori, au fost necesare trei săptămîni și cheltuieli considerabile, dar tatăl său era un mare acționar la o firmă de investiții din Wall Street.

Îndată ce terminară cina, mîncînd în silă, cum ieșiră din cantină Goodenow începu să verse. Mai tîrziu, pînă sună stingerea, rătăciră singuri printre pini, străini unul de altul, rușinați de ei înșiși și de specia umană.

Era unsprezece fără cinci cînd Cotton se trezise din coșmar. Ascultînd radiourile, numărase patru, nu cinci băieți și, descoperind că sacul de dormit de sub pat era gol, îi trezise pe Pișăcioși cu vestea că Lally 2 fugise.

13

APROAPE CĂ ÎNOTAU în noroi și sînge.

Timp de încă un minut, cu răsuflarea tăiată, încercară să se ridice din noroi și sînge, ajutîndu-l pe Goodenow, care rămăsese fără vlagă. În cele din urmă, trăgîndu-l de încheietura mîinilor, reușiră să se tîrască pînă pe un morman de nisip uscat și să-l ridice în picioare ; cu chiu cu vai, îl duseră de la locul de tăiere pînă la micul eleșteu unde, trîntindu-se la pămînt, începură să-și frece mîinile sub apă, făcîndu-le

căuș și împroșcînd-o ca să se spele pe bărbii și să-și curețe genunchii și coatele.

Rămaseră așa cîteva clipe, cu apa picurînd de pe mîini și de pe față. Nimic nu se mișca în jurul fermei, sau pirntre mașini și corturi. Trăgătorii de a doua zi dormeau liniștiți. De departe, din prerie, se înălța un recviem sinistru, de li se făcu pielea de găină pe ei. Erau coioții, suflete urlătoare.

Cotton îi duse pe poteca îngrădită pe care carnea fusese mînată dinspre țarcuri, dar ei se mișcau încet, aproape în silă. Era trecut bine de trei noaptea.

Pișăcioșii nu avuseseră niciodată un plan bine pus la punct, numai un simplu țel : oricine ar fi, fie ce-o fi, să-i elibereze din țarcuri pe cei treizeci de bizoni osîndiți să piară în dimineața următoare. Dar adevărul era că nici unul din ei nu știa ce-i aia „țarc". Presupuneau că trebuie să fie un fel de îngrăditură pentru cai, cu o poartă pe care n-ai decît s-o deschizi. Nu putea fi poarta asta, își dădură ei seama apropiindu-se de capătul potecii. Pe aici n-ar fi reușit decît să scoată cireada pe locul de tăiere, unde animalele puteau fi împușcate mai bine. Trebuia să mai fie o poartă, în partea cealaltă a țarcurilor, pe unde bizonii fuseseră aduși înainte de vînătoare. Doar deschizînd-o pe aceea i-ar putea elibera, lăsîndu-i să se împrăștie iar pe pășune, amînînd execuția cu doi ani. Dar acum își dădeau seama cît de cumplit de greu era să găsească acea poartă, și să treacă animalele captive prin ea.

Bîjbîiau în căutarea porţii. Deodată, îngheţară pe loc. Auzeau, miroseau, simţeau. Se aflau în vecinătatea uriaşelor animale.

Era tare întuneric. Nu puteau vedea nimic dincolo de ostreţe. Dar auzeau fornăituri şi tropăit de copite, iar în nări le pătrunse un miros crud, înţepător şi primar ; brusc, tropăind şi mugind, ceva de mărimea unui dinozaur se năpusti asupra lor şi o răsuflare fierbinte îi plesni peste faţă ; căzură pe spate, julindu-şi fluierele picioarelor, scăpînd din mînă capul cu coarne şi împiedicîndu-se de puşcă. Unul dintre tauri îi atacase.

Cotton trase o înjurătură şi îi zori s-o tulească repede ; ajutîndu-se unul pe altul, trăgînd după ei trofeul, puşca şi blestemata de pernă, se căţărară peste gardul de sîrmă, ieşind din cărare, apoi trecură peste alt gard, săriră jos şi rămaseră aşa, tremurînd, pînă cînd el le spuse că-i în regulă, că acum erau în siguranţă.

Începură să cerceteze ţarcurile. Laturile erau înalte de doi metri şi jumătate, din bîrne negeluite de 10 pe 20, groase ca traversele de cale ferată, bătute în stîlpi cu diametrul de mai bine de 30 de centimetri. Nimic altceva, evident, n-ar fi putut ţine pe loc ceea ce era înăuntru. În partea asta nu era nici o poartă.

Dădură colţul. Aceasta era latura mare a dreptunghiului, care dădea spre păşunea deschisă. Trecură pe lîngă un Ford de teren cu inscripţie şi emblemă pe portiere, apoi pe lîngă un şir de baloturi de fîn. Cotton le spuse că acum puteau vorbi, dar încet, că erau destul de

departe de fermă şi de vajnicii vînători, dar că n-or să orbecăiască pe-acolo toată noaptea ; trebuia să descopere amplasarea exactă a ţarcurilor, aşa că el o lua înainte, chiar pe poarta aceea.

Urcă trei stinghii şi se opri, pînă ce se făcu o spărtură între nori ca să poată vedea, apoi le făcu semn celorlalţi să vină lîngă el. La început, ridicîndu-se pe vîrfuri, cercetară atent ceea ce părea un labirint de ţarcuri, dar pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu întunericul, putură vedea că întregul dreptunghi era împărţit prin garduri interioare în cel puţin patru dreptunghiuri mai mici şi că cireada trebuia să se afle în porţiunea din colţul drept ce dădea spre poartă şi spre cărare. Pe creasta gardurilor interioare, toate la fel, din bîrne groase prinse în stîlpi, erau un fel de pasarele din scînduri, înalte de doi metri şi jumătate. Se dădură jos.

— La naiba, făcu Cotton. Nu credeam c-o să dăm de aşa ceva. Unul dintre noi ar fi trebuit să vină aici ieri ca să vadă cum e.

— Cum era să ştim c-o să venim înapoi ? întrebară ei.

— Ei bine, trebuie să vedem unde sînt porţile şi cum facem. Cineva trebuie să se urce pe pasarelă.

Erau speriaţi.

— Eu nu !

— Şi dacă o să cad dincolo ?

— Arşice te fac bizonii !

— Eu nu suport înălţimea !

Cotton oftă.

— Ce şleahtă neînfricată. Prin urmare, cred că tot eu trebuie să mă urc.

— Nu, spuse Goodenow. Ai făcut destul. La fel şi Teft. Nu-i cinstit.

Lui Shecker îi veni una din ideile lui lipsite de haz :

— Poate că se intră ca la corrida. Prefăcîndu-se că ţine o mantie, bătu din picior ca un toreador : Toro ! Hei, toro ! Apoi, cînd atacă, deschizi poarta şi...

— Gazaţi-l, se răstiră ei.

— Hei, am găsit, spuse Lally 1. Luăm nişte paie şi tragem la sorţi cu paie. Cel care scoate paiul cel mai scurt se urcă pe scîndură. Iau eu nişte fîn din baloturile alea.

Şi se şi repezise şi se întorsese cu un pumn de paie, pe care începuse să le sorteze înainte ca ei să se poată gîndi dacă e bună metoda.

— Să le ţină Cotton, spuse Teft. Tu trişezi.

— Ba nu !

— Eu ameţesc şi cînd mă urc pe un scaun, scînci Goodenow.

— Măcar de-ar fi ceva mai multă lumină, spuse Cotton. Hei, dar unde-i Lally 2 ?

Se uitară prin jur. Puturosul ăla mic mereu dispărea, fie că erau pe drum, fie în baracă.

— Ştiu ! şi Cotton pocni din degete.

Dintr-o săritură ajunse pe cea de-a treia stinghie. Ceilalţi îl urmară, uitînd de paie şi de tragerea la sorţi.

Şi, într-adevăr, Lally 2 era acolo, ajuns prea departe ca să-l mai tragi înapoi ; înainta încetişor, sprijinit în mîini şi în genunchi, de-a lungul scîndurii către centrul ţarcurilor. Faptul era atît de important pentru el, încît îşi lăsase chiar şi perna.

Tabăra de băieţi „Box Canyon“ închiriase caii la un preţ rezonabil, dintr-o staţiune de lîngă Phoenix, care îi ţinea în grajd pentru turiştii veniţi iarna din est şi căuta un loc unde să nu sufere de căldură. Majoritatea erau nişte gloabe cam blege, pe care trebuia să le atingi zdravăn ca să meargă mai repede decît în trap mărunt. Lally 2 era înspăimîntat de calul care-i fusese repartizat, o iapă vîrstnică, pe nume Sheba. Refuza s-o încalece, cu atît mai puţin s-o călărească. Într-o noapte, pe la început, Cotton văzu că lipseşte şi, căutîndu-l dădu peste el, aşezat pe marginea ţarcului, stînd de vorbă cu Sheba.

— Eşti mămică ? întrebă Lally 2. Ai avut copilaşi ?

Sări jos, se duse la iapă şi, luînd-o pe după gît, îi şopti la ureche :

— Sheba, vrei să ştii unde dorm eu uneori, cînd sînt acasă ? În saună. Acolo sînt nişte omuleţi care trăiesc sub pietrele fierbinţi. Oomi, aşa le zice. Vin noaptea cu sutele şi dorm cu mine.

Ea fornăi şi îşi frecă botul de pijamaua lui.

— Dacă ai avut copilaşi, cum făceai, o întrebă el, stăteai cu ei sau plecai în galop şi îi lăsai singurei ?

Cotton aduse un căpăstru din grajd, îl ajută pe băiat să încalece şi făcu cu ei înconjurul ţar-

cului. În ziua următoare Lally 2 călărea. După aceea îl vedeai mai tot timpul călare. Putea să-i șoptească la ureche nu știu ce gloabei bătrîne și o făcea să dea un spectacol, ca un cal de circ. Împreună au cîștigat cursa de călărie pe tabără.

Cotton se cățără, agățîndu-se de stîlp ca să se urce. Ceilalți urcau și ei, lucru la care el oarecum se aștepta. Dacă le dai exemplu, ei te urmează de fiecare dată. Lally 2 nu era, totuși, chiar atît de îndrăzneț. Îi aștepta.

Pasarela era făcută din două scînduri groase, prinse în cuie una lîngă alta pe creasta gardurilor interioare care tăiau în două dreptunghiul. În întuneric, pasarela părea cam la fel de lată cît un șarpe și înaltă cît Empire State Building. Se tîrau pe scîndură ca o patrulă de luptă, unul cu nasul în fundul celuilalt. Începeau să se descurce oarecum în planul țarcurilor. Existau țarcuri de stabulație, pentru sectoare mari unde putea să fie ținută întreaga cireadă cînd o adunau la un loc, pentru ca apoi să o împartă în grupuri manevrabile și să separe bizonii, unul cîte unul, pentru vaccinare. Unul cîte unul puteau fi mînați într-un țarc romboidal mai mic, aflat în centrul dreptunghiului format din cele patru sectoare, și de acolo într-un fel de coridor îngust, în plan înclinat, o boxă din bare de oțel în care erau prinși ca într-o menghină, ținuți nemișcați, în timp ce veterinarii le făceau vaccinul. Din fericire, toate barierele interioare, cu porțile respective, aveau pasarele de scîndură deasupra, din moment ce nici un om cu mintea întreagă nu s-ar gîndi să intre într-un țarc.

Tocmai cînd Pișăcioșii ajungeau în centru, la țarcul îngust, între norii goniți de vînt apăru o spărtură, iar Lally 2, aflat în frunte, se opri. Dar cei cinci din spatele lui nu vedeau nimic, și atunci, cu precauție, ținîndu-și cu greu echilibrul, se ridicară în picioare și, nesiguri, apucîndu-se de mînă, se răsuciră într-o parte pe scînduri ca să vadă. Atunci Lally 2 spuse „Oh !". Și iată că-i văzură în toată splendoarea.

Bizonul este cel mai mare și cel mai impunător animal care se vînează pe continentul american. Măsurînd un metru optzeci înălțime, și chiar mai mult în dreptul cocoașei, avînd aproape trei metri lungime, taurii cîntăresc 900 pînă la 1200 de kilograme, iar vacile cu vreo 200—300 mai puțin. De la picioarele din față, puternice, de la cap și cocoașă, trupul se îngustează, pînă la picioarele zvelte din spate, sprijinite pe glezne și copite delicate, iar de sub bot le atîrnă bărbi lungi și au smocuri de păr pe cap, pe picioare și la coadă. Chiar și în lumina palidă a lunii, coarnele încovoiate, parcă sculptate, aruncau sclipiri metalice, pielea netedă era bine întinsă peste mușchi, iar din ochi le scăpărau scîntei de foc. Și păreau înnebuniți. În situații rezonabile, omul poate ghici în mod rezonabil cum se comportă un bizon, dar aceste animale lipsite de pășunea lor întinsă și de relativa libertate pe care o cunoscuseră din născare, despărțite de marea cireadă și încarcerate de trei zile fără hrană și apă, iritate de sunete și mirosuri străine, erau cu totul imprevizibile.

Ce făceau acum, de pildă, din instinct, nu mai făcuseră niciodată. Pe vremuri, una din priveliştile cele mai grozave ale preriei era, în fiecare primăvară, întinderea miilor de cercuri în care iarba fusese zdrobită sub copite. „Inelele ielelor“ — le spuneau primii exploratori ai Vestului, fără să ştie cine le-a făcut. În realitate, erau făcute de tauri care mergeau în cerc de jur împrejurul vacilor şi viţeilor ca să-i apere de haitele de lupi. Iar acum, deoarece animalele adulmecaseră în preajmă mirosul omului, al omului devenit deodată duşmanul lor de moarte, deoarece trăgeau prin nările dilatate mirosul care pentru prima dată însemna moarte, jumătate din cireadă, taurii, ieşiseră în faţă şi stăteau de strajă în faţa vacilor, fornăind şi bătînd din copite, cu capetele aplecate, ca să prindă în coarne orice atacator.

Dar nu-i ameninţa nimic. În schimb, sus pe pasarelă, ţinîndu-se unii de alţii, şase băieţandri tremurau în faţa animalelor de dedesubt. Se întoarseră dezumflaţi, se tîrîră înapoi cît puteau de repede de-a lungul scîndurilor, pînă la ţarcul cel îngust. Acolo, lăsîndu-şi picioarele să atîrne în jos, se aşezară ca nişte noduri pe un buştean, încercînd să rumege cele văzute. Imensitatea răspunderii pe care şi-o asumaseră le apăsa pe umeri. Ca să elibereze cireada, trebuiau s-o treacă prin două ţarcuri : cel îngust şi unul dintre cele mari. Trebuiau să fie deschise trei porţi : una între porţiunea în care era acum cireada şi ţarcul cel îngust ; a doua între ţarcul îngust şi unul mare ; şi a treia în gardul

exterior al ţarcului mare care se deschidea spre păşune. Şi prin acele porţi, ei trebuiau să ducă, zbierînd sau vorbindu-le cu binişorul, treizeci de tone de fiare mai negre ca păcatul şi de două ori mai speriate decît ei.

Cotton dădu peste nişte sînge uscat pe nas, şi îl rîcîi dus pe gînduri. Apoi spuse că nu-i chiar atît de greu cum pare. Iată cum trebuia făcut. Poarta a doua şi a treia le puteau deschide acum fără grijă, nu-i nici o problemă. El va rămîne aici, deasupra ţarcului îngust, lîngă poarta numărul unu. Ceilalţi ies din nou afară, pe drumul pe care au venit, pe după colţ, pînă în locul în care se află cireada. În felul acesta, bizonii or să se-ntoarcă spre ei, lăsîndu-l pe el în spate. Atunci el sare jos, deschide poarta numărul unu spre ţarcul îngust, se urcă iar la loc, iar cînd văd c-a terminat, toţi cinci se urcă pe gardul ţarcului, deasupra cirezii, şi brusc, toţi deodată, se apleacă înainte, dar fără să răcnească, ci îşi flutură pălăriile şi izbesc cu picioarele în ostreţe ; asta ar trebui să pună pe fugă cireada, ca să treacă pe lîngă el şi să iasă pe ultimele două porţi.

— Aşa, spuse el. Aţi priceput ?

Ştia că erau înmărmuriţi.

— Bine, spuse pe un ton hotărît. Teft, tu deschizi porţile doi şi trei, cînd plecaţi. Şi, ai grijă, cînd ajungeţi acolo cu toţii şi eu sar jos s-o deschid pe asta, lăsaţi-mi destul timp ca să mă urc înapoi, înainte de a vă urca pe gard. Şi ţineţi minte, că de asta am venit aici. În regulă, luaţi-o toţi din loc !

Nimeni nu se clinti. Îl cuprinse desperarea. Şi atunci, tocmai Lally 1, din partea cui se aştepta mai puţin, aflat în coadă şi mai înfricoşat de posibilitatea ca frate-su mai mic să fie iar primul decît de bizoni, porni în patru labe, iar ceilalţi îl urmară.

Cotton îi privea cum se duc. Cu adunătura asta nu ştiai niciodată cine, de ce, şi ce anume face. Erau la fel de răi ca şi bizonii. Îl urmări pe Teft cum sare jos, deschide poarta numărul doi de cealaltă parte a ţarcului îngust, se caţără iar pe pasarelă, se tîrăşte spre gardul exterior şi deschide poarta numărul trei. Apoi dispărură în noapte.

Încercă să-şi dea seama cam cît timp le trebuia bizonilor ca să dea colţul şi să meargă de-a lungul gardului. Merg încet, era sigur de asta, lovindu-şi genunchii şi trăgînd cozile după ei. Apoi, simţi că cireada se mişcă, şi asta îl ţintui pe loc. Se ridică în picioare, mai mult bănuind decît văzînd. I se părea că animalele s-au întors cu faţa spre gard, şi cu spatele spre el. Le auzi fornăind şi bătînd din copite. Norii acoperiseră iar cerul şi nu putea spune precis, dar probabil că acum ajunseseră lîngă gard şi se pregăteau să ia cu asalt gardul ; căci aşa se comporta o cireadă. Îşi strînse pe sub bărbie cureluşa căştii. Se aplecă să sară. Încercă să fredoneze încetişor „Geronimo“, dar îi era gura uscată.

Sări. Poarta era închisă cu lanţ şi zăvor. De cum atinse pămîntul cu tocurile cizmelor, puse mîna pe lanţ, trase zăvorul şi, apucînd o şipcă, deschise larg poarta ; şi parcă tot în continuarea aceleiaşi mişcări frenetice, sări spre gardul opus şi zbură în sus, încurcîndu-şi mîinile şi picioarele, de frică să nu se pomenească cu un corn în fund.

Totul se petrecu atît de repede, încît Cotton fu cît pe ce să cadă de pe pasarelă. I se păru că vede vînturarea pălăriilor deasupra cirezii. Apoi auzi tropotul cirezii, un bubuit îngrozitor, pălăriile dispărură, se auzi o izbitură şi zgomot de lemn sfărîmat ; se gîndi : „O, Doamne, au spart gardul şi au trecut prin el“. Apoi, chiar dedesubt, un taur şi două vaci încercară să se înghesuie prin poarta pe care o deschisese, tot ţarcul cel mic se cutremură, şi el căzu lat, cuprinzînd scîndura cu braţele, în timp ce animalele înnebunite se repeziră pe poarta numărul doi în ţarcul cel mare şi, în loc să treacă prin ultima poartă şi totul să se termine, se învîrtiră in loc şi se îndesară iar pe poarta lui, înapoi în ţarcul iniţial, împreună cu restul cirezii.

Dacă ar fi putut, Cotton ar fi înjurat destul de tare ca să trezească şi morţii. Dacă ar fi avut timp să plîngă, ar fi inundat ţarcurile cu desperarea sa şi cu apă sărată. În loc de asta, sări jos, dă-o-ncolo de primejdie, închise poarta numărul doi, o luă la fugă pe poarta trei, trecu gîfîind pe lîngă maşina de teren şi pe lîngă baloturile de fîn, dădu colţul şi alergă de-a lungul gardului exterior, gîndindu-se, ah nu, ah Dumnezeule, bizonii au trecut prin gard ca cuţitul prin unt, iar băieţii erau în vîrful gardului, eu sînt de vină, eu i-am dus la măcel, căci acum sînt morţi, au murit cu toţii !

14

SE CIOCNI DE EI în întuneric, lîngă drum. Nu fusese nici o victimă.

Dar iar erau complet demoralizaţi. Aliniaţi pe lîngă gard, îmbrăţişau plasele de sîrmă ca pe nişte prieteni de mult pierduţi şi, bîlbîindu-se, reuşiră să-i povestească cum o întreagă hoardă de tauri atacase gardul în timp ce ei erau sus şi aproape că-l dărîmase ; moleşit de uşurare, Cotton se sprijini de stîlpul gardului, îşi scoase casca şi îşi şterse fruntea cu mîneca.

— Unde mi-e perna ? se smiorcăi Lally 2.

— Am picioarele numai băşici, se văită Goodenow.

— Ar fi trebuit să mergem acasă, e clar, spuse Lally 1. Eram în Flagstaff acum, dacă nu l-ar fi apucat pandaliile pe isteţul de frate-meu.

— Fiţi blînzi cu bietele animale necuvîntătoare, spuse Shecker.

— Pac ! Bum ! se minună Teft. Au izbit gardul de parcă ar fi fost rugbiştii de la Green Bay. Bum !

— Gura ! porunci Cotton, plictisit. Trebuie să mă gîndesc.

Trase cu urechea. În ţarc bizonii tot se mai învîrteau, dar cel puţin toată agitaţia nu-i trezise pe vînătorii sportivi din Arizona care dormeau în corturi şi rulote.

Îi auzea şi pe Pişăcioşi smiorcăindu-se că n-au radiouri şi cît de sfîrşiţi sînt, cît de scrîntiţi trebuie să fi fost din capul locului să încerce o chestie ca asta. Erau gata s-o lase baltă iar, cunoştea el semnele. Dacă nu era o întîmplare care-i speria peste măsură, apoi sigur era alta — o pasăre ţîşnind dintr-un copac, o maşină a poliţiei, benzina care li se termină, iar acum zvîrliţi de pe gard de cîteva animale zăpăcite de frică.

De, dacă ar fi fost nişte băieţaşi americani drăguţi, normali, care mănîncă fulgi de ovăz şi folosesc deodorante, ar fi putut el să-i pună la punct cu o palmă-două, dar necazul e că nu erau deloc aşa. Mereu se căţărau pe cîte un gard, fluturîndu-şi pălăriile aiurite. Mereu îi atacau tot felul de fiare smintite. Trebuia să elaboreze imediat un plan. Dar mai întîi, le trebuiau vechile vitamine întăritoare.

— Hai mai bine să facem cerc, le propuse. Hai.

Şovăiau.

— Hai, îi îndemnă Cotton.

Şi imediat se propti cu spatele de stîlpul gardului, întinse mîinile înainte şi încet, şovăind, veniră spre el şi alcătuiră cercul magic ; apoi se strînseră tot mai mult, cu capetele plecate.

Închiseră ochii.

Cuprinzîndu-se cu braţele pe după umeri, îşi apropiară uşor obrajii şi nasurile, atingîndu-şi feţele.

Trecu un minut, apoi încă unul. Surzi, muţi, orbi, dar uniţi în speranţă, în teamă şi în valul

cald al omeniei lor, păzeau acum ceea ce creaseră împreună în acea vară.

Din nou apropierea își făcu efectul.

Cotton deschise ochii.

— Gata, băieți, ascultați comanda la mine, spuse el. Mai încercăm o dată.

Desprinzîndu-se unul de altul, mormăiau ca să sporească efectul.

— Acum e totuna, s-a făcut aproape dimineață, și fără mașină ne prind oricum. Adineaori, orice-ați zice, era cît pe ce să reușim. După ce am deschis poarta de la țarcul mic, trei dintre ei au trecut dincolo, numai că sînt și ei la fel de speriați ca și noi, așa că s-au întors înapoi. Acum trebuie să-i mînăm pe toți, toată cireada, fără să facem zgomot ; trebuie să țîșnească toți afară, și pe-aci ți-e drumul ! Știu eu ce trebuie să facem.

Ce trebuiau să facă, explică el, era să posteze doi băieți, unul la poarta mai apropiată a țarcului mic, pe care o deschisese el, și unul la cea mai îndepărtată. Poarta a treia, care dă spre cîmp, rămîne deschisă. Apoi, cînd cireada trece de porțile unu și doi, cei doi băieți sar jos și le închid, ca să fie siguri că nici unul din bizoni nu se întoarce înapoi. Cu groaza-n ei, nemaiavînd unde să se ducă decît pe ultima poartă, bineînțeles că or să iasă.

— Care-s ăia doi ? întrerupse Goodenow.

— Eu și cu Teft.

— Nu. Nici așa nu-i cinstit. (Goodenow iar îi dădea cu morala.) Merge Shecker și cu mine. Noi n-am făcut nimic. Mie mi-a fost rău și-am

vărsat, iar din cauza lui ne-am oprit în Flagstaff să mîncăm, așa că e rîndul nostru acum.

Cu amîndouă mîinile, Shecker se prefăcea că-și smulge pumnalul înfipt în piept.

— M-ai înjunghiat ! Cine mă scapă ?

Cotton izbi cu palma peste cască.

— Cum vreți. Dar ascultați la mine cum să-i băgăm în sperieți. Ceilalți patru ne urcăm iar pe gard împreună, ca și înainte, numai că de data asta le băgăm lanternele în ochi și azvîrlim cu radiourile și pălăriile în ei, și o să vedeți ce-o s-o întindă, să fiu al naibii dacă n-o întind.

— Cu radiourile ? întrebară ei, pieriți. Să azvîrlim radiourile ?

— Ce altceva ? și Cotton își înăspri vocea. Știm cu toții că n-o facem doar pentru bizoni. Este ultima noastră șansă de a ști, dar pe bune, cîte parale facem. Să vedem ce-a însemnat vara asta pentru noi. Așa că, hai să aflăm. Goodenow și Shecker, dați-ne radiourile, lanternele și pălăriile voastre și luați-o din loc. Cînd aprindem lanternele, dați-i drumu'. Stăm aici pînă cînd ajungeți la țarcul mic și sînteți gata. Gata, băieți, asta e. Baftă ! Și nouă și lor.

Shecker și Goodenow le înmînară lanternele și tranzistoarele, cordeluța Hopi și șapca de golf Arnold Palmer și plecară îngîndurați pe lîngă gard. Cotton îi puse pe cei trei care rămăseseră cu el, Teft și frații Lally, să-și arnajeze lucrurile în buzunare în așa fel încît să le poată arunca în ordinea următoare : lanternele, radiourile, pălăriile. Cînd le dă semnalul, spuse el, să sară pe gard, să urce cam trei stinghii, să se țină cu o mînă și să zvîrle obiectele cu cea-

laltă. Trebuie să meargă, spuse din nou. O să meargă al dracului de bine.

Aşteptau. De cealaltă parte a gardului, bizonii fornăiau, se zbîrleau şi aşteptau şi ei. Cotton măsura timpul, uitîndu-se la norii joşi care ba acopereau, ba descopereau o stea tot mai palidă.

Dispreţuiţi, dispreţuiau şi ei. Ostracizaţi, se strîngeau împreună. Impulsul de a telefona acasă şi-l suprimaseră. Folosirea numelui de familie devenise între ei o obişnuinţă.

Deşi nu era conducător înnăscut, autoritatea lui Cotton se impusese datorită purtărilor lui de bărbat în toată firea, cu aparat de ras, medalioane de metal, trabuc şi whiskey ; şi-o menţinea cu înverşunare, cu ghearele şi cu dinţii. Dacă o luptă cu un intrus părea obligatorie, se bătea, pierzînd invariabil în faţa băieţilor mai mari, dar acceptîndu-şi vînătăile cu stoicismul specific al roşcovanilor. În baracă el era prieten, sfătuitor şi sergent de instrucţie, ba mîngîindu-şi părinteşte subordonaţii, ba ridiculizindu-i. Puteau ei să fie suciţi şi nasoi, să stea strîmb în şa, să nu ştie a mînui o puşcă sau a prinde o minge ricoşată, dar spre sfîrşitul celei de-a patra săptămîni, la mijlocul seriei, Pişăcioşii trecuseră de un fel de prag psihoneurotic. Faptul că se duseseră călare, în toiul nopţii, la cinematograf îi eliberase de tensiune şi îi făcuse să stea mai drept. Cel de-al doilea raid făcut de ei a şocat întreaga tabără, forţînd recunoaşterea generală.

Cotton a fost creierul. Iar ei au executat perfect. Tîrziu, într-o noapte, au deschis poarta ţarcului şi au dat drumul cailor printre pini, apoi au început să alerge, strigînd prin tabără : „Au scăpat caii ! Au scăpat caii !“ S-au aprins luminile, băieţii şi instructorii şi-au tras hainele pe ei ocărînd şi s-au răspîndit prin pădure ca să prindă caii înainte de a ajunge tocmai în California. Deoarece se mai întîmplase o dată, cînd cineva uitase să închidă bine poarta ţarcului, nimeni nu bănui nimic. Ţinîndu-se aproape unii de alţii, în întuneric. Pişăcioşii fugiră înapoi în tabăra acum pustie. Unul cîte unul, adunară toate cele cinci trofee din barăcile nepăzite, capetele de bizon, de pumă de munte, de urs, de linx şi de antilopă, şi le aşezară în şir pe un loc deschis. Teft adăugă un pic de sare şi piper la acest triumf : spunîndu-le să aştepte cîteva clipe, se repezi la rastelul de arme, aduse o carabină de calibru 22 şi cartuşe şi, aplecat deasupra trofeelor, trase cîte un glonte între ochii de sticlă ai fiecăruia dintre capete. Se împrăştiaseră apoi repede, alăturîndu-se celor ce adunau caii prin pădure ; rămaseră cu ei pînă cînd se termină treaba, şi ţarcul se umplu din nou.

Descoperirea isprăvii i-a făcut pe toţi cei din tabără să iasă iar din barăci. Apaşii, Siouxii, Comanşii, Cheyennii, Navajo, toate triburile erau înfuriate. E clar că Pişăcioşii le-au tras clapa. Ei erau cei care nu puteau realiza nimic fără să trişeze. Se încinseră discuţii aprinse despre răzbunare, ca de pildă, să-i silească să petreacă tot restul nopţii într-o latrină. Că tot erau nişte împuţiţi. Încălcau regulile. Dar directorul potoli mulţimea pornită şi, ordonînd acuzaţilor să meargă în cantină, le luă interogatoriul. Ei nu

recunoșcură nimic. Stăteau în tăcere, stingheriți ; Cotton rînjea, Shecker își rodea unghiile, Teft zîmbea, Goodenow se foia, Lally 1 încleșta pumnii, iar Lally 2 își sugea degetul.

În cele din urmă, directorul își pierdu cumpătul și le spuse că nu erau în toate mințile. Trebuiau trimiși într-o instituție specială, nici el nu știa sigur ce fel de instituție, dar locul lor nu era într-o tabără de băieți normali, sănătoși la minte și la trup. I-ar fi trimis el pachet acasă, dar mai rămăseseră numai patru săptămîni și nu dorea să le împovăreze părinții, care fără îndoială, erau fericiți să fi scăpat de ei și să-și tragă sufletul. Prin urmare, putea să-i mai țină, dar cu o condiție : încă o ispravă trăsnită ca asta, și îi trimite cu primul avion care pleacă din Phoenix.

Chestia cu gloanțele trase între ochi fusese cea care lăsase cu gura căscată tabăra de băieți „Box Canyon". Era un act aberant, o izbucnire premeditată de ostilitate. Asta indică, după cum șușoteau între ei instructorii superiori, o stare apropiată de nebunie. Disprețuiți ca de obicei de ceilalți din tabără, acum chiar urîți, bezmeticii din baraca lui Cotton nu mai erau însă tiranizați și chinuiți. Chiar dacă nu îndrăzneau s-o spună, celorlalți le era un pic teamă de ei, pentru că nu poți ști niciodată ce răzbunare mai pun la cale. Îi știau acum ce zănatici sînt.

Atacurile încetară. Nu mai era un joc. Semnificația lor fusese acum schimbată.

Se puse un lacăt la rastelul cu arme.

Nu mai avu loc nici înmînarea festivă a oliței de noapte în cadrul adunărilor de sîmbătă seara. Pișăcioșii își purtau mascota peste tot, ca și cum ar fi fost mîndri de ea.

În întuneric, Cotton îi înghionti pe Teft și pe Lally 1 și 2.

— E timpul, șopti el. Țineți minte : întîi lanternele, apoi radiourile și pe urmă pălăriile. Nu faceți zgomot.

Lally 2 își scoase degetul din gură.

— Cotton ?

— Ce-i ?

— Ce facem dacă vin iar spre noi, în loc s-o ia în partea cealaltă, cum ar trebui ?

— N-or să vină, spuse Cotton. Vă promit eu. Acum, azvîrliți din toate puterile, gîndiți-vă că aruncați cu niște grenade mari. Gata, dați-i drumul !

Două sărituri spre gard, una, două, trei șipci în sus, și acum se aplecau în afară : Cotton la un capăt, Teft la celălalt, frații Lally la mijloc, deasupra cirezii, înfruntarea între trecut și viitor, aplecați peste ea timp de o clipă de groază, simțind duhoarea și desperarea animalelor înainte ca lanternele să se aprindă și șase comete galbene să zboare în țarc, apoi cinci radiouri și o ploaie de mărgele, de bucăți de stofă și de material plastic să plesnească cocoașele și să pocnească coarnele ; siluetele negre se dădură înapoi, trupurile se izbiră de pereții de bîrne, se înălță un bubuit de copite ca o locomotivă ce pornește, și cireada o luă din loc.

Băieții săriră jos. Toți patru fugiră înnebuniți de-a lungul gardului, auzind cum crapă

lemnul și cum scrîșnesc niturile, în timp ce cireada se înghesuia prin țarcul îngust. Cînd dădură colțul, intrară brusc într-un gol de liniște. Încetiniră pasul, înghițind în gol. Goodenow și Shecker îi întîmpinau cu brațele întinse, arătînd spre pășune.

Istoviți și murdari, cei șase băieți stăteau cu capetele descoperite. Ceea ce făcuseră era mai măreț decît își închipuiseră vreodată. Îi treceau fiorii. Erau tot un cîntec, pînă în vîrful degetelor. Inimile le băteau în cadențe de poem. Trecut prin porțile furnicătoare ale mîinilor, sufletul li se eliberase. Căci departe pe pășune, sub ultimele licăriri ale lunii, sărind și bătînd din copite de parcă s-ar fi jucat, bizonii alergau liberi.

15

ERA CLIPA CEA MAI FERICITĂ din viața lor. Erau uluiți de ce putuseră să facă.

— Hm ! și Coton își drese glasul.

Ceilalți tresăriră.

— Hm ! În jachetă, urmă el, puțin jenat. Le-am păstrat toată vara. Pentru ziua cînd vom face ceva cu adevărat măreț.

Scormoni adînc în buzunar și scoase ceva învelit în hîrtie subțire.

— Le-am luat din baracă înainte de a pleca.

În timp ce ei se adunau în jurul lui, desfăcu hîrtia. Înăuntru erau trei sticluțe mititele de whiskey, de mărimea celor ce se oferă în avion.

— Oho ! exclamară ei. De unde le ai ?

— Le-am șterpelit. În avion, la venire, în timp ce Teft întorcea lumea pe dos. A fost ușor. Stewardesele erau zăpăcite și au lăsat căruciorul chiar lîngă mine. Am luat patru. Una am băut-o în dimineața aceea cînd am dat-o în bară cu primul raid, m-ați văzut. Dar acum avem cîte o jumătate de sticlă de căciulă. Merităm.

Le arătă cum se desface dopul, răsucind.

— Pentru Pișăcioși, spuse el ; pentru cei mai grozavi cowboy de bizoni din Vest.

Ridică sticluța și, sub privirile lor, trase prima dușcă.

Cotton își împărțea porția cu Lally 2, Goodenow cu Shecker, iar Teft cu Lally 1. Parcă erau la împărtășanie, în întuneric, lîngă țarcurile goale, celălalt așteptînd respectuos în timp ce primul bea, își umfla obrajii și înghițea repede ca să nu se sufoce. Goodenow era cel mai dornic, și cînd înghiți gata să se înece, ceilalți se repeziră să-i care cîțiva pumni în spate. *„Foarte studios, preferă să citească decît să participe la alte activități. Are puțini prieteni. Fobia față de școală continuă ; și recent a manifestat tendințe de autodistrugere. Cauzele problemei se află în situația de familie, încă nerezolvată." Tatăl vitreg al lui Goodenow rupse acest raport trimis la sfîrșitul anului, care fusese întocmit de psihologul școlii. Găgăuții ăștia încrezuți au scrîntit-o, spuse el către mama lui Gerald, acum*

ia el hățurile în mînă. Există o tabără în Arizona, îi pomenise un prieten despre ea la club zilele trecute, unde băieții învață să călărească, să tragă cu pușca și, gata, n-o să mai aibă caș la gură ; așa că acolo va merge copilașul Gerald în vara asta. Mama lui Gerald a început să plîngă. Arizona e prea departe, Gerald nu e obișnuit să stea în aer liber, o să cadă de pe cal și rămîne schilod. Pe dracu schilod, zbieră tatăl vitreg. Ea trebuie să aleagă. Mai întîi, între soțul ei și un copil care mai face încă pipi în pat. Iar, în al doilea rînd, să se decidă ce vrea să ajungă progenitura ei. O fi el doar inginer și nu psiholog care-ți răsucește în fel și chip creierul, dar cel puțin el e în stare să facă deosebirea între o cheie franceză de stînga și una de dreapta, sau între un bărbat și o femeie. Și ea trebuie să se hotărască repede în privința acestui bebeluș răsfățat pe care-l tot ține la sîn : ori îl îmbracă în blugi și-l încalță cu cizme, ori îi cumpără o rochiță și tot felul de sulemeneli.

Din capul scărilor, Gerald asculta.

După ce goliră cele trei sticluțe, rămaseră într-o atitudine solemnă, în așteptare, uitîndu-se pe furiș unul la altul. Treizeci de grame de whiskey băute pe nerăsuflate trebuiau sigur să-și facă efectul. Lally 1 rîgîi, dar pe stomacul gol nu avu un efect prea grozav.

Shecker își dădu seama că are spectatori. Decît să imite pe cineva sau să spună vreo glumă prăfuită de-a lui taică-său, începu să se plimbe încet, tîrșîit, îndoindu-și mîinile din coate, răsucindu-le, tot învîrtindu-se în cerc. Îl întrebară ce mai era și asta.

— Dansul bizonului. Am citit într-o carte. Cînd au dispărut bizonii, indienii și-au ieșit din minți. Au încercat să-i aducă înapoi cu dansurile. Au dansat pînă ce-au căzut lați.

Își lăsă capul jos, mișcîndu-l dintr-o parte în alta, mormăind : „Marea căpetenie Shecker... apă de foc mult... el dans facem... pentru înapoi bizoni aducem... în Times Square“.

Ceilalți șovăiau. Iar apoi, pentru că tot trebuia să-și scoată într-un fel năduful, se înșiruiră în spatele lui... Teft, Goodenow și frații Lally. Îndoiți din mijloc, cu capetele lăsate în jos, bălăbănindu-și brațele și tîrșîind picioarele, se mișcau într-un cerc larg, gîfîind sacadat și gutural : „Hu-hu-hu-hu... hu-hu-hu-hu...“ Rămaseră surprinși și ei. Le plăcea să danseze ! aveau impresia că aud venind de undeva bubuitul unor tobe fantomatice. Sub bătaia cizmelor, făceau să reînvie vechi legende. Vechea rușine o spălau în sudoare. Din ierburi vechi și amare, preparau un nou elixir. Se refăcuseră genetic, își restabiliseră mîndria cu whiskey. Băteau din picioare, săreau în loc, loveau batjocura cu coarnele, scandînd monoton și încet : „Hu-hu-hu-hu... hu-hu-hu-hu...“

Se opriră. Lipsea Cotton. Era sus pe gard, cercetînd pe deasupra țarcurilor, spre fermă și îngrămădeala de mașini. Se cățărară lîngă el.

— Hei, Cotton.

— Față palidă nu face dans. Cum vine asta ?

— Uitați-vă acolo, spuse el.

Se uitară.

— Într-o oră, o oră și jumătate, se luminează, trăgătorii se scoală și își încarcă puștile. Cineva o să vină să controleze cum stă cu carnea.

Se răsuci pe bîrnă.

— Acum uitați-vă acolo.

Se răsuciră și ei.

— Priviți la bizonii ăia. Pe dracu au scăpat. Pasc, stau ca proștii, mari și grași. Credeam că într-o clipă n-o să mai fie picior de bizoni pe-aici, dar sînt prea blînzi.

— Așa că... ?

— Hai, spune, dă-i drumu'.

— Om alb vorbește.

Cotton sări jos și, așezîndu-se pe vine, își propti spatele de gard. Se dădură și ei jos și se așezară lîngă el. Descheindu-și fermoarul de la jachetă, scotoci sub tricou după medalionele de la gît și, zdrăngănindu-le, începu să le înșire ca niște mătănii.

— Ai o problemă ? întrebă Lally 2.

— Îhî.

— Care ?

— Păi, n-am terminat treaba. De fapt, n-am făcut încă nimic.

Ochii îi priveau înflăcărați, cuvintele abia se mai deslușeau din cauza patimii cu care le rostea.

— Tot ce-am făcut a fost să-i lăsăm liberi pînă dimineața, cînd or să fie adunați din nou și măcelăriți... vînătorii ăia au venit aici să împuște mîine treizeci de bizoni, și au să-i împuște ...iar noi ne-am apucat să bem, țopăim ca indienii și plecăm apoi acasă ; dar, de fapt, n-am făcut nimic, fir-ar să fie !

Generația lui Cotton a crescut cu războiul în casă. Jocul de-a hoții și vardiștii, de-a cowboy-ii, de-a indienii nu-i mai satisfăcea. Un puști n-avea decît să întoarcă un buton, ca să se trezească în încordarea violentă a prezentării războiului din Vietnam la televizor. Cotton rămînea țintuit în fața ecranului ore în șir. Era chiar un război portabil. Băiatul n-avea decît să-și mute televizorul din cameră în cameră, ca să vadă raiduri aeriene în camera de zi, operațiuni de curățire în dormitor, bombardamente navale în baie, napalm înainte de școală, grămezi de cadavre înainte de cină. Cotton avea întipărită în minte o hartă a operațiunilor militare. Imaginația îi era plină de un întreg arsenal de armament modern. Dak To și Khe Sanh erau mai reale pentru el decît Anzio sau Little Big Horn. Vechile sale visuri de a fi primul om care va ajunge pe lună sau de a marca în cupa de fotbal Super Bowl, le dădu deoparte ca fiind copilării, preferînd în schimb să înainteze cu greu printr-o orezărie cu un pluton decimat îndemnîndu-l la victorie, să piardă un picior și să fie decorat la Casa Albă. Singura lui teamă era ca nu cumva războiul să se termine înainte de a ajunge el acolo.

Locuiau pe malul lacului în Rocky River, o suburbie a orașului Cleveland, numai el și cu maică-sa. Intr-o seară, după ce ascultaseră știrile, tot schimbînd de pe un canal pe altul ca să prindă o relatare completă asupra războiului, se năpusti la ea în dormitor și se aruncă pe pat, în poziție de tragere, în timp ce maică-sa se aranja în fața oglinzii ca să meargă la o petrecere.

O urmări cum se fardează, cum își umbrește pleoapele și apoi își pune gene false. Ținea minte cum, după numai o zi de pescuit în Quebec, ea insistase să plece înapoi spre civilizație, că se plictisise. Își întări conturul ochilor cu creionul, insistînd la colțul interior al ochilor. Nu mai juca tenis ca pe vremuri, observase el. Nu se mai repezea ca o tigroaică la fileu. Cu o pensulă luă culoare dintr-o cutiuță de argint și își fardă pleoapele. Într-o zi îl răsfăța, în următoarea îl pedepsea. Pe pomeți aplică puțin fard roșu, apoi îl întinse. John se gîndi cît de speriată trebuia să fie de bătrînețea care se apropie, de singurătate, de nesiguranța socială și, în inima ei, chiar de el, pentru că în curînd va fi și el bărbat. Amestecă două tonuri de ruj pe buze, acoperind apoi amestecul cu alb și sărutînd un șervețel de hîrtie ca să înlăture ce era în plus. Ca să rămînă tînără, își dădea el seama foarte bine, trebuia să-l țină pe el, fiul ei, ca pe un băiețel. Parfumîndu-se după urechi, ea îi zîmbi prin oglindă.

— Nu-i așa că mămica arată splendid ? întrebă ea.

— De ce ți-e frică ? întrebă el. Că îmbătrînești ?

— Nu fi răutăcios.

— Nu sînt, spuse. Am cincisprezece ani. Încearcă să treci peste asta. Peste un an și zece luni, o să am șaptesprezece ani. Vrei să știi ce-am să fac în ziua în care împlinesc șaptesprezece ani ?

— Te ascult.

— Mă înscriu la infanteria marină. Se poate, dacă-ți semnează părinții niște acte.

— Ceea ce eu n-am să fac, bineînțeles.

— Ba ai să faci. O să fii atît de cherchelită de ziua mea, încît nici n-o să știi ce-ai semnat. Iar dacă nu vrei, o să iau o pancartă mare și o să mă plimb cu ea prin fața Yacht-Clubului din Cleveland. „Mama mea are patruzeci și doi de ani“, asta o să scrie pe panou.

— Te omor, spuse ea.

Și uitîndu-se în oglindă, ea se făcu albă, în ciuda machiajului. În spatele ei, proptit în coate pe cuvertura de catifea, John Cotton o ținte de parcă ar fi avut la ochi cătarea și țeava unei carabine M-16.

Se înfiorară. Aerul era mai rece acum, și dansul nu-i mai încălzea. Era acea ultimă oră, ceasul neputincios dintre întuneric și zori, cînd oamenii cumpără adevăruri și vînd iluzii.

Ia-i ușor, își spuse singur Cotton, ia-i ușurel. Au dat din ei aproape tot ce au putut. Mai mult decît credeau chiar ei că pot. De fapt, nu sînt decît niște copii și dacă-ți sare țandăra, odată se vîră scîncind în țarcuri și încep să-și smulgă părul, să-și roadă unghiile și să viseze urît. Atunci, chiar că s-a terminat. Dar aproape că reușiseră. Încă trei kilometri. Așa că, dă-le-o cu bucățica. Cîte o felie de pepene, la rînd.

Știți că vorbesc pe șleau, le spuse. Toată ideea era să-i salvăm pe bizoni. Aproape că am reușit. Pînă acolo nu-s decît trei kilometri. Am vorbit ieri cu un tip de la Departamentul Vînătorii și Pescuitului, sînt numai vreo trei kilometri de

aici pînă la gardul din spatele rezervației. De cealaltă parte a gardului este rîpa Mogollon. Tot ce-avem de făcut este să-i mînăm pînă acolo și să-i ducem dincolo. Abia atunci vor fi cu adevărat liberi.

Ridicîndu-se în picioare, își vîrî medalioanele la loc și trase fermoarul de la jachetă, ca și cum urmau să se ducă pînă-n oraș să bea un sirop de ciocolată.

— Așa că, hai să ne urnim. Mai avem probabil doar o oră înainte de a se lumina de ziuă, iar partea cea mai grea am făcut-o. De acum nu mai e nevoie de curaj, doar minte să avem. Gîndiți-vă că or să se împrăștie pe o suprafață de peste două sute de kilometri pătrați. Întregul stat Arizona va fi rezervația lor.

Ei, însă, rămîneau pleoștiți.

— Cum o să-i scoatem ? întrebă Lally 1.

— Simplu. În același fel în care au fost băgați. Cu ajutorul unui camion care să-i păcălească. E a dracului de puțină iarbă pe pășune, mi-a spus tipul ăla. Tot ce-au avut de făcut a fost să le arunce niște fîn dintr-un camion, iar ei l-au urmat ca o turmă de oi. De trei zile n-au mai fost hrăniți, așa că sînt morți de foame.

— Cine nu-i mort de foame ? spuse Shecker. Eu încă nu m-am lămurit.

— Ei, asta-i bună, hai să ne lăudăm acum ! zîmbi strîmb Cotton. Sîntem niște adevărați profesioniști, nu-i așa, putem face orice... am și dovedit-o !

Arătă cu degetul într-o parte.

— Acolo-i fînul — și o să li-l servim pe o tăviță de argint.

Arătă cu degetul mai departe.

— Acolo-i camionul. Pișăcioșii au pornit-o iar la drum !

— Și uite-l și pe Teft !

Și arătă iar cu degetul :

Atunci Teft sări în picioare. Proțăpit deasupra lor, luă poziție de drepți, pocni din călcîie, scoase repede ceva din buzunar și, întinzînd brațul, le arătă cablul cu care „aranja“ mașinile.

16

CERUL SE ÎNTUNECASE. Un cortegiu de nori negri trecu încet, jos deasupra lor, scuturînd cîteva picături de ploaie. Dar băieții aveau acum ochi de pisică, aveau multe de făcut și nici nu le păsa de ploaie.

Lally 2 intră în țarcuri să vadă ce se mai putea recupera, vreo lanternă sau vreun radio în stare de funcționare, ori o pălărie care mai putea fi folosită.

Teft inspectă camioneta.

Cotton, Shecker, Goodenow și Lally 1 se apucară să încarce fînul. Baloturile erau grele, între 50 și 100 de kilograme ; chiar după ce lăsară jos oblonul din spatele camionului, fiecare

băiat trebui să apuce de cîte un colţ al balotului, ca să-l salte sus şi să-l împingă în remorcă.

Lally 2 se întoarse cu un tranzistor care părea că ar putea merge. Toate celelalte lucruri erau făcute praf, spuse el, inclusiv pălăriile, numai dacă vrea careva să umble cu o pleaşcă de balegă de bizon pe cap.

Teft raportă că autocamionul era un Ford vechi de numai doi sau trei ani, cu cauciucuri bune şi destulă benzină ca să le ajungă pentru trei kilometri, acum era sigur pentru că-i putea auzi plescăitul în rezervor în timp ce ei încărcau. Motorul era conectat şi gata de pornire.

Se trudiră să încarce cinci baloturi în camion, apoi ridicară oblonul, puseră şi puşca şi, la insistenţele lui Goodenow, trofeul — capul cu coarne — şi tocmai se urcau, cînd Cotton îşi aduse aminte.

— Hei, perna, exclamă el.

— Las-o, spuse Lally 2.

— S-o lăsăm ? se miră fratele lui. Ha !

— Eşti sigur că vrei s-o laşi ? îl întrebă Cotton.

— Sigur de tot, vorbi Lally 2 cu demnitate. Şi nu mai faceţi caz pe chestia asta.

Rivalitatea dintre fraţii Lally 1 şi 2 era aproape aberantă. Imposibil să-şi controleze impulsurile, Lally 1 şi-a mai revărsat în mod făţiş ura faţă de fratele său cu încă o ocazie, după ce i-a masacrat animalele. Lally 2 a cîştigat cursa butoaielor într-un „rodeo“ în tabără. Era o întrecere contra cronometru ; fiecare călăreţ pornea de pe loc, cam de la 50 de metri distanţă de un tniunghi echilateral format din trei butoaie metalice aşezate în picioare, pe care trebuia să le ocolească cît mai repede şi mai aproape, aplecîndu-se în şa şi conducînd din frîu, iar apoi să dea pinteni calului pentru a reveni la start. Cel ce scotea timpul cel mai bun se plasa pe primul loc, iar cum raporturile dintre Sheba şi Lally 2, aproape ca între o iapă şi mînzul ei, erau atît de deosebite, obţinură un avantaj de trei secunde faţă de al doilea clasat. A fost singura probă cîştigată de vreunul dintre Pişăcioşi în cursul întregii veri. La cîteva minute după aceea, cineva observă un fum negru care ieşea din baraca lor. Toţi cei din tabără veniră în fugă. Lally 1 dăduse foc pernei de cauciuc pe care fratele său o adusese de acasă, cea fără de care băiatul nu putea dormi, cea cu care el se vîra sub pat ! Pînă cînd au reuşit s-o stingă în chiuvetă, jumătate din ea se pîrlise şi se scorojise.

— Staţi aşa ! spuse Cotton. (Era chiar deasupra oblonului.) Cum o să rupem sîrma de pe baloturi ?

Îşi băgă amîndouă mîinile sub sîrma cu care era legat balotul şi trase tare, dar în zadar.

— Teft, ia vezi dacă e vreun patent sau altă sculă prin cabină.

Teft răspunse că nu.

— Fir-ar să fie ! exclamă Cotton.

— Sînteţi nişte molîi, spuse Shecker. Pentru aşa ceva e nevoie de un băiat crescut în ghetou.

Luînd puşca, vîrî ţeava sub sîrmă, la margine, şi începu să o răsucească. Era el gras, dar avea şi destulă forţă. Sîrma se rupse de îndată.

Goodenow ar fi tras un chiot, dacă Cotton n-ar fi zis „pst !"

— Gura ! Că doar n-ai vrea să ne trezim aici cu vînătorii, să ne ciuruiască pe toţi. Nu le pasă ce împuşcă, numai să fie o vietate. Ei, gata toată lumea ? Teft, fără faruri, şi ţine minte — cînd o porni, — adică dacă o porneşti, să nu goneşti. Ia-o încetişor. Gata, dă-i drumul.

Aşteptau.

— Calc-o pe coadă, Teft ! spuse Cotton.

Aşteptau.

Apoi un braţ lung apăru, parcă cerîndu-şi iertare, pe geamul cabinei. Între degete ţinea atîrnat ceva.

Lui Lawrence Teft III i se cerea să fie perfect. Aşteptau, de asemenea, să studieze la Exeter şi Darmouth, unde învăţase şi tatăl său. Întrucît rezultatele la şcoala elementară fuseseră mai puţin decît mediocre, tatăl său îl duse în martie la New Hampshire, ca să vorbească personal cu directorul. Străbătură prin lapoviţă curtea interioară pînă la clădirea direcţiunii. Directorul îi invită să ia loc şi, în mijlocul peroraţiei tatălui său, care argumenta cît de justă ar fi o anumită derogare de la normele de admitere pentru fiii foştilor absolvenţi care donează bani şcolii, Lawrence îl întrerupse cu relatarea amănunţită a carierei sale de hoţ de maşini, adăugînd că, dinspre partea lui, colegiul Exeter putea să se ducă şi dracului. Se aşternu o tăcere că-şi puteau auzi respiraţia. Directorul l-a rugat apoi pe băiat să iasă afară, pentru ca ei să poată discuta ca între oameni mari. El se conformă politicos. Afară găsi un coş cu mere, care urmau să fie oferite elevilor din fondul direcţiunii. Mîncă unul, iar pe celelalte le zvîrli pe fereastră. În absenţa sa, directorul îl sfătui pe taică-său să trimită băiatul la şcoala militară sau într-o tabără de vară, departe de casă. După părerea sa, băiatul avea nevoie de disciplină ; de disciplină şi de maturizare, care îi vor permite într-o zi să accepte compromisul şi, prin urmare, să se adapteze la realităţile mediului înconjurător. Îi recomandă o tabără lîngă Prescott, statul Arizona. Aşa s-a făcut că, în iunie, ai săi l-au urcat pe Lawrence Teft III în avion pe aeroportul „Kennedy" ca pe un deţinut.

Dintre degete îi atîrnau nişte chei. Scoase capul pe geam, cu un zîmbet nătîng pe faţă.

— Cheile, spuse. Am uitat să mă uit mai întîi. Ăştia au lăsat cheile înăuntru. Închipuiţi-vă !

— Haide odată ! îl zori Cotton.

— Am plecat !

Motorul porni imediat. Dar ambalajul scoase un cîrîit, camionul începu să salte şi să tuşească, iar cei cinci din spate aproape fură azvîrliţi din remorcă.

— Teft, ce dracu faci acolo ? se răsti Cotton.
Teft scoase iar capul.

— Rămîneţi în fotolii, domnilor. N-am mai şterpelit niciodată un bidiviu ca ăsta. Are, cred, patru viteze, iar mai jos încă un schimbător pentru reductor, cu tracţiune şi pe faţă şi pe spate... aşa cred... nu mă prea descurc. Urmează o scurtă pauză.

Aşa că mai aşteptară. La a doua încercare, Teft porni lin şi conduse încetişor Fordul printre baloturile de fîn, iar apoi drept spre păşune.

Ploaia încetase. Aerul era spălat. Sub un cer lipsit de stele, camionul-păcăleală mergea încet, ieşind în largul rezervaţiei. Parcă navigau umili pe o mare agitată, căci întinderea de pămînt se ridica sub ei ca nişte valuri mari şi reci, rostogolindu-se în necunoscut. Iarba era bună aici primăvara, după ce se topea zăpada, şi toamna, cînd furtunile aduceau ploaia şi pămîntul se îmbiba cu umezeală ; fusese însă o vară secetoasă şi pajiştea era pîrjolită. În remorca camionului cei cinci stăteau în genunchi pe baloturi şi priveau drept înainte, peste capota cabinei. Începeau să distingă siluete. Cireada era încă îngrămădită la un loc, adulmecînd buruienile. Camionul se tîrî mai aproape.

Cam la o sută de metri, Teft opri şi îşi scoase capul ca un periscop.

— Scuzaţi-mi întrebarea, dar eu n-am prea avut de-a face cu bizonii. Care-i planul ?

— Hai să ne punem la punct semnalele, spuse Cotton. De acum înainte am să ciocănesc în fereastră. O dată înseamnă opreşte, de două ori înseamnă înainte. Bine ?

— Grozav ? Dar acum, chestia e ce facem acum ? Cum e protocolul ?

Cotton şovăi, dar pînă şi o secundă de îndoială era de ajuns ca să deschidă cutia neliniştii.

— Ce facem dacă ne atacă ? întrebă Goodenow. Ce ne facem dacă...

— Uitaţi-vă ce-au făcut din ţarcul ăla, îşi arătă şi Lally 1 îngrijorarea. Dacă pot să sfărîme bîrnele în halul ăsta, înseamnă că o să răstoarne camionul cît ai zice peşte şi...

— Uite ce trebuie să faci, începu Shecker. Te duci la ei, dai mîna frumos şi le spui la ureche : „Mă, frate..."

— Gazaţi-l, se repeziră în el cu toţii.

Cotton le tăie cheful de vorbă :

— Gata cu trăncăneala. Tipul de la Departamentul Vînătorii şi Pescuitului mi-a spus că bizonii sînt, de fapt, aproape domesticiţi şi le arde buza după fîn. Şi dacă ăsta-i camionul cu care li se aduce fînul, o să-l recunoască imediat.

— Dar pe noi n-o să ne recunoască, spuse Lally 2.

— Oricum, trebuie să încercăm, făcu Cotton, nerăbdător. Important e să nu-i speriem. Trebuie să aibă încredere în noi. Aşa că nu vă agitaţi şi nu trăncăniţi. Ascultă, Teft, ia-o cît mai încet, cu viteza cea mai mică. Ţine drept spre ei.

Teft îşi ciuli urechile ca un catîr.

— Chiar pînă la ei ?

— Ca şi cum am face-o în fiecare zi. Cînd ajungem în mijlocul lor, iar eu bat în geam o dată, opreşti.

— Să opresc ? În mijlocul lor ?

— Exact, spuse Cotton. Voi, ăştia din spate, aşezaţi-vă cum vreţi să staţi. Capul la cutie. Şi cît mai liniştiţi.

Încet, se aşezară pe baloturile de fîn.

— Gata, Teft, ordonă Cotton.

— Cerul să ne-ajute, spuse Teft.

Bagă în viteza a-ntîi şi înaintă încet spre cireadă. Bizonii se opriră din păscut. Îşi mişcară capetele. Apoi se răsuciră, întîi taurii, să vadă, să adulmece şi să înţeleagă. Probabil că nu le venea să creadă ceea ce vedeau.

Prin întuneric, un monstru se tîra spre ei. În spate, monstrul îşi căra puii, o încărcătură de mucoşi albi la faţă. Unul ţinea strîns un băţ de oţel şi lemn. Altul ţinea de corn nobilul bust al unui rege din tribul lor.

Dinspre partea lor, cu cît se apropiau mai mult, cu atît mai puţin le venea să creadă Pişăcioşilor că fac ceea ce fac, că intră într-o cireadă de fiare a căror purtare şi forţă nimeni nu le putea bănui. Din proprie iniţiativă, singuri şi nesiliţi de nimeni, îşi riscau ca proştii viaţa.

Capota şi bara din faţă a camionului-păcăleală pătrunseseră printre bizoni. Animalele le făcură loc. Bizonii se dădeau la o parte. Cînd ajunse în mijlocul lor, Teft auzi o bătaie în geamul din spate. Frînă, şi puse schimbătorul la punct mort.

Nu se auzea nici un zgomot, decît gîfîitul eşapamentului sau pocnetul întîmplător al unei copite de o piatră. Bizonii se apropiară. Apoi înconjurară camionul, tauri şi vaci, coarne înfricoşătoare, bărbi ţepoase şi cocoaşe mari, aproape de tot, cît să le atingi. Cotton, Shecker, Goodenow, Lally 1 şi 2 şedeau pe baloturi ca nişte degete înţepenite. Nici unul nu îndrăznea să clipească sau să se scarpine. Erau înspăimîntaţi de-a binelea.

Fiarele şi băieţii se examinară reciproc. Se mirosiră unii pe alţii. Şi, deodată, băieţii de cincisprezece, paisprezece şi doisprezece ani redeveniră copii. Răsuflarea animalelor nevinovate îi atingea ca o binecuvîntare. Îi cuprinse o emoţie, o tandreţe pe care nici unul dintre ei n-o cunoscuse pînă atunci. Pacea se pogorî asupra lor, şi nu le mai fu teamă. O clipă, sau mai multe, totul redeveni ca la început, înainte de teamă, înainte de răutate, înainte de moarte, ca în vremea zămislirii, cînd pămîntul abia fusese creat şi vietăţile huzureau, cînd totul era plin de gingăşie şi toate vietăţile vieţuiau împreună ca o mare familie. O clipă, sau mai multe, animalele şi copiii au fost prieteni, în farmecul şi în liniştea nopţii, pe cîmpiile blînde şi liniştite ale lumii.

— Salut, bizonule.

Lally 2, cel mai mic dintre ei, vorbea cu animalele la fel cum vorbise cu calul său. Şi animalele ascultau cu răbdare ciripitul subţire al vocii lui.

— Salut, spuse el. Ţi-e foame ? O să-ţi dăm drumul de-aici. După aceea poţi să mergi oriunde, poţi să faci orice vrei. Ca pe vremuri. Avem aici o grămadă de fîn. Aşa că hai cu noi

și mănîncă. Vino cu noi și nimeni n-o să te împuște, nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău. Pentru că o să-ți dăm drumul.

Trase un braț de fîn din balotul desfăcut și îl lăsă să cadă peste marginea oblonului. Bizonul cel mai apropiat, o vacă, își aplecă pe dată capul și începu să mănînce.

Ceilalți băieți făcură la fel. Smulgînd cîte o mînă de nutreț, aruncau spre cireadă, iar capetele uriașe se aplecau de îndată după hrană.

Cotton bătu de două ori în geamul din spatele său. Camionul se urni din loc.

17

ȘI CIREADA ÎI URMĂ, înaintînd încet, pe urmele porțiilor de fîn. Era exact cum îi spusese lui Cotton funcționarul acela. Practic, erau niște bizoni domesticiți, iuți la mînie dacă erau zgîndăriți, dar născuți în rezervație și obișnuiți toată viața ca, atunci cînd pășunea naturală era săracă, să fie hrăniți din camion, ca orice vite.

Cotton îi strigă lui Teft să cașe bine ochii la gard.

Cu ajutorul puștii, Shecker cel voinic rupse sîrma la toate baloturile. Și băieții se așezară care cum voia, tolănindu-se pe baloturi, cu spatele rezemat de cabină ; mai smulgeau cîte un mănunchi de fîn și îi dădeau drumul peste marginea camionului sau îl aruncau în sus, ca să

țină cireada în mișcare. Își scoaseră cizmele, lăsîndu-și picioarele libere, mișcînd fericiți degetele.

— Auzi, Bobocii Căscați, spuse Goodenow. Și îl pufni rîsul. Bobocii Căscați !

Și deodată se porniră să rîdă. Nu mai puteau de rîs. Ținîndu-se unii de alții, se rostogoliră de pe baloturi și începură să se joace aruncîndu-și cu fîn. O fi fost de vină spectacolul oferit de cele treizeci de animale care-i urmau ca într-un film de Walt Disney, sau poate era efectul întîrziat al whiskey-ului furat din avion, ori faptul că fioroșii bizoni ce năruiseră gardurile se transformaseră într-o turmă de rumegătoare blajine, sau cine știe, era prima dată după cîteva ore cînd puteau să vorbească altfel decît în șoaptă, dar nu se mai puteau stăpîni.

Sid Shecker cîștiga 40.000 de dolari pe săptămînă din reprezentațiile pe care le dădea în Las Vegas. În fiecare noapte, după ultimul spectacol, se oprea la cazinou și pierdea sume mari, băgînd-o în sperieți pe mama lui Sammy.

— Va să zică, am pierdut cinci mii ; ei și, într-un an fac de o sută de ori suma asta, așa că trebuie să mă mențin în formă, se apăra Sid. Cînd ai bani în țara asta, le explica el soției și copiilor, ești cineva. Așa că, țineți minte. Avem bani, sîntem cineva.

Mama lui Sammy rămînea însă neconsolată. Cîteodată îl trezea pe băiat la două noaptea, îl îmbrăca și-l trimitea jos, iar el stătea în holul hotelului, lîngă mesele de joc, ciufulit și somno-

ros, doar l-o vedea taică-său și astfel i-o aminti de îndatoririle lui față de familie și omenire.

Într-o noapte, după ce Sammy a așteptat vreo oră, Sid l-a luat cu el la cafenea, cu toată suita lui de agenți publicitari, manageri, admiratori și chibiți. Vestitul comic era într-o stare de spirit catastrofală. Tocmai pierduse șase miare și, cu toate că suita făcea tot posibilul să-l distreze, Sid era neconsolat. Observînd că fiul său devora o prăjitură de ciocolată, Sid Shecker le propuse un pariu : poate că Sammy al lui e cam gras la 12 ani, dar el pune la bătaie o mie de dolari că băiatul poate înfuleca o duzină de prăjituri în patru minute, adică douăzeci de secunde bucata, fără a o socoti pe cea dinainte. Cei de la masă se învoiră cît ai clipi. Au fost aduse și tăiate două torturi. Și-au sincronizat ceasurile, s-a dat startul, iar Sammy s-a pus pe treabă, hotărît să-i facă pe plac lui taică-său. La a treia porție a început să plîngă. Ar fi vrut să-și roadă unghiile, să ceară lămîie sau vișine sau nucă de cocos, dar nu putea face nimic între înghițituri. I se strîngea stomacul de necaz, obrajii și bărbia îi luceau de ciocolată, frișcă și lacrimi. După prima mușcătură din cea de-a unsprezecea porție, Sammy puse jos furculița. Cei de la masă își întoarseră privirile, și Sid Shecker îl conduse pînă la lift. Acolo, urcînd spre apartamentul lor, tatăl îi dădu fiului un sfat părintesc : totdeauna trebuie să joci tare. A fost vorba de o miză. Ai grijă să fie o miză mare. Bine, ai fost fraier. Măcar să fii un fraier mare.

Pișăcioșii rîdeau mai mult decît era nevoie. Transformară ilaritatea într-un mijloc de apărare, ca un pas înapoi de la marginea prăpastiei care se cheamă epuizare nervoasă. Dar rîsul îi înșelă. El îi împingea acum în jos. Ajunși la fund, încă mai hohoteau de rîs. Urechile le ardeau, pîntecele le zornăiau de parcă aveau monezi în ele, și deși tot mai erau călare pe baloturi și dădeau de mîncare bizonilor, acționau parcă în transă. Chiar și discuția lor nu mai avea nici un sens. Crîmpeie de amintiri, fragmente de bancuri erau aruncate peste oblonul camionului, azvîrlite în noaptea fără lună. Numai din cînd în cînd mai erau coerenți, măcar unul față de altul.

— Ce zi e azi ? întrebă careva.

Trecuseră parcă ani de cînd plecaseră din tabăra de băieți „Box Canyon“.

— Cartea aia pe care am citit-o, spuse Shecker. Despre dansul cel mare. În ea se mai spunea și că pe vremuri opreau trenurile, toată lumea se dădea jos și împușcau cu toții bizoni, numai așa, de plăcere.

— De ce rîdeți voi, caraghioșilor ? întrebă Teft.

Ridicară din umeri. El se strecurase pe fereastra cabinei și ședea pe margine, cu capul și corpul afară, iar cu lungile-i picioare înăuntru. Accelera cu tocul cizmei.

— Cum poți să conduci așa? îl întrebă cineva.

— Perfect !

— 19 august, ghici cineva. Sîntem în 19 august.

Cu greu își puteau aminti că furaseră prima mașină din Prescott.

Cotton scotoci în buzunarul jachetei, scoase un chibrit, aprinse o altă țigară, a doua din vara aceea, și ținu chibritul aproape de încheietura mîinii.

— Oho, e cinci și zece. Ultima dată cînd m-am uitat la ceas era trei fix. Am lălăit două ore bune. În orice clipă poate să se lumineze, și-atunci dăm de dracu.

— Potolește-te ! spuse careva.

— Să mă potolesc ! O să mă potolesc cînd îi trecem dincolo de gard, dar nu înainte !

— Ia spuneți, în ce zi din săptămînă sîntem?

Întîmplarea cu pistolarii și cu bolidul lor din Flagstaff li se părea pură închipuire.

Cotton trase un fum.

— Vedeți și voi, băieți, de ce nu era de ajuns să-i eliberăm din țarc. Cînd au să iasă de tot de-aici, or să fie cu adevărat liberi. După noaptea asta, au să existe treizeci de bizoni liberi în statul ăsta. Ai să poți oricînd să-l vezi pe unul din ei. Un bizon adevărat, liber, ca pe vremuri. Facem ceva pentru Vest. Pentru Vestul care a făcut al dracului de multe pentru noi.

— Miercuri ?

— Cred că da.

— Sîmbătă plecăm acasă.

— Acasă, spuseră cu toții.

Cuvîntul nu avea nici un sens.

— Știți, vorbi Teft, mă simțeam înstrăinat în cabină. Fără nimeni lîngă mine. De ce rîdeați așa ?

— Tatăl meu vitreg îi spunea mamei, l-am auzit eu, începu Goodenow. Zicea că ea trebuie să se hotărască dacă sînt băiat sau fată.

— Mă întreb ce-or fi făcînd caii noștri, spuse Lally 2. Sper că dorm.

— Închipuiește-ți niște tipi din California, spuse Lally 1. Merg pe drum, și deodată dau de un bizon. Hei, frate, ce-i asta ? Peste ce-am dat?

— Sau niște țînci, dacă văd un bizon, spuse Lally 2. O să le placă mai mult decît la televizor.

Camionul se hurduca întruna, cu viteză mică, iar cireada mergea în urma lui, cu bizonii tot ridicînd și coborînd capetele. Cotton se sălta în picioare la fiecare două-trei minute, scrutînd depărtările întunecate pe deasupra cabinei. Gardul îl obseda, ca și apropierea dimineții. Trebuie să fi parcurs cam trei kilometri pînă acum, își zicea el, neapărat.

— La trei kilometri pe oră, spuse Teft, nu se poate spune că înaintăm vertiginos. Motorul n-are cum să se oprească și nici măcar n-ai cum să tai contactul, fiindcă are dublu circuit. Al meu și al lui Hank Ford.

— Cotton a avut dreptate, spuse Goodenow. Trebuie să ne terminăm neapărat treaba, orice ar fi. Așa o să fie ceva de capul nostru.

— E ca Ralph, încuviință Teft.

— Cine ? întrebă careva.

— Ralph. Piranha vărului meu.

18

— CE-I AIA PIRANHA ? întrebă Lally 2.

— Un peşte. Numai că se hrăneşte cu carne.

— Nu pomeni de mîncare, spuse Shecker.

— Am un văr care învaţă la colegiul Amherst, explică Teft. Şi-a cumpărat un peştişor piranha şi l-a botezat Ralph ; l-a luat cu el la cămin şi îl ţinea într-un acvariu în camera lui, iar în fiecare zi îl hrănea cu cîte un caras auriu proaspăt, cumpărat de la pescărie. Ăsta-i peştele preferat de piranha.

— Mai uşor cu fînul ăla, le atrase atenţia Cotton.

— La noi în saună trăiesc nişte omuleţi, începu să spună Lally 2. Chiar sub pietre. Ei fac aburii.

— Aşa că Ralph a crescut tot mai mare şi avea nevoie de tot mai mulţi caraşi, iar vărul meu alerga toată ziua la pescărie să cumpere caraşi, şi îşi distrugea cariera academică. Ţinea tare mult la Ralph, dar în primăvara aia şi-a dat seama că trebuie să se despartă. Aşa că l-a pus într-o găleată, l-a dus la un colegiu de fete din apropiere, unde era un iaz cu caraşi aurii, şi i-a dat drumul acolo. Iazul era plin de caraşi mari şi graşi.

Goodenow îşi proptise trofeul între picioare, ţinîndu-l de coarne. Se uita ţintă în ochii lui roşii şi fioroşi, sub gaura făcută de glonţul lui Teft.

— V-am spus să fiţi mai grijulii cu fînul, spuse Cotton. În caz că n-aţi observat, să ştiţi că mai avem mai puţin de două baloturi. Daţi-le porţii mai mici.

— Ei, şi cînd Ralph s-a văzut în iazul cu caraşii ăia graşi, şi-a ieşit din minţi. A început să aleagă. Nu mai mînca decît burţile moi şi grase. Îmbucătura şi burta, gogîlţ ! În fiecare dimineaţă, apăreau plutind la suprafaţă caraşi fără burtă. Tocmai asta a fost greşeala lui Ralph.

— Ce greşeală ? întrebă unul.

— Spune-mi, se adresă Goodenow trofeului. Ai trăit şi tu prin locurile astea ? Erai cumva un supertaur ? Îţi dai seama ce facem noi pentru prietenii şi neamurile tale ?

— Fiindcă grădinarii de la colegiul de fete şi-au dat seama că ceva nu era în regulă. Au scos restul de caraşi afară, au pus otravă în iaz şi bătrînul Ralph şi-a primit răsplata. Asta pentru că se făcuse un porc de piranha.

Căzură pe gînduri. De cîte ori trebuiau să analizeze ceva, îi apuca durerea de cap, iar acum îi enerva faptul că nu înţelegeau sensul povestirii.

— Teft, mîrîiră ei.

— Ce-i ?

— Care-i poanta ?

— Ce poantă ?

— În vara asta n-am văzut jucînd echipa Chicago Cubs, spuse Lally 2. Am fost lipsit de hrană spirituală.

— Poanta ! ţipau ei acum. (Teft îi lăsase adesea cu gura căscată.) Care-i poanta ?

— Oh, oftă Teft. Păi, dacă bătrînul Ralph ar fi halit cîte un caras întreg, în loc să ciugulească pe alese, grădinarii nu s-ar fi prins multă vreme. Ralph ar fi putut trăi — şi încă bine — în iazul acela, chiar şi azi. Dar el nu. Aşa că asta-i poanta : nu mîncaţi numai burţile !

— Burţile ?!

— Tare aş vrea să am un tort de ciocolată întreg, mărturisi Shecker.

— Mîncaţi totul ! spuse Teft.

— Cum adică să mîncăm totul ?

— Vreau să spun, trebuie să terminaţi ce-aţi început. (Teft scutură din cap, mîhnit de îngustimea lor de spirit.) Ştiţi, ca atunci, la Marele Canion, ţineţi minte ?

— Frate-meu mai mic şi cu mine, vorbi Lally 1, ne-am distrat grozav pe vapor odată.

Psihiatrul din Lucerna era renumit în toată lumea pentru felul în care lucra cu copiii. Stephen şi Billy Lally au fost duşi la el ; stăteau într-o vilă pe care mama lor o închiriase pe toată vara. Se aşteptaseră ca elveţianul să fie un ţap bătrîn cu barbă care să le pună întrebări tîmpite. Era însă un tînăr bine bărbierit. L-a luat pe Stephen într-o cameră plină cu păpuşi făcute din plastic. A ales patru, un bărbat, o femeie şi doi băieţi, şi a deschis un dulăpior plin de costumaşe, după care i-a cerut lui Stephen să îmbrace cele patru păpuşi, care trebuiau să reprezinte membrii familiei lui, în costumele care, după părerea lui Stephen, se potriveau cel mai bine cu rolul pe care îl avea fiecare în familie. Stephen Lally junior i-a îmbrăcat pe cei doi băieţi în costume bărbăteşti, iar pe cele două păpuşi adulte în haine de fetiţă şi, respectiv, de băieţel. Psihiatrul a spus că era ceva foarte interesant şi că vor discuta data viitoare ce înseamnă asta. Dar data viitoare n-a mai existat, pentru că tatăl lor a venit în Europa, s-a împăcat cu mama şi au plecat cu toţii împreună acasă, pe un vapor foarte rapid numit „Statele Unite". Cei doi fraţi s-au distrat grozav într-o seară în timpul traversării. Furişîndu-se pe puntea superioară, au dat drumul din cuşti la toţi căţeii pasagerilor. Curînd, vaporul s-a umplut de căţei care alergau peste tot, se hîrjoneau prin sala de spectacole şi lătrau prin baruri.

Ascultînd, chiar aşa nu prea atenţi, povestea idioată a lui Teft, neglijaseră să hrănească cireada şi acum bizonii se buluceau în jurul camionului. Cocoaşe şi bărbi, răsuflări fierbinţi şi propriile lor halucinaţii îi ameninţau din trei părţi. Simţindu-se încercuiţi, se înghesuiră unii în alţii pe podeaua de metal a remorcii. Idei ciudate le rătăceau pe cărările întortocheate ale minţii. Se întrebau acum : cine pe cine mînă? Care sînt păstorii şi care e turma ?

— Pe toţi dracii, pierdem partida, spuse Cotton. Teft, cred că ne învîrtim în cerc, altfel ar fi trebuit să ajungem !

Teft se simţi ofensat.

— Bine, condu tu !

— Ştii că nu pot ! îl îmboldi Cotton gesticulînd. Bagă-te la loc în cabină şi aprinde farurile odată, scurt, să vedem dacă se zăreşte gardul !

Teft se băgă înciudat înapoi pe fereastră, iar Cotton îi repezi pe ceilalți.

— Dați-le fîn, că altfel vin ei aici să și-l ia singuri ! Dar nu prea mult !

Mai rămăsese doar un balot și o grămăjoară. Sub supravegherea lui Cotton, începură să împartă fînul în mănunchiuri. Teft lumină o dată cu farurile, dar fără succes — nu se vedea nici un gard. Cotton se tot scula în picioare, neliniștit că iar o să pățească cu fînul așa cum s-a întîmplat cu benzina.

— Dar sînt mai mulți acum, tresări deodată Lally 1. S-au adunat cu mult peste treizeci.

Își încordară privirile, numărînd. Lui Shecker îi ieșeau 41, lui Goodenow 42.

— Clienți noi, spuse Cotton. Grozav ! Cu cît se adună mai mulți, cu atît scapă mai mulți.

— Hei, ia te uită ! țipă Lally 2. Au și viței ! Dincolo de grămada de tauri și vaci, doi viței de bizon, cu picioarele subțiri ca niște bețe, zburdau pe lîngă mamele lor. Născuți în mai sau în iunie, nu aveau încă coarne și nici cocoașe, iar cozile ca de miel tremurau de plăcerea de a fi împreună cu toți ceilalți.

— Patruzeci și unu și doi viței, spuse Shecker, apoi își trase una peste frunte. Putem număra ! Înseamnă că se vede !

— E dimineață ! strigară cu toții. Ura ! Am stat toată noaptea !

Săriră în picioare cît ai clipi, rezemîndu-se unul de altul, uitîndu-se cu gura căscată la ciudatele făpturi cu care împărțiseră lungile și întunecatele ore de pericol și de împlinire, la erupția ca de pojar din pete de noroi și sînge de pe fețele lor, la firele de fîn agățate în păr. Formau un jalnic stol de canari în deșert, prea obosiți ca să mai ciripească.

Întorcîndu-și privirile unul de la altul, se uitară împrejur. Nu se făcuse încă ziuă. Dar noaptea sigur se sfîrșise. Călătoriseră fără hartă către un tărîm nemărginit. Lumea părea scăldată în lapte. Pămîntul și cerul mai erau încă cenușii. Iar ei se aflau într-un loc din acelea în care îți vine să spui : ciupește-mă să mă trezesc. Putea fi oriunde — Arizona sau Africa, sau Asia ori partea nevăzută a lunii. Dar bizonii erau reali. Negri pe fondul cenușiu, nu bruni, păreau mai puternici decît în țarcuri ; pufăiau, se izbeau între ei, rumegau și mergeau înainte, ca într-un exod de la începutul lumii. Și camionul era real. Eșapamentul pîrîia încet. Scuipate de sub roți, pietrele șuierau. Chitarele zdrăngăneau. Bateria marca un ritm îndrăcit. Un cîntăreț implora.

— Radioul ! strigară cu toții.

Îl înșfăcară pe Lally 2 și practic îi sfîșiară jacheta ca să scoată afară tranzistorul. Mergea ! Un post simpatic își începuse emisiunea, iar drăgălașul de crainic, încă beat de somn, pusese primul disc cu cîntecele preferate !

— James Brown !

— Șlagărele lui celebre !

— Ia să vedem cum se descurcă aparatul ăsta japonez !

— Ura-a-a-a !

Îl puseră mai tare. Ritmul viu îi readucea la viață. Tîrșîindu-și picioarele, numai în ciorapi,

pe platforma plină de fîn, pocneau din degete și se loveau peste coapse.

— Hu-hu !

— Dă-i-nainte tot așa !

Shecker ridică tranzistorul deasupra capului și-l agită în direcția cirezii ; zicea că așa făceau cowboy-ii noaptea, pe drumul către Dodge City, în vremurile bune de altădată : le cîntau vitelor cîntece de leagăn, cu radiouri japoneze, cu James Brown și cu șlagărele lui celebre.

— Tăceți ! Tăceți toți dracului din gură !

Cotton bătea cu pumnul în acoperișul cabinei, asurzindu-l pe Teft.

— Și mai închideți naibii aparatul ! se zborși el. Luați fîn și dați-le de mîncare ! Ce naiba aveți în cap — tărîțe ? Nu vă dați seama că în țarc au descoperit camionul și cireada lipsă, și că în orice moment toată armata de vînători sportivi va fi pe urmele noastre, să ne țină numai în șuturi de-aci pînă-n Mexic ? Sau o să facă din noi ținte de tras ? Cînd o să-nceapă ei să tragă, să vezi ce-o să jucați, o să jucați pînă v-adună de pe jos !

Se liniștiră imediat. Lally 2 băgă radioul la loc în jachetă. Începură iar să hrănească animalele, adunînd fînul risipit pe platformă și desfăcînd și ultimul balot. Cotton le întoarse spatele, scrutînd cu privirea pe deasupra cabinei. Se uită o dată la ceas. Era cinci și treizeci și patru. Îl bruftului de două ori pe Teft, că nu-i în stare să conducă în linie dreaptă nici măcar trei kilometri, și nici să găsească un amărît de gard. În spatele lui, ceilalți se resemnaseră. Izbucnirea lui ar fi putut provoca o reacție, dacă ei n-ar

fi recunoscut simptomele familiare : Cotton își încărca bateriile de agresivitate, pregătindu-se să intre în criză.

Zorile erau acum liliachii. Parcă mergeau în derivă pe o plută, printr-o întindere de apă violetă. O gloată de făpturi venea în urma lor, clătinînd din coarne cu nerăbdare, din cauza porției prea mici pe care o primea. Erau mai multe guri de hrănit ca înainte, căci alți șase bizoni adulți se alăturaseră grupului, plutind pe valurile violete.

— Cotton ?

Îi tulburaseră spusele lui, c-o să-i adune de pe jos, doar numai Lally 2 îndrăzni acum să i se adreseze.

— Cotton, crezi că ne bagă la pușcărie ?

El se întoarse, înfruntîndu-i.

— Probabil. Măcar pentru furtul a două mașini. Și pentru gaura făcută într-un cauciuc. Și pentru faptul că sîntem delincvenți minori, fugiți din tabără și de la părinți. E destul, de asta puteți fi siguri. Dar, dacă-i eliberăm, zău că merită. Dacă nu reușim, dacă o dăm în bară tocmai cînd sîntem atît de aproape...

— Ce-o să ne facă ? întrebă Lally 2. Adică, vînătorii.

— Cine știe ? Numai că nu-s vînători, sînt măcelari. De la de-alde ăștia, care trag aiurea în animale numai ca să se amuze, așa cum au făcut-o ieri, te poți aștepta la orice.

— Poate că ne bagă pe noi în țarcuri în locul bizonilor, zise Lally 1.

— Și ne scot trei cîte trei, adăugă Shecker.

— Şi ne hăituiesc călare pînă cînd nu mai putem fugi, mai întunecă atmosfera Goodenow.

— Cotton ! şi Teft îşi scoase capul pe geam. Hei, băieţi, gardul !

Împiedicîndu-se, alunecînd, căzînd unii peste alţii, Pişacioşii săriră să se uite pe deasupra cabinei.

— Oh, nu ! gemu Cotton. Numai asta nu !

19

NICI UNUL nu se gîndise la împrejmuirea care trebuia să închidă rezervaţia dinspre sud. Îşi închipuiseră că era tot gardul de sîrmă în patru şiruri care îngrădea ţarcurile de animale şi păşunile. Acum se dumiriseră. Acolo, cele cîteva rînduri de sîrmă obişnuită şi împrejmuirile pentru vite erau suficiente pentru a opri bizonii să iasă spre străzile şi barurile din Flagstaff. Aici însă, unde tentaţia de a se aventura în paradisul de pini al canionului ar fi fost considerabilă, singura îngrădire trebuia să nu dea greş. Şi nici nu dădea.

Teft oprise camionul. Pentru a-i îndemna la treabă, Cotton dădu un ordin scurt : „Încălţarea, toată lumea !", numai că bieţii soldăţei abia reuşiseră să-şi vîre cizmele. Apoi, pentru a menţine cireada pe loc, le spuse băieţilor să le dea jumătate din balotul de fîn rămas.

Culorile se schimbau. Natura se îmbujora. Băieţi trandafirii şi însufleţiţi serveau animale trandafirii şi însufleţite.

Odată treaba făcută, Cotton îl puse pe Teft să se îndepărteze de cireadă şi să tragă camionul lîngă gard. Acesta, înalt de aproape trei metri, era făcut din sîrmă împletită, bine întinsă între stîlpi de metal înfipţi adînc, din zece în zece metri. Pe sîrmă atîrnau smocuri de blană, acolo unde animalele se frecaseră pentru a scăpa de cojoacele lor de iarnă. De pe platforma camionului se vedea departe — un cer trandafiriu, cîţiva pini, iar dincolo de ei Rîpa Mogollon.

— Ia nu mai staţi ca nişte popîndăi ! Împingeţi !

Cotton se opinti cu umărul în gard.

— Haideţi, executarea !

Ceilalţi trei puseră şi ei umărul, dar, după cîteva eforturi îndoielnice, pur şi simplu se sprijineau de gard, nu mai împingeau deloc. Cele şapte ore de activitate febrilă, plus sacrificarea raiourilor şi căştilor şi, în sfîrşit, dansul îndrăcit de la urmă îi sleiseră. Tremurînd, cu gura uscată, renunţară şi se întinseră pe jos ; erau prea sfîrşiţi ca să le mai pese de ce o să spună Cotton.

Soarele de august, roşu şi crud, îşi sprijini bărbia de orizont. Începea, orbindu-i o nouă zi.

Cotton nu spuse nimic. Cu braţele întinse, cu degetele fixate în ochiurile de sîrmă ca nişte gheare, cu picioarele arcuite ca nişte doage, cu capul în piept, dădea singur lupta cu gardul. Nu

voia să plătească bir nici fierului, nici încordării, nici nopţii, nici zilei, nici vieţii, nici morţii, nici trupului, nici dorinţei. Ce nu putuse face un buhai de bizon, trebuia să facă el.

Dar de astă-dată nu avea păsuire. De astă-dată n-o să accepte compromisul. Răsucindu-se cu totul, sprijinit în cizme, împingea cu spatele. Vinele grumazului i se încordară şi, chiar în acea clipă, deodată ochii parcă îi ieşiră din cap ; uluit, se uita nevenindu-i să creadă ; apoi, întinse braţul peste capetele lor.

— Uite-i că vin !

Se ridicară şi ei, privind înapoi spre întinderea rezervaţiei. Razele soarelui de dimineaţă se răsfrîngeau de pe parbrizul unui jeep, lucind ca o oglindă reflectorizantă, cam la o milă depărtare. Jeep-ul era urmărit îndeaproape de două camionete, pline amîndouă cu oameni. Trăgînd după ele o coadă învolburată de praf, cele trei maşini trecură peste ridicătură, apoi dispărură în vale.

— Prea tîrziu, fir-ar să fie ! E prea tîrziu !

Pe Cotton îl înecă plînsul, ca şi cum cei din clanul Pişăcioşilor ar fi fost de vină ; apoi însă zbieră :

— Ba nu, nu-i prea tîrziu ! Teft ! Înapoi, spre cireadă, încet... să nu-i sperii... mişcă, mişcă !

Cînd camionul se întoarse, îi împinse pe ceilalţi, desfăcu oblonul din spate şi izbi în el cu piciorul pînă cînd, zăngănind, acesta căzu ; în momentul cînd Teft opri motorul, îi puse pe băieţi să măture de pe platformă ce mai rămăsese din balotul de fîn şi celelalte gunoaie.

— Asta o să-i mai ţină în loc ! Acum, dă-i drumul, Teft ! Cincizeci de metri mai încolo... aşa... dar încet ! Mişcă, mişcă !

Era desperat dar plin de hotărîre ; improviza, coordona, plin de stoicism, întărîtat. Fordul încă nu se oprise, cînd el făcu un salt din maşină cu carabina în mînă şi le porunci tuturor să coboare, inclusiv Teft, şi să se mişte cu grijă, căci bizonul poate ataca un om fără motiv sau avertisment. Însă băieţii abia îşi mai puteau mişca picioarele. Azvîrliţi în aventură, nedormiţi, nemîncaţi, erau parcă duşi din astă-lume. Dezorientaţi, pierduţi, zăpăciţi, a trebuit să-i tragă el şi să-i împingă, şi să-i pună să stea la oarecare distanţă de cireada care păştea. Stăteau ca nişte mici stafii, clătinîndu-se pe picioare, surzi şi orbi la vecinătatea animalelor periculoase şi a oamenilor periculoşi care se apropiau tot mai mult. Păreau nişte spectatori la o serbare pe care Cotton o înjgheba pentru a le face plăcere.

Cotton îi spuse lui Teft să încarce carabina şi să tragă atunci cînd jeep-ul va apărea din nou pe ridicătură.

— Să nu tragi în vreun om, ocheşte în radiator, spuse el calm. Doar să bagi frica-n ei, să se oprească.

Teft se bîlbîi că nu poate, că nu e în stare să nimerească nimic de la distanţa asta.

— Nici unul dintre noi nu poate. Vino-ncoa'.

Îl puse pe Shecker să se aşeze pe jos, îl plasă pe Teft în spatele lui şi îi zise să sprijine ţeava pe umărul băiatului.

— Acum poţi. Încarcă !

Goodenow și frații Lally urmăreau cu atenție. Teft, cu mîinile tremurînde, reuși să vîre un cartuș pe țeavă și clănțăni închizătorul. Mașinile apărură iar, mai aproape, apropiindu-se acum în șir peste creastă, pline cu oameni.

— Foc ! porunci Cotton.

— Cotton, nu pot.

— Foc, fir-ar să fie !

Arma de calibrul 22 trosni. La altitudinea la care se aflau, auziră șuieratul glonțului. Bizonii ridicară capetele, ascultînd, dar rămaseră pe loc.

— Trage mereu ! zbieră Cotton. Trage pînă nimerești ceva și-i silești să se oprească ! Or să ajungă aici în două minute, iar mie îmi trebuiesc trei minute !

Teft încărcă și trase din nou. Shecker se chirci, jeep-ul se opri, la fel și camionele din spatele lui ; mai mulți bărbați cu pălării mari în cap coborîră în grabă.

— Teft, dă-mi trei minute !

Teft întoarse capul, dar Cotton o luase din loc.

Se pomeniseră deodată într-o lume a simplității. Neiubiți, fuseseră dați în grija unui cămin bătut de vînt, pe întinderi libere, în foșnet de arbori și iz tonic de animale. Așa era Vestul — un tărîm fără pasiuni. Munții nu le cereau nimic. Cerul, mai larg decît îl știuseră ei pînă acum, era imparțial. Urmaseră o cură de soare, de stînci, și se refăceau cu balsamul zilelor care se scurgeau toate la fel. Și se refăcuseră, sau cel puțin așa se părea. Dacă Pișăcioșii nu erau încă în stare să facă un lucru cu adevărat greu, găseau în întortocheata lor personalitate imboldul de a face ceva spectaculos. Cu riscul de a fi dați afară, se duseseră să vadă un film care li se interzisese. Premii pe care nu le puteau cuceri în competiții, le luau prin șiretlic, ca apoi să le profaneze prin gloanțe. Încercările îi căliseră. Punctul culminant, isprava care, în sfîrșit, îi eliberase fusese excursia în Marele Canion. Cotton îi salvase la urmă, dar erau cît pe ce să dea greș.

Nopțile petrecute în aer liber erau un alt punct de atracție al taberei de băieți „Box Canyon". Două cîte două, triburile făceau în timpul verii patru excursii de două zile, înnoptînd pe traseu în Marele Canion, în Valea Monumentului din rezervația indienilor Navajo, în canionul Oak Creek, în Deșertul Pictat sau în Pădurea Împietrită. În a șasea săptămînă, într-o dimineață, Apașii și cu Pișăcioșii, împreună cu instructorii lor și sub supravegherea unui instructor superior, s-au îndreptat în două camionete spre canionul Havasu, o porțiune din Marele Canion. Parcînd mașinile la marginea rîpei, și-au continuat drumul în șir indian, cărînd în spinare mîncarea, bagajele și olița de noapte. Au coborît poteca, escortați de vulturi, timp de două ore și jumătate pe o distanță de doisprezece kilometri, primii șapte întortocheați și abrupți, iar ultimii cinci pe drum mai drept. Ajunseră jos, jos de tot, în altă epocă parcă, în patria căprioarelor și a luminii orbitoare, a tăcerilor de fosilă și a ecoului. Era tare cald în adîncimile canionului, iar marea fericire a băieților a fost să se întindă la umbra plopilor, apoi să se dezbrace și să se

arunce goi în eleşteul de sub cascada Havasu, să se bălăcească în apă ca nişte vidre, intrînd şi trecînd şi ieşind din stropii cascadei. Dacă te urcai pînă la marginea cascadei şi-ţi făceai vînt destul de tare, puteai zbura peste brîul de piatră drept în eleşteu, o săritură înfricoşătoare de aproape cincisprezece metri. Apaşii încercară primii, erau mai mari şi mai puternici şi cîştigau la toate jocurile ; după cîteva acuzaţii de laşitate, îndrăzniră şi Pişăcioşii, toţi, în afară de Lally 2. Prinzînd un moment cînd Cotton era cu spatele, Apaşii îl luară pe puşti pe sus, de mîini şi de picioare, şi-i făcură vînt în apă. Ţipătul lui, în cădere, trezi ecoul pînă la mari depărtări.

În noaptea aceea, puştiul ţipă din nou, trezindu-se dintr-un coşmar. Ca să-l liniştească, Cotton îi trase fermoarul peste cap, închizîndu-l cu totul în sacul de dormit.

Mai şi ploua, aşa că triburile dormiră pe apucate.

Dimineaţa plecară în cercetare, înotară din nou, iar după prînz îşi făcură bagajul şi îşi umplură gamelele cu apă de izvor, pregătindu-se de urcuş. Ce larmă făceau cu toţii ! Siguri că vor ajunge la marginea rîpei cu mult înaintea Pişăcioşilor, Apaşii aveau de gînd ca, odată ajunşi acolo, să pornească spre tabără în camioneta lor fără să-i mai aştepte şi pe „mocăiţi". Însă instructorul superior le atrase atenţia că trebuiau să aştepte, că expediţia trebuia să se întoarcă toată odată şi că, pe deasupra, Pişăcioşii n-o să rămînă prea mult în urmă. Apaşii începură să protesteze. Propuseră o prinsoare : dădeau capul

de bizon, în ultimele două săptămîni de şedere în tabără, pe oliţa de noapte, dacă ajung la marginea rîpei cu o oră mai devreme. Cotton acceptă prinsoarea. Îşi potriviră ceasurile şi expediţia porni la deal.

Pe primii cinci kilometri de urcuş uşor, Pişăcioşii ţinură pasul. Cînd începu însă adevărata ascensiune, rămaseră în urmă. Aerul, după ploaie, era neobişnuit de umed. Pereţii canionului parcă îi sufocau. Şiroiau de sudoare. Rămînînd în urma lui Cotton, goleau pe furiş gamelele. Cînd mai aveau încă trei kilometri de mers, rămaseră fără apă. Rucsacurile erau prea grele. Începură să arunce din lucruri. Granitul şi gresia acumulaseră căldura în timpul zilei, iar acum, ca nişte plămîni, o expirau. Poteca părea că urcă drept în sus. La un kilometru depărtare de buza rîpei auziră strigăte de dispreţ. Apaşii ajunşi sus îi urmăreau şi marcau timpul. Şi atunci, Pişăcioşii se dezumflară deodată. Goodenow şi Lally 2 se aşezară pe jos bolborosind. Teft cu Shecker şi cu Lally 1 se tîrîră pînă la umbra unor stînci şi rămaseră culcaţi, gîfîind. Dezgustat, Wheaties le ordonă să-şi mişte fundul, iar atunci cînd ei nu se clintiră, îşi continuă drumul. Rămaseră singuri.

Cotton puse jos oliţa şi se uită la ceas. Trebuiau să parcurgă ultimul kilometru în douăzeci şi opt de minute. Aşa că începu să răcnească la băieţii din batalionul său. Îi imploră, dar în zadar. Se întîlniseră numai din întîmplare. Erau uniţi numai prin chicote, glume şi fleacuri. Iar acum, firul acela delicat care îi ţinuse legaţi la

un loc, la desperare, se rupsese. Cotton era mai supărat pe sine însuşi decît pe ei. Le ceruse mai mult decît puteau să dea. N-ar fi trebuit să primească prinsoarea. Dăduse greş ca bun comandant. Şi asta însemna mult mai mult decît să scape de un amărît de hîrb de oală. În ultimul timp, pentru prima dată în viaţa lor băieţii ajunseseră să învingă. Dacă îi lăsa în voia lor acum, vor fi pierduţi unul penru celălalt. Şi, pierzîndu-se unul de altul, fiecare se pierdea pe sine. Văzu cum întreaga vară atîrnă de marginea unui blestemat de canion.

— Doamne, băieţi, vorbi el răguşit, cu gîtlejul uscat, de frică să nu izbucnească în plîns. Doamne, trebuie s-o luaţi din loc. Mai am jumătate de gamelă, puteţi s-o beţi.

Băieţii mîrîiră.

— Bine, am să vă spun. N-aveam de gînd, dar acum vă spun. I-am auzit pe instructori vorbind într-o seară. Spuneau că ar trebui să fim închişi, nu trimişi în tabără. Spuneau că părinţii noştri ne-au trimis aici ca să scape de noi, că nu ştiau cum s-o facă, decît să ne arunce din maşină sau să ne împuşte.

Îi lăsă să chibzuiască la cele spuse.

— Adevărul e că sîntem nişte nasoi. Încurcăm pe toată lumea, şi nu sîntem buni de nimic, şi nimeni n-are nevoie de noi. Părinţii, instructorii, toţi — şi mai ales lăudăroşii ăia de sus — nimeni nu ţine să urcăm pînă acolo în douăzeci şi opt de minute. Adevărat, sîntem la pămînt, dar să-i lăsăm să facă iar pipi în oliţa noastră? Pe

dracu! Aşa că, mişcaţi! Dacă n-o facem acum, n-o s-o facem niciodată.

Acum, îi dădură şi lui lacrimile. Împleticindu-se, trecu de la unul la altul, lovindu-i cu piciorul în coaste.

— Mişcaţi, nenorociţilor, vai de capul vostru, prăpădiţilor, nasoilor, mişcaţi!

Cotton nu şi-a dat niciodată seama ce anume i-a făcut să se mişte, durerea sau ruşinea, dar se mişcară. Le dădu să bea din gamelă, îl puse pe Teft în fruntea coloanei, iar el se postă în coadă, răcnind la ei de îndată ce încetineau ritmul. Împreună cu Shecker, îl tîrîră pe Lally 2 pe ultima sută de metri. Ajunseră pe creastă cu patru minute înainte de termenul fixat şi se prăbuşiră ca morţi.

Cînd prinse puteri, Cotton se ridică şi merse împleticindu-se pe lîngă instructori pînă la Apaşi, care aşteptau spăşiţi în maşină. Cînd ajungem în tabără, le spuse, cu buza de jos crăpată, plină de sînge, ne predaţi nenorocitul ăla de cap de bizon. Apoi se întoarse la Pişăcioşi şi îi sili să se ridice în picioare.

— Ia uite-aici, zise. Priviţi!

Luînd oliţa de toartă, întinse braţul, se aplecă şi, rotindu-se ca şi cum ar arunca discul, o zvîrli departe în rîpă. Erau liberi.

Teft trase din nou. În depărtare, oamenii săriră înapoi în maşini şi porniră din nou.

— Hei, Teft! Ambreiajul e la stînga, frîna la dreapta, nu-i aşa?

Cotton era în camion, cu capul scos pe geam.
— Cum bag în viteză, cu aiureala asta de lîngă volan ? În sus sau în jos ?

20

TEFT FĂCU OCHII MARI.
Porni într-o viteză aiurea, camionul se smuci ca o capră. Cotton apăsă acceleratorul pînă la fund, motorul mugi și mașina porni. Aplecat tot peste volan, cu oblonul din spate bălăbănindu-se, ochi o porțiune de gard între doi stîlpi.
Nimeri ținta cu precizie. Lovită în mijloc de botul și bara camionului, rețeaua deasă de sîrmă se rupse zornăind și cele două jumătăți se răsuciră spre stîlpi cu viteză, ca o cortină deschisă prea uite. Camionul trecu prin gard, apoi se opri singur — căci Cotton nu putuse bineînțeles ghici care e frîna — într-un tufiș de cedru pitic.
Pișăcioșii și-ar fi putut îngădui un ultim hohot de rîs nebun, numai că Teft, trăgătorul de elită, mai trase o dată și nimeri ceva, căci jeep-ul din vîrful coloanei coti brusc în spatele unui delușor, iar Teft, rupînd cutia de cartușe, descoperi că era goală.
Roțile camionului începură să se învîrtească în gol ; apoi camionul zvîcni din tufiș, făcu un ocol și reveni prin spărtură ca la un spectacol de rodeo ; iar Cotton, care descoperise probabil

pentru ce au fost inventate ambreiajul și frîna, opri tocmai în clipa cînd Teft se ridică în picioare și, ținînd carabina de țeavă, o ridică deasupra capului și dădu cu ea de pămînt, făcînd țăndări patul puștii.
— Nasoilor ! urlă Teft. Gata benzina, gata fînul, gata muniția, nasoi pe cinste !
Cotton zîmbi. Nu-l văzuse încă nimeni zîmbind.
— Pe dracu, zise el.
Își aprinse o altă țigară și pufăi cu un aer atotștiutor. Chiar în situația în care se aflau, băieții se simțiră impresionați. Îi atrăgea ca pe niște pui rătăciți, nehotărîți, temîndu-se să nu-i sară iar capsa.
Nu se auzea nici un sunet, în afară de zgomotul motorului care mergea în gol. Cotton aruncă repede o privire spre cireadă ; bizonii deveniseră neliniștiți, adulmecînd ba lucerna, ba urmăritorii. Jeep-ul și cele două camionete cu oameni erau la vreo cinci sute de metri și se apropiau rapid.
Își trecu în revistă regimentul. Erau ei poate osteniți și pricăjiți, dar cel puțin nu-și mai sugeau degetul, nu-și rodeau unghiile și nu scrîșneau din dinți. Zîmbi din nou, și o clipă de pe chip îi dispăru orice urmă de încordare ; fără să știe cum, le amintea de un soldat bătrîn șezînd pe o bancă lîngă judecătoria din Prescott, gîndindu-se la anii copilăriei, privind cum merge lumea înainte și molfăind ideea de nemurire.
— Pe dracu ! repetă el. Sînt mîndru de noi.

Am zis că terminăm treaba, şi o s-o terminăm. Cireada o s-o zbughească de aici, şi la fel o să facem şi noi. Chiar acum. Pe bune.

Ferindu-şi dintele care se clătina, strînse tare chiştocul în dinţi.

— Ia priviţi aici, le spuse celorlalţi. Fiţi atenţi!

Băgă motorul în viteză. Ambreiajul scrîşni ascuţit. Camionul se aruncă înainte. Cînd prinse viteză, făcînd un ocol larg spre păşune, oblonul din spate pocnind ca o cutie de conserve legată de coada unei javre, se năpusti din spate spre cireadă cu şaizeci de kilometri pe oră.

La cincizeci de metri de bizoni apăsă claxonul. Asta declanşă totul.

Cireada o porni bubuind. Patruzeci şi şapte de bizoni şi doi viţei făcură un salt imens în aer şi năvăliră cu viteză maximă încă înainte de a atinge pămîntul ; cu cozile în sus, galopau acum spre spărtura din gard, trecură prin ea ca un fulger, cu băiatul, camionul şi claxonul după ei. Erau ca o splendidă întruchipare a tunetului. Simţeai că-ţi plesnesc tîmplele. Îţi golea capul de orice. Întreaga planetă se cutremură. Nu se putea să nu se fi auzit şi în cer.

Pişăcioşii văzură trofeul de bizon rostogolindu-se de pe platforma camionului. Zăriră capul lui Cotton ieşit pe geamul maşinii şi-l auziră urlînd :

— Nasoii, nasoii ! Haide, nasoilor, la goană !

Doi tauri erau în frunte. Dincolo de gard, răsucindu-se chiar în ultima clipă pe buza prăpastiei, rupseră cireada în două. Jumătate la dreapta, jumătate la stînga, se răspîndiră în vastele spaţii deschise ale acestei ţări care le aparţinea. Doar camionul-păcăleală o ţinea drept, neiertător, înainte.

Alergînd şi împiedicîndu-se de groază, nu mai ştiură dacă se defectase frîna sau dacă el uitase unde era, ori dacă încercase să întrerupă contactul care nu se putea întrerupe pentru că era cu dublu circuit, sau uitase de prăpastie, sau pur şi simplu nu-i păsa fiindcă izbîndiseră şi bizonii erau liberi, liberi, liberi pe veci. Timp de o clipă, văzură pentru ultima dată părul roşu al lui John Cotton fluturînd ca o flacără cînd camionul păru că se înalţă în aer, apoi porni în picaj şi dispăru. Asta a fost tot, asta şi apoi o trosnitură îndepărtată, de neconfundat, a metalului zdrobit de stîncă, şi înţelegerea sensului acelei trosnituri care, cîteva fracţiuni de secundă mai tîrziu, le zdrobea inima, chiar dacă îi şi elibera pentru totdeauna.

Jeep-ul şi cele două camioane trecură stîrnind praful prin spărtura gardului, şi se opriră brusc. Din maşini săriră vreo duzină de bărbaţi, apoi rămaseră în loc, şovăind.

Soarele răsărise acum, văzduhul era uşor ca o sticlă rece de coca-cola, faţa pămîntului era plăcută la vedere. Numai un vînt jalnic se strecura din canion, de jos, suspinînd trist şi tremurător printre pini şi şuierînd peste prerii în semn de adio.

Mijindu-şi ochii pe sub pălăriile cu boruri late, bărbaţii se apropiară, cu feţele posomorîte. Unii erau în uniformă. Alţii erau sportivi ama-

tori de la oraş şi purtau carabine ucigătoare. Şi deodată se opriră.

În fața lor, îngroziți şi sfidători, stăteau, pe buza Rîpei Mogollon, cinci delincvenţi minori cu ochii roşii, cu părul plin de paie, cu cizme murdare, cu blugi şi jachete cu iniţialele BC pe spinare, unul dintre ei ţinînd strîns un cap de bizon cu coarne, toţi cu ochii în lacrimi. Lawrence Teft şi Samuel Shecker, şi Gerald Goodenow, şi Stephen Lally junior, şi William Lally, strînşi unul în altul, plîngînd de durere şi sfidînd triumfători ceea ce părea sunetul unui radio.

— Ho ! Ho ! Ho ! — plîngeau ei cu sughiţuri, bătîndu-şi parcă joc de bărbaţii cu pălării caraghioase. Ho ! Ho ! Ho !

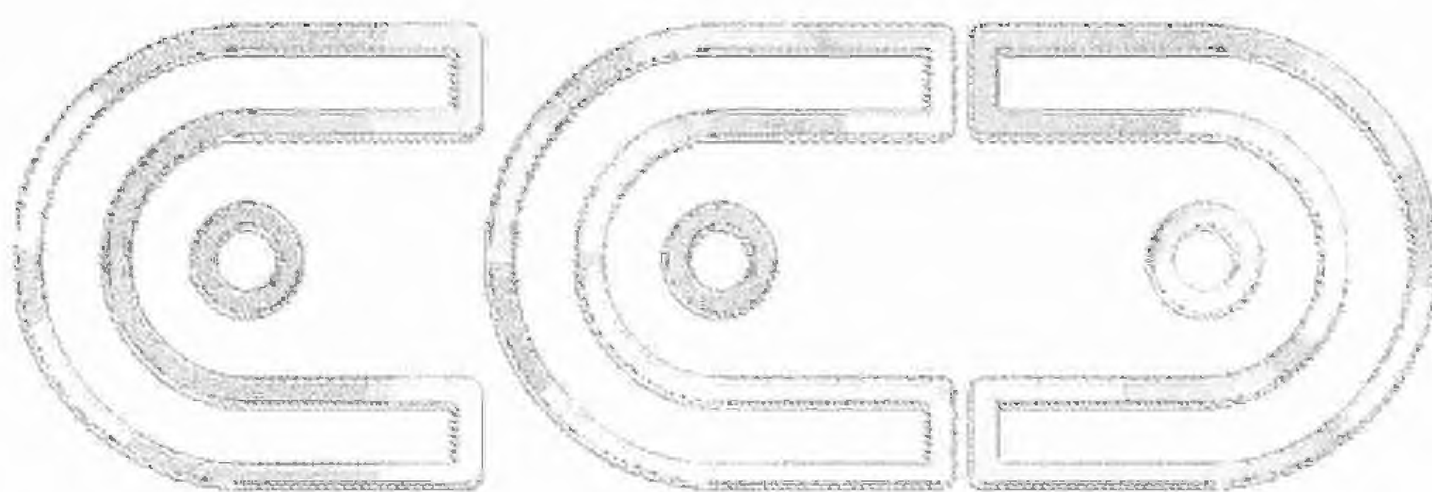
Lector : MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor : NICOLAE ŞERBĂNESCU

Bun de tipar 11.11.1980. Coli tipar : 5,5.

Comanda nr. 522
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Bucureşti — Piaţa Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

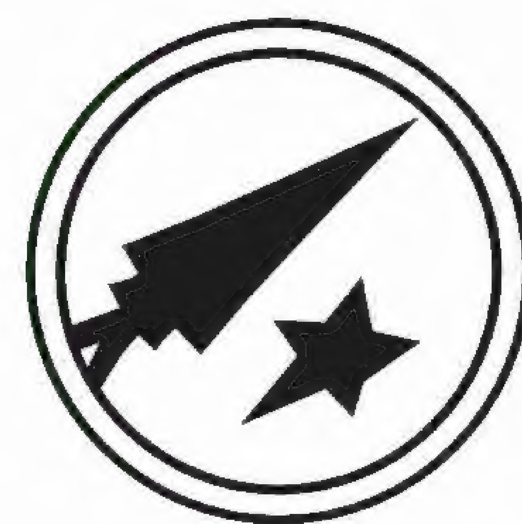
Anonim

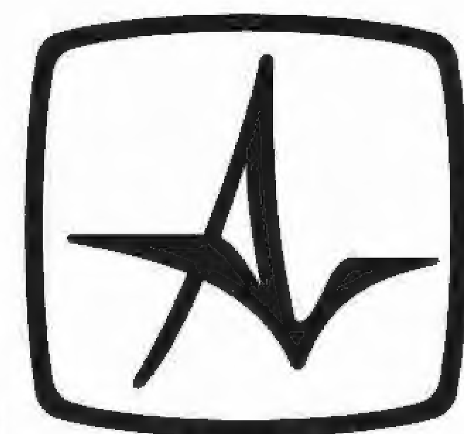

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

